

ΜΕ ΤΗ ΣΚΕΨΗ ΜΟΥ
ΑΓΚΑΛΙΑΖΩ
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

121 παιδιά
δωραρίζουν και γράφουν
για τον Κορονοϊό

ΕΛΛΗΝΟΕΚΔΟΤΙΚΗ

ΜΕ ΤΗ ΣΚΕΨΗ ΜΟΥ ΑΓΚΑΛΙΑΖΩ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ISBN: 978-960-563-378-3

Συλλογικό έργο 121 παιδιών

Σχεδίαση εξωφύλλου: Μαρία Μανουρά

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2020, Κ.Ε.ΕΛ.: 91/20

© Copyright: Δ.Β. ΕΛΛΗΝΟΕΚΔΟΤΙΚΗ Α.Ε.Ε.

Η έκδοση είναι μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα
τόσο στην έντυπη όσο και στην ηλεκτρονική μορφή της
και διατίθεται ΔΩΡΕΑΝ.

Η έκδοση υλοποιήθηκε με την υποστήριξη των:

Κεντρική διάθεση:

Δ.Β. ΕΛΛΗΝΟΕΚΔΟΤΙΚΗ Α.Ε.Ε. ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Ιπποκράτους 82, Αθήνα, 106 80, Τηλ.: 210 3613676, Fax: 210 3635207
www.ellinoekdotiki.gr, e-mail: info@ellinoekdotiki.gr

Ellinoekdotiki Publishing

ellinoekdotiki

Αγαπητοί γονείς και παιδιά, το ξεχωριστό ταξίδι του διαγωνισμού «ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ και ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΙ» έφτασε στον τελικό προορισμό του! Στις σελίδες του βιβλίου ΜΕ ΤΗ ΣΚΕΨΗ ΜΟΥ ΑΓΚΑΛΙΑΖΩ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ που κρατάτε στα χέρια σας.

Οι συμμετοχές ήταν συνολικά 1.528 και οι επιτροπές μας πραγματικά δυσκολεύτηκαν στην επιλογή κειμένων και εικόνων. Τελικά, κείμενα και εικόνες από 121 παιδιά, που ζουν στην Ελλάδα και την Κύπρο, συνθέτουν και κοσμούν αυτό το βιβλίο-αριστούργημα!

Το συγκεκριμένο εγχείρημα ξεκίνησε τον Μάρτιο του 2020, τις πρώτες ημέρες του υποχρεωτικού εγκλεισμού μας, λόγω της πανδημίας. Ξαφνικά, μέσα στην «αντικανονικότητα» που επέβαλε στη ζωή μας ο Covid-19, νιώσαμε την ανάγκη να κάνουμε κάτι για τα παιδιά. Κάτι που θα μπορούσε να μείνει ως δικό τους «αποτύπωμα», ως δικό τους «χρονικό» εκείνων των ημερών.

Αποφασίσαμε, λοιπόν, να δώσουμε την ευκαιρία στα παιδιά να κάνουν κάτι για τον κόσμο μας που ξαφνικά άλλαζε... να σκεφτούν, να φανταστούν και να εκφραστούν όπως εκείνα ήθελαν για την πανδημία και τις επιπτώσεις της..., για όλα όσα βίωναν και στιγμάτιζαν τον νου και την ψυχή τους.

Το αποτέλεσμα της προσπάθειας όλων των παιδιών είναι συγκλονιστικό! Μόνο συγκίνηση και περηφάνια προκαλεί το γεγονός πως μοιράζονται μαζί μας την αλήθεια τους: την ευχή και την ανησυχία τους, την αγάπη και το ενδιαφέρον τους, τον φόβο και την αισιοδοξία τους...

Μικρό θησαυρό ονομάζω το βιβλίο μας: πολύτιμη κιβωτό που μεταφέρει απόφρα και ανόθευτη τη «σκέψη» των παιδιών μας αγκαλιάζοντας πραγματικά όλο τον κόσμο!

Εύχομαι ως εκδότης το βιβλίο των παιδιών μας να διαβαστεί, να αγαπηθεί, να κάνει μικρούς και μεγάλους να νιώσουν το μήνυμά του!

Διονύσης Βαλεριάνος

Ευχαριστούμε θερμά για την πολύτιμη συνεισφορά τους/τις:

Συγγραφείς: Γιώτα Αλεξάνδρου, Δέσποινα Ηρακλέους, Μαριάννα Κουμαριανού, Βασίλη Κουτσιαρή, Τζένη Κουτσοδημητροπούλου, Λίνα Μουσιώνη, Ιωάννα Μπαμπέτα, Γιώργο Μπουμπούση.

Εικονογράφος: Κατερίνα Βερούτσου, Ράνια Ηλιάδου, Αιμιλία Κονταίου, Αχιλλέα Ραζή, Χρύσα Σπυρίδωνος, Ελένη Τσαλδίκη, Zafouko Yamamoto.

Συντονίστρια: συγγραφέα και παιδαγωγό Μαριάννα Κουμαριανού.

Επίσης, τους κυρίους Κώστα Αγγελίδη, Απόστολο Κρέτση και Γιάννη Κυριακίδη οι οποίοι μέσω των εταιρειών τους υποβοήθησαν την υλοποίηση της έκδοσης στην έντυπη και ηλεκτρονική μορφή της.

Κατά τη διάρκεια της εμπειρίας του εγκλεισμού, που όλοι μας με αρκετές δυσκολίες βιώσαμε, εμφανίστηκε μια αξιόλογη και πρωτότυπη ιδέα: οι εκδόσεις ΕΛΛΗΝΟΕΚΔΟΤΙΚΗ ανέλαβαν την πρωτοβουλία να προσκαλέσουν τα παιδιά να γράψουν και να απεικονίσουν αυτήν τη συγκεκριμένη περίοδο.

Επαναλαμβάνοντας το κοινότοπο «τα παιδιά είναι το μέλλον μας» επιθυμώ να τονίσω ότι αυτό το μέλλον διαγράφεται αισιόδοξο. Τα παιδιά έχουν μια υπέροχη αντίληψη των πραγμάτων, συνηθίζουν να ξεπερνούν όσα, συγκρατημένα, πιστεύουμε οι ενήλικες γι' αυτά, έχουν δημιουργική φαντασία και μια γλυκιά ικανότητα έκφρασης με κείμενα και εικόνες.

Η Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, με ήδη 65 χρόνια λειτουργίας με στόχο την υποστήριξη και διάδοση της λογοτεχνίας για παιδιά και νέους, δεν θα μπορούσε παρά να αισθάνεται υπερήφανα για την λογοτεχνία που μπορούν να δημιουργήσουν τα ίδια τα παιδιά για τα παιδιά, αλλά και για εμάς τα μεγαλύτερα παιδιά.

Δεν θα μπορούσε παρά να αισθάνεται συγκινημένη, που εκδότες όπως ο κύριος Διονύσης Βαλεριάνος όχι μόνο υποστηρίζουν την παιδική λογοτεχνία αλλά αγκαλιάζουν αφιλοκερδώς, με ενθουσιασμό και τρυφερότητα, τα παιδιά και τις ικανότητές τους για δημιουργία.

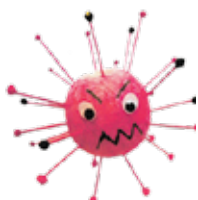
Τα κείμενα και οι εικόνες των παιδιών όλων των τάξεων είναι ευφάνταστα, συγκροτημένα, έξυπνα, χαριτωμένα και κυρίως αισιόδοξα – ακριβώς όπως οφείλουμε και χρειαζόμαστε να βλέπουμε το μέλλον.

Ως Πρόεδρος της Γ.Λ.Σ. νιώθω μεγάλη την τιμή που μου έγινε να χαιρετίσω αυτήν την τόσο εξαιρετική ιδέα κι αυτήν την τόσο υπέροχη έκδοση.

Τα παιδιά είναι παιδιά όλων μας και αυτό που οραματιζόμαστε γι' αυτά είναι ένα ζωγραφιστό, πολύχρωμο, χαρούμενο μέλλον.

Συγχαρητήρια σε όλους!

Άννα Βασιλειάδη - Συγγραφέας
Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά - Πρόεδρος

Αγαπημένα μας παιδιά και αγαπητοί γονείς,

Τι θα μπορούσε να κάνει κάποιος σε μια τόσο παράξενη συνθήκη, σαν αυτή που κληθήκαμε να αντιμετωπίσουμε πριν από λίγους μήνες; Πώς να νιώσει και πώς να δράσει όταν γύρω του εμφανίζεται ένας τόσο μεγάλος κίνδυνος; Και τα παιδιά; Πώς άραγε να επηρεάζονται από αυτό;

Αυτές τις δύσκολες συνθήκες, κάποιοι τις είδαν ως ευκαιρίες και «έτρεξαν» να νικήσουν τα εμπόδια όπως κάνει ένας πρωταθλητής. Έτσι έγινε κι εδώ! Κλειστήκαμε όλοι στα σπίτια μας, αλλά ο Διονύσης Βαλεριάνος κι η ομάδα της ΕΛΛΗΝΟΕΚΔΟΤΙΚΗΣ θέλησαν να βρεθούν κοντά σε εσάς, τα παιδιά, και να σας ακούσουν. Όμως αυτή τη φορά με έναν άλλο τρόπο.

Έτσι ανακοινώθηκε ο διαγωνισμός που καλούσε όλους εσάς να γράψετε και να ζωγραφίσετε. Ήρθαν εκατοντάδες ιστορίες και άλλες τόσες ζωγραφιές από όλη την Ελλάδα, από πόλεις κοντινές και μακρινά χωριά! Η ευγνωμοσύνη που μας εμπιστευτήκατε είναι τεράστια. Επί δύο μήνες, η ομάδα των συγγραφέων μας, η Γιώτα Αλεξάνδρου, η Δέσποινα Ηρακλέους, ο Βασίλης Κουτσιαρής, η Τζένη Κουτσοδημητροπούλου, η Λίνα Μουσιώνη, η Ιωάννα Μπαμπέτα, ο Γιώργος Μπουμπούσης κι εγώ διαβάζαμε ασταμάτητα! Νιώσαμε τη χαρά, την ανησυχία, τον φόβο, την επινοητικότητα σας. Επί δυο μήνες, η ομάδα των εικονογράφων μας, η Κατερίνα Βερούτσου, η Ράνια Ηλιάδου, η Αιμιλία Κονταίου, ο Αχιλλέας Ραζής, η Χρύσα Σπυρίδωνος, η Ελένη Τσαλδίκη, η Ζαφουκο Yamamoto, έβλεπαν εντυπωσιασμένοι τα έργα που έρχονταν το ένα μετά το άλλο! Η επιλογή ήταν πραγματικά πολύ δύσκολη.

Είμαστε περήφανοι για όλους όσοι συμμετείχαν και πολύ χαρούμενοι για το τόσο ωραίο βιβλίο που δημιουργήθηκε!

Μαριάννα Κουμαριανού
Συγγραφέας-Παιδαγωγός

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Κωνσταντίνος Χριστοδουλάκης - κείμενο και εικόνα	14-15
Φένια Καρακάση - εικόνα	16
Μαριλένα Παπαϊωάννου - εικόνα	17
Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος - εικόνα και κείμενο	18-25
Μαρία – Αγνή Γκόγκου - εικόνα	26

Α΄ ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Αντώνιος – Εμμανουήλ Κατερινάκης - κείμενο και εικόνα	30
Ελισάβετ – Θεανώ Τσίγγου - εικόνα	31
Μιχαήλια Αντωνίου - κείμενο	32
Νικολέτα Ναζλίδου - εικόνα	33

Β΄ ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Ιωάννης & Άρτεμη Τσιμούρα - κείμενο	36
Αναστάσιος Δήμτσας - κείμενο	37
Χρυσάνθη Βαβουράκη - κείμενο	38
Έρση Λυμπεροπούλου - εικόνα	39
Μελίνα Βασιλάκη - εικόνα και κείμενο	40-41
Αντώνιος Μαραγκός - κείμενο	42
Νεφέλη Πατσάλη - κείμενο	43
Κυριάκος Σανταμούρης - εικόνα	44
Σταύρος Κωνσταντάς - κείμενο	45
Γιώργος Κυριακίδης - κείμενο	46-47
Γιώργος Μακρής - εικόνα	48-49
Μανώλης Σερμπέζης - κείμενο και εικόνα	50-54

Γ΄ ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Χριστίνα – Ανυσία Νένδου - κείμενο	58
Άλκηστις Σαρρή - εικόνα	59
Ιωάννης Ζαντής - κείμενο και εικόνα	60-61
Αλέξανδρος Μαυρόγιαννος - κείμενο	62

Γ' ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Σάββας Ζιπιτής - εικόνα	63
Άρτεμις Γιαννιά - κείμενο	64
Μαρία – Νικολέττα Νικόλη - εικόνα	65
Αναστασία Προκόπη - κείμενο	66
Φαίδρα Καλαντζή - εικόνα	67
Σταυρούλα Τερζούδη - κείμενο και εικόνα	68-71
Φαίδων Πετράκης - κείμενο	72
Γεώργιος Μουστακλής - εικόνα	73
Μικαέλα Μάντζαρη - εικόνα	74
Αριστόδημος Δρυγιαννάκης - εικόνα	75

Δ' ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Μιχαήλ – Ευθύμης Χαλκιάς - κείμενο	78
Καλλιάννα Πολυδούλη - εικόνα	79
Ραφαήλ Τσορμπατζόγλου - κείμενο	80
Άρτεμις Αυλωνίτη - εικόνα	81
Βασιλική Νιράκη - κείμενο	82
Αλεξάνδρα Δημοπούλου - εικόνα	83
Ιωάννα – Δόμνα Τριάντη - κείμενο	84
Αναστάσιος – Παναγιώτης Δεμενιτζόγλου - εικόνα	85
Λένια Σχοινά - κείμενο	86
Μαρία Τσιοπούλου - εικόνα	87
Ευσεβία Μαϊστρέλλη - κείμενο	88-89
Μυρτώ Σφέτσα - κείμενο	90
Μαρία Τουμπακάρη - εικόνα	91
Γιώργος Ζαππίδης - κείμενο	92
Χριστίνα Καββαδία - εικόνα	93
Παναγιώτης Παπούδας - κείμενο	94-95
Μάριος Αντρέου - εικόνα	96
Φίλιππος Βελέντζας - εικόνα	97
Μυρτώ Κωβαίου - εικόνα	98
Ελένη Μαρκίδου - εικόνα	99

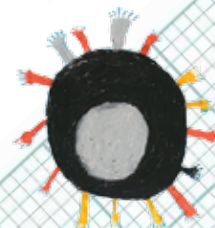

Ε' ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Σοφία Χαραλαμπίκη - κείμενο	102-103
Στέφανος Καραγιάννης - εικόνα	104
Γιάννης Βέλλας - εικόνα	105
Ιωάννα Αγγελοπούλου - κείμενο	106
Άρτεμις Ανδρεοπούλου - εικόνα	107
Μαρία Μεγαρχιώτη - κείμενο	108
Αθανασία Κυριακοπούλου - εικόνα	109
Θεοδώρα Παπαχατζή - κείμενο	110
Άννα – Μαρία Παπανικολάου - εικόνα	111
Νικόλας Πέτρου - κείμενο	112-113
Σοφία Ράικου - κείμενο	114
Στέλλα Γκιουλμπαζιώτη - εικόνα	115
Γιάννης Πούπης - κείμενο	116
Νατάσα Σπίνου - εικόνα	117
Ηλίας Σεϊντής - κείμενο	118
Χρίστος Δεπούνητης - εικόνα	119
Αλεξία Νταμάνη - κείμενο και εικόνα	120
Κωνσταντίνος Καιρίδης - εικόνα	121
Χρήστος Δαγκλής - κείμενο	122-123
Σταματία Χαλκιά - εικόνα	124-125
Φωτεινή Στεργιούλα - κείμενο	126-127
Αναστάσιος Χατζής - κείμενο	128
Ελισάβετ Χαβρέ - εικόνα	129
Αφροδίτη Πιταροκοίλη - κείμενο	130-131
Νικόλας Βασιλειάδης - εικόνα	132
Βίκτωρας Γκιώκας - εικόνα	133
Σοφία Φιλίππου - κείμενο	134-135
Παυλίνα Αυθίνου – Κυπριώτη - κείμενο	136
Νεφέλη Κεντέλλα - εικόνα	137
Αγάπη Παχουνδάκη - εικόνα	138
Έλενα Γκουδεράκη - εικόνα	139
Στέλλα Γασπαράκη, Νικόλας Ιωαννίδης, Μανώλης Καψαλάκης (Στ' Δημοτικού) - κείμενο και εικόνα	140-141
Θεοφανώ Πλουμίδα - κείμενο	142
Άγγελος Ρόκας - εικόνα	143
Ανδριάνα Κοκοτσή - εικόνα	144
Νίκος Κερούλης - εικόνα	145
Ελένη Μητσιοπούλου - κείμενο και εικόνα	146-147

ΣΤ΄ ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Γιώργος Φραγκιαδάκης - κείμενο	150
Έλενα Τσαπατσάρη - εικόνα	151
Μαρία – Άννα Κατεβάτη - κείμενο και εικόνα	152-153
Γιώργος – Θεωρής Τσίγγος - κείμενο	154
Βασίλης Καλαϊτζής - εικόνα	155
Άρτεμις Λαζαρίδου - κείμενο	156
Αφροδίτη Κίζου - εικόνα	157
Άγγελος – Ιωσήφ Ζωγραφάκης - κείμενο και εικόνα	158-159
Μαρίλια Νικολάου - κείμενο και εικόνα	160-161
Γιώργος Λάγγας - εικόνα και κείμενο	162
Ηλιάνα Στογιάννου - εικόνα	163
Σήλια Λαμπράκη - κείμενο	164-165
Μαρία Αδαμοπούλου - εικόνα	166
Έλλη – Μαρία Κολέτσου - εικόνα	167
Άννα – Μαρία Θωμά - κείμενο	168-169
Λήδα – Ελένη Καργάκου - εικόνα και κείμενο	170
Δήμητρα Γκαγκούση - εικόνα	171
Δέσποινα Λοϊζου - κείμενο	172
Άννα – Μαρία Αλεξίου - εικόνα	173
Σπυριδούλα Μουστακλή - κείμενο	174
Αφροδίτη Μιχαλάκη - εικόνα	175
Θωμάς Θώμος - εικόνα	176
Δήμητρα Παπαχρήστου - εικόνα	177
Δήμητρα Μαυροκεφάλου - εικόνα	178
Έλενα Τσαντέ - εικόνα	179
Ελπίδα Μεσολωρά - εικόνα	180

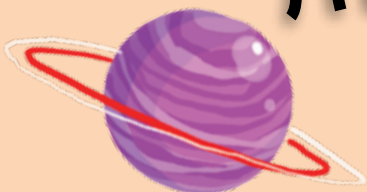

ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ - ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΡΟΣΧΟΛΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Κωνσταντίνος Χριστοδουλάκης

Ρέθυμνο

Προσχολική
ηλικία

Ένας ήρωας ιππότης

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε ένας ιππότης που τον έλεγαν Γιώργο και αγαπούσε πολύ τα παιδιά.

Έμενε σε ένα σπιτάκι πορτοκαλί δίπλα σε μια λιμνούλα.

Ο ιππότης κάθε βράδυ ανέβαινε το ουράνιο τόξο με το άλογό του και με το σπαθί του σκότωνε τα τέρατα που έκαναν τα όνειρα των παιδιών τρομακτικά.

Τα παιδιά ήταν τόσο χαρούμενα. Μια μέρα όμως εμφανίστηκε ένας φοβερός καλικάντζαρος, που τα ζήλευε τόσο πολύ και έκλεψε το σπαθί του ιππότη.

Στη συνέχεια έφτιαξε έναν τρομερό ιό που τον έλεγαν κορονοϊό και έκανε τα όνειρα των παιδιών εφιάλτη.

Ο ιππότης τότε στενοχωρημένος επισκέφτηκε τη φίλη του τη γοργόνα, για να βρουν μια λύση.

Η γοργόνα, λοιπόν, έδωσε στον ιππότη ένα μπουκαλάκι με μια συνταγή. Η συνταγή αυτή έλεγε σε όλα τα παιδιά να μην πηγαίνουν σχολείο και να κάθονται στο σπίτι τους μόνο μαζί με τους γονείς τους. Να παίζουν μαζί, να τρώνε μαζί, να συζητάνε μαζί...

Η αγάπη, λοιπόν, που γέμισε τα σπίτια μεταμόρφωσε τον καλικάντζαρο σε λουκουμά και έτσι ο ιππότης πήρε πίσω το σπαθί του.

Ο ιππότης νίκησε τον κορονοϊό κι έτσι τα παιδιά έβλεπαν πάλι όνειρα παραμυθένια.

Φένια Καρακάση

Αίγιο

Ο κορονοϊός παγιδευμένος στη γη, κόκκινος απ' τον θυμό του και τα παιδάκια βγήκαν από τα σπίτια τους και παίζουν όλα μαζί.

Μαριλένα Παπαϊωάννου

Γαλάτσι

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ

Ο κήπος με τα χαμόγελα

Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος

Θεσσαλονίκη

Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος

Θεσσαλονίκη

Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος

Θεσσαλονίκη

Κωνσταντίνος Σπυρόπουλος

Θεσσαλονίκη

Ο παρατηρητής πήρανε
από τη εικόνα του κάτω
από τα κλακόνια και
καμπίουετ σου φίλου
του για να κινήσει κέρια

Μαρία - Αγνή Γκόγκου
Σκύδρα Πέλλας

ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ - ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΚΟΠΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Αντώνιος - Εμμανουήλ Κατερινάκης

Ηράκλειο Κρήτης

Γράμμα στον κορονοϊό

Κοκκίνη Χάνι, 18 Μαρτίου

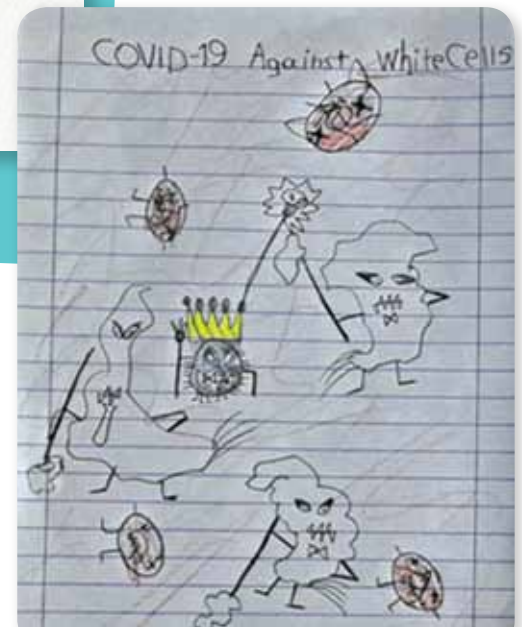
Τρομερέ μου Κορονοϊέ:

Ελπίζω να μην είσαι καλά!

Πότε θα φύγεις από τον κόσμο; Βαρεθήκαμε να μένουμε στο σπίτι. Μου λείπουν οι φίλοι μου. Θέλω να αγκαλιάζω τους δικούς μου ανθρώπους. Χθες στα γενέθλια της ξαδέρφης μου από το Skype δεν μπορούσα να φάω τούρτα!

Σε μισώ,

Αντώνης

Ελισάβετ - Θεανώ Τσίγγου

Καστοριά

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Μιχαήλια Αντωνίου

Κύπρος

Γράμμα στον κορονοϊό

Σίμου, 30 Μαρτίου

Κύριε κορονοϊέ,

Δεν ξέρω για ποιο σκοπό ήρθες στη γη μας, ούτε από πού ήρθες. Ξέρω όμως ότι έφερες την καταστροφή.

Εγώ νιώθω λύπη που δεν μπορούμε να πάμε σχολείο, να παίξουμε με τους φίλους μας και να περάσουμε ευχάριστα με τους δασκάλους μας. Επίσης, δεν μπορούμε να δούμε τους συγγενείς μας, τον παππού και τη γιαγιά. Κυρίως όμως λυπάμαι για αυτούς που έχουν πεθάνει.

Δεν θέλω όμως να πιστέψω ότι ήρθες για να φέρεις το κακό. Νομίζω ότι ήρθες για να μας αναγκάσεις να περάσουμε χαλαρά και όμορφα με την οικογένειά μας. Για να σταματήσουμε να μολύνουμε το περιβάλλον. Για να καταλάβουμε ποια είναι τα σημαντικά.

Εντάξει, κορονοϊέ! Μπορείς να φύγεις!

Με κατανόηση,

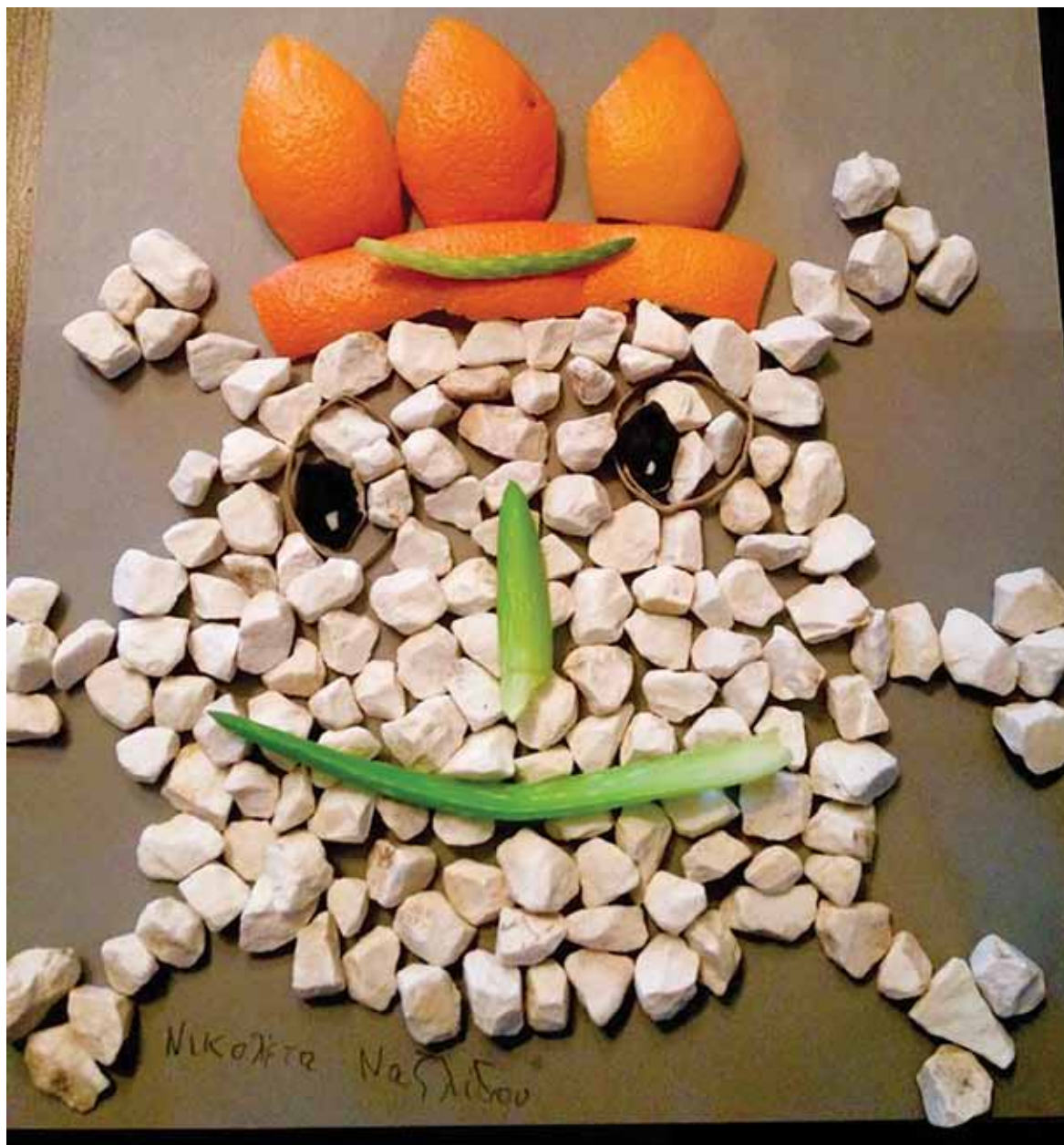
Μιχαήλια

Μικολέτα Παζλίδου

Γιαννιτσά

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ - ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΙ

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ

ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Ιωάννης & Άρτεμη Τσιμούρα

Σαλαμίνα

«Κορονοϊός STOP!»

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας μεγαλόσωμος κύριος, ο Ιός. Φορούσε πράσινη κορόνα και το επίσημό του όνομα ήταν Κορονοϊός. Του άρεσε να ξεχωρίζει. Φορούσε μαύρο κουστούμι και γυαλιά ηλίου. Δεν αγαπούσε πολύ τις γιαγιάδες και τους παππούδες κι έκλεινε τα παιδιά στα σπίτια τους.

Ο κύριος Κορονοϊός ήταν μυστήριος τύπος. Κανείς δεν ήξερε πολλά πράγματα για αυτόν. Όλοι έψαχναν να βρουν από πού τους ήρθε, από πού κρατάει η σκούφια του και ποιος τον κάλεσε στον πλανήτη μας. Περισσότερο όμως προσπαθούσαν να βρουν τρόπους για να προφυλαχτούν από ένα άτομο που μεγαλοπιανόταν και ήθελε να κατακτήσει όλο τον κόσμο.

Κυκλοφορούσε στους δρόμους μέρα νύχτα και έψαχνε παρέα στις πόλεις. Ήταν κοινωνικός και τρελαινόταν για ταξίδια. Τρύπωνε σε εμπορικά κέντρα, παιδότοπους και σινεμά, γιατί ο πολύς κόσμος ήταν η καλύτερή του κι ας μην τον συμπαθούσε κανείς. Απέφευγε την εξοχή και τα λιβάδια και δεν του άρεσαν καθόλου τα βουνά. Δεν ήταν αθλητικός και απεχθανόταν τον καθαρό αέρα.

Αγαπημένος του ήρωας ήταν ο Ζορό, γιατί οι μάσκες και τα πλαστικά γάντια ήταν το φετίχ του. Δεν τα φορούσε, όμως, ο ίδιος, αλλά όσοι έπρεπε αναγκαστικά να τον συναντήσουν. Οι άνθρωποι κατάστρωναν σχέδια για να τον απομονώσουν, κλείνονταν στα σπίτια τους και ήταν τρομοκρατημένοι.

Μετά από καιρό, ένας επιστήμονας είπε ότι η καλύτερη λύση ήταν να μπει ο Κορονοϊός σε ένα διαστημόπλοιο με το ζόρι και να τον στείλουν σε άλλον πλανήτη, μακριά από τη Γη. Στο διαστημόπλοιο θα έγραφαν και μια επιγραφή «Προσοχή Θάνατος!» για να προφυλάξουν τυχόν εξωγήινους.

Έτσι, λοιπόν, μια μέρα έστησαν καρτέρι σε μια γωνία και τον περίμεναν να περάσει για να κάνει την καθιερωμένη βόλτα του στα μαγαζιά.

«Να τος, έρχεται! Βγήκε παγανιά! Πάνω του!», είπαν οι επιστήμονες και τον έσπρωξαν μέσα στο διαστημόπλοιο με κλοτσιές.

Το διαστημόπλοιο έφυγε. Οι άνθρωποι χαμογέλασαν ξανά!

Αναστάσιος Δήμτσας

Πυλαία Θεσσαλονίκης

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ

Η γκρίζα καστροπολιτεία

Φαντάσου να είχες μια καστροπολιτεία από τουβλάκια Lego. Μεγάλη, πολύχρωμη, σαν αυτή που συχνά κατασκευάζεις στο χαλί του δωματίου σου. Γιατί, μια τέτοια είχα φτιάξει κι εγώ.

Στο κέντρο της έβαλα μια μεγάλη, στρόγγυλη εκκλησία. Μπροστά της έφτιαξα μια πλατεία γεμάτη ανθρώπους, μαγαζιά και τουρίστες. Στην πίσω πλευρά κατασκεύασα μια γειτονιά με πολλά σπίτια, δρόμους και παιδικές χαρές. Τα παιδιά έτρεχαν ολόγυρα με τα ποδήλατά τους φωνάζοντας και γελώντας. Οι μεγάλοι έπιναν τον καφέ τους σε παρέες και συζητούσαν.

Όμως, έτσι στα ξαφνικά, από την τηλεόραση ακούστηκαν κάτι καινούριες άγνωστες λέξεις: κορονοϊός, κρούσματα, καραντίνα, και όλα άλλαξαν. Η καστροπολιτεία αμέσως σώπασε. Τα μαγαζιά έκλεισαν και έσβησαν τα φώτα. Οι τουρίστες χάθηκαν. Η καμπάνα της εκκλησίας έπαψε να χτυπά. Οι δρόμοι και οι παιδικές χαρές ερήμωσαν. Γέλια δεν ακούγονταν πια και όλοι κλείστηκαν στα σπίτια τους. Μαύρα σύννεφα κάλυψαν τον ουρανό και τα τουβλάκια Lego βάφτηκαν γκρίζα.

Ακόμη και ο Legoman, η φιγούρα που κρατούσα στο χέρι μου, κλείστηκε στο σπίτι του και δεν αισθάνεται καλά. Του λείπουν οι φίλοι του, η φύση και ο ήλιος. Θέλει να γυρίσει στο σχολείο του, να παίξει στα διαλείμματα, να τρέξει στη γυμναστική. Θέλει να κάνει ποδήλατο στη γειτονιά, να πάει βόλτα στα μαγαζιά και στις παιδικές χαρές. Μα το χειρότερο είναι πως δεν μπορεί να δει τον παππού και τη γιαγιά, να τους αγκαλιάσει και να τους φιλήσει.

Όμως, ο Legoman είναι super ήρωας! Τι κι αν δε φοράει στολή και αθλητικά παπούτσια, αλλά πιτζάμες και παντόφλες; Έχει θάρρος, super υπομονή και δεν το βάζει κάτω! Βγαίνει στο μπαλκόνι και βλέπει από εκεί τη φύση και τον ήλιο. Μιλάει με τους φίλους του με βιντεοκλήση και με τον παππού από το παράθυρο. Ξέρει πως έτσι προστατεύει τις ευπαθείς ομάδες, και αυτό είναι χρέος κάθε super ήρωα!

Εξάλλου, δεν είναι μόνος. Έχει την οικογένειά του και τώρα περνάει περισσότερο χρόνο μαζί τους. Ζει με την ελπίδα πως σύντομα θα γίνει η ζωή του όπως παλιά και η καστροπολιτεία θα ξαναβαφτεί πολύχρωμη!

Χρυσάνθη Βαβουράκη

Ρέθυμνο

Ο κορονοϊός

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κορίτσι που έζησε την εποχή του κορονοϊού. Άμα θέλετε να σας πω την ιστορία, πολύ ευχαρίστως.

Λοιπόν, όλα άρχισαν από την ημέρα που είχε πάει στο σχολείο. Έπειτα, όταν πήγε σπίτι, οι γονείς της κοιτούσαν για έναν ιό στην τηλεόραση! Αυτόν τον ιό τον λέγανε κορονοϊό! Ο κορονοϊός ήρθε από την Κίνα, γιατί έτρωγαν ωμά ζώα. Εκείνο τον μήνα ήταν το καρναβάλι κι εξαιτίας του κορονοϊού ακυρώθηκε το καρναβάλι κι έπειτα τα σχολεία και μετά άσ' τα να πάνε! Τα σινεμά, τα παιχνιδάδικα, οι παιδότοποι κ.λπ.

Το κοριτσάκι στεναχωριόταν που δεν μπορούσε να πάει πουθενά και να βγει έξω από το σπίτι με το ηχείο της, αλλά πιο πολύ φοβόταν μήπως αρρωστήσει και μήπως πάθουν τίποτα οι γιαγιάδες, οι παππούδες, οι προπαπούδες της ή οι συγγενείς της. Της έλειπαν οι συμμαθήτριές της, οι δασκάλες της, οι φίλοι της, τα ξαδέλφια της, αλλά ευτυχώς, με τη βοήθεια της τεχνολογίας, κάποιους μπορούσε να τους δει με skype.

Τις εβδομάδες που καθόταν σπίτι βαριόταν, αλλά βρήκε μια ιδέα! «Θα φτιάξω ένα πρόγραμμα!» είπε. Το πρόγραμμα αυτό περιελάμβανε ζωγραφική, επιτραπέζια, διάβασμα και μαγείρεμα. Μια μέρα έφτιαξε μια αφίσα και λίγα φυλλάδια που έγραφαν: «Προφυλαχτείτε από τον κορονοϊό και μείνετε σπίτι».

Το κοριτσάκι ήλπιζε μια μέρα να τελειώσουν όλα αυτά και να ζήσουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα, όπως πριν.

Έρση Λυμπεροπούλου Κορυδαλλός

Φτιάχνω το δικό μου σύνθημα

...αφού μένουμε σπίτι, φτιάχνω και ζωγραφίζω το δικό μου σύνθημα και εξηγώ με δικά μου λόγια τους λόγους που πρέπει να μένουμε όλοι σπίτι.

www.ellinika.com

- Θέλετε να ανοίξουν τα σχολεία;
- Θέλετε να παίξετε πάλι κρυφό στην αυλή;
- Θέλετε να πάτε διακοπές το καλοκαίρι;
- Θέλετε να δείτε τη γιαγιά και τον παππού;
- Θέλετε να δείτε τους φίλους σας;
- Θέλετε να αγκαλιάσετε ξανά αυτούς που αγαπάτε; Αν ναι, τότε

ΑΣ ΜΕΙΝΟΥΜΕ ΟΛΟΙ
ΣΠΙΤΙ!

Έρση Λυμπεροπούλου, Βί

Μελίνα Βασιλάκη
Ηράκλειο Κρήτης

Το ταξίδι της χαράς

Ζούμε σε ένα αερόστατο. Μέσα του είμαι εγώ, η μαμά, το σκυλάκι μου η Μίλκα και ο Μάρλεϊ η καμηλοπάρδαλη. Ο μπαμπάς μου ζει σε ένα άλλο αερόστατο. Πηγαίνουμε και τον βλέπουμε. Κάθε μέρα κάνουμε πολλά ταξίδια σε όλο τον κόσμο.

Μια μέρα ταξιδέψαμε στον βόρειο νοτιοδυτικό κόσμο. Συναντήσαμε χρωματιστές αρκούδες και πιγκουινάκια που κουβαλούσαν το σπίτι τους στο κεφάλι τους. Κάποια άλλη φορά πήγαμε στην Ιαπωνία. Φάγαμε σούσι και καυτερούς κεφτέδες. Ένα ανοιξιάτικο απόγευμα φτάσαμε στη Γλυκούπολη. Δοκιμάσαμε βάφλες και μια τεράστια μηλόπιτα. Είχε ένα κάστρο από ζαχαρωτά και κρέπες με σοκολάτα. Το βράδυ μείναμε σε ένα δωμάτιο με καραμελωμένες κουρτίνες. Είχε για φωτιστικό ένα παγωτό με γεύση βανίλια. Κοιμηθήκαμε σε ένα κρεβάτι από τιραμισού.

Την επόμενη μέρα συνεχίσαμε το ταξίδι μας για την Παιχνιδούπολη. Συνάντησα όλους τους φίλους μου εκεί. Όλη μέρα κάναμε πατίνι και παίξαμε με την καρδιά μας. Στα σπίτια της Παιχνιδούπολης, τα κρεβάτια ήταν φτιαγμένα από παιχνίδια και οι κουρτίνες είχαν αρκουδάκια. Φύγαμε αργά το βράδυ.

Όμως, κάθε πρωί που ξυπνάω, βρίσκομαι στο αληθινό μου σπίτι και στο αληθινό μου κρεβάτι. Σηκώνομαι, βλέπω λίγο τηλεόραση, φτιάχνουμε γλυκά με τη μαμά μου, κάνω επανάληψη στα μαθήματα του σχολείου, μιλάω στο τηλέφωνο με τη φίλη μου την Κατερίνα και μετά βαριέμαι.

Πρέπει να μένουμε στο σπίτι όλοι μας για να έχουμε την υγεία μας. Γι' αυτό, βγαίνω μόνο στο μπαλκόνι για να με λιάσει ο ήλιος. Το βράδυ βλέπω ταινία με τη μαμά μου. Η μαμά μου τώρα δεν πηγαίνει στη δουλειά και είμαστε όλη μέρα μαζί. Τον μπαμπά μου δεν τον βλέπω, γιατί πηγαίνει ακόμη στη δουλειά και μπορεί να έχει κανένα σύμπτωμα. Μιλάμε όμως με βιντεοκλήση.

Κι όταν θέλω πολύ να βγω έξω, πάω στη βιβλιοθήκη μου, παίρνω βιβλία και μπαίνω μέσα σε αυτά. Εκεί βρίσκω το αερόστατό μου που με ταξιδεύει σε κόσμους μαγικούς.

Αντώνιος Μαραγκός

Λεμεσός Κύπρου

Με τη σκέψη μου αγκαλιάζω τον κόσμο

Όλα τα παιδιά της γης καλούνται σε μυστική δράση, να ανακαλύψουν το εμβόλιο του κορονοϊού, ενός νέου άορατου εχθρού που έφερε στη γη φόβο, λύπη και ανησυχία. Τα παιδιά θέλουν να παίξουν ελεύθερα και όμως δεν μπορούν, είναι φυλακισμένα στα σπίτια τους, γιατί έτσι μόνο σκοτώνεται η αλυσίδα του εχθρού.

Η μυστική σύσκεψη πραγματοποιήθηκε στο κέντρο της γης, κάτω από τα υπόγεια νερά και τις βαθιές θάλασσες. Οι μικροί επιστήμονες αποφάσισαν να βάλουν στην ομάδα του πειράματός τους τον Κινέζο Γουάγκ που έφερε από τη χώρα του το φίλτρο της ελευθερίας, τον Μίλαν από την Ιταλία που έφερε το φίλτρο της αισιοδοξίας, τον Γιάννη από την Ελλάδα που έφερε το φίλτρο της αλληλεγγύης, τον Αντώνιο από την Κύπρο που έφερε το φίλτρο του σεβασμού. Επίσης, τα παιδιά πήραν φίλτρα από την Ισπανία, Γαλλία, Ιράν, Αμερική και από τόσες άλλες χώρες.

Ένωσαν τη φαντασία τους για να πετύχουν ένα καλύτερο μέλλον για τη γη μας. Καθώς ήταν όλα τα παιδιά εκεί και δούλευαν ομαδικά, ακούγοντας τα αισιόδοξα τραγούδια των Ιταλών που είχαν βγει στα μπαλκόνια τους, έριξαν τα φίλτρα τους στο κεντρικό σημείο της γης όπου ακούστηκε ένα μεγάλο Μπαμ! Τα παιδιά τρομοκρατήθηκαν, φόρεσαν αμέσως τις μάσκες τους και σκέφτηκαν τον κορονοϊό. Ευτυχώς δεν ήταν αυτός.

Μια άσπρη σκόνη τους περικύκλωσε και μια τεράστια πέτρινη πλάκα εμφανίστηκε στο κέντρο της γης! Ο Αντώνιος την πλησίασε και είπε δυνατά: «Γράφει τη λέξη ΑΓΑΠΗ». Αμέσως εκ θαύματος δημιουργήθηκε ένα τεράστιο σιντριβάνι στο κέντρο της γης στέλνοντας με έναν μυστηριώδη τρόπο σταγόνες, κάτι σαν βροχή στην κάθε χώρα της γης.

Τα παιδιά πλέον με τεράστια χαμόγελα έτρεχαν να πάνε στη χώρα τους και να αγκαλιάσουν τους παππούδες τους και τις γιαγιάδες τους, που τους είχαν λείψει τόσο πολύ. Το εμβόλιο της κορονοαγάπης έφερε όλα τα παιδιά του κόσμου πιο κοντά και συμφώνησαν για αιώνια αρμονία του πλανήτη.

Νεφέλη Πατσάλη

Μαρκόπουλο Μεσογαίας

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Η κλειδαριά

Μία φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι, η Νεφέλη, που είχε μαλλιά χρυσαφένια σαν τις αχτίδες του ήλιου και μάτια πιο γαλάζια κι από τη θάλασσα.

Μια μέρα εμφανίστηκε ένας ιός, ο κορονοϊός, που έμοιαζε με κλειδαριά, γιατί τους «κλείδωσε» στο σπίτι. Η Νεφέλη στην αρχή νόμιζε ότι ο ιός θα είχε μαγικές ικανότητες, αλλά μετά κατάλαβε πως αυτά ήταν απλώς τα μέτρα για να προστατευτούν από αυτόν.

Μέρα με τη μέρα στενοχωριόταν που δεν έβλεπε τις φίλες της και δεν έπαιζε στις παιδικές χαρές. Δεν ήξερε τι να κάνει όλη μέρα μέσα στο σπίτι. Ένιωθε λύπη, θυμό και φόβο μην αρρωστήσει κάποιος από την οικογένειά της, γιατί είχε ακούσει ότι δεν υπήρχε φάρμακο για να τους σώσει.

Ξημέρωσε Σάββατο και ο παππούς δεν άντεχε μες στο σπίτι. Αγνόησε την κλειδαριά, πήρε το μπαστούνι του και πήγε μια βόλτα όλο κέφι. Όταν γύρισε όμως ήταν άρρωστος! Η μαμά της δεν μπορούσε να κάνει κάτι. Κανείς δεν μπορούσε. Μόνο το εγγονάκι του!

Η Νεφέλη περπάτησε στις μύτες των ποδιών της και πήγε μέχρι το παιδικό δωμάτιο. Ψαχούλεψε το σεντούκι με τα παιχνίδια, βρήκε το μαγικό ραβδί της και πήγε στην κουζίνα.

Έβαλε νερό σ' ένα μπολ. Μέσα έριξε αλεύρι χωρίς να το ανακατέψει, λίγα φύλλα και μπαχαρικά. Μετά βούτηξε μέσα το μαγικό της ραβδί.

«Μέντα, δάφνη, κανέλα και δυόσμο,
κάνε καλά όλο τον κόσμο!»

ψέλλισε η Νεφέλη ανακατεύοντας το μείγμα. Ύστερα κατέβρεξε όλο το σπίτι αρχίζοντας από τη γιαγιά και τον παππού, κάνοντας στροφές γύρω από τον εαυτό της και επαναλαμβάνοντας τα λόγια. Ο παππούς έγινε καλά και για πολύ καιρό έκανε ό,τι του ζητούσε η Νεφέλη, επειδή τον είχε προστατεύσει από τον κορονοϊό!

«Τι έβαλες μέσα στο φίλτρο σου, Νεφέλη, και με έκανες καλά;» ρώτησε ο παππούς.

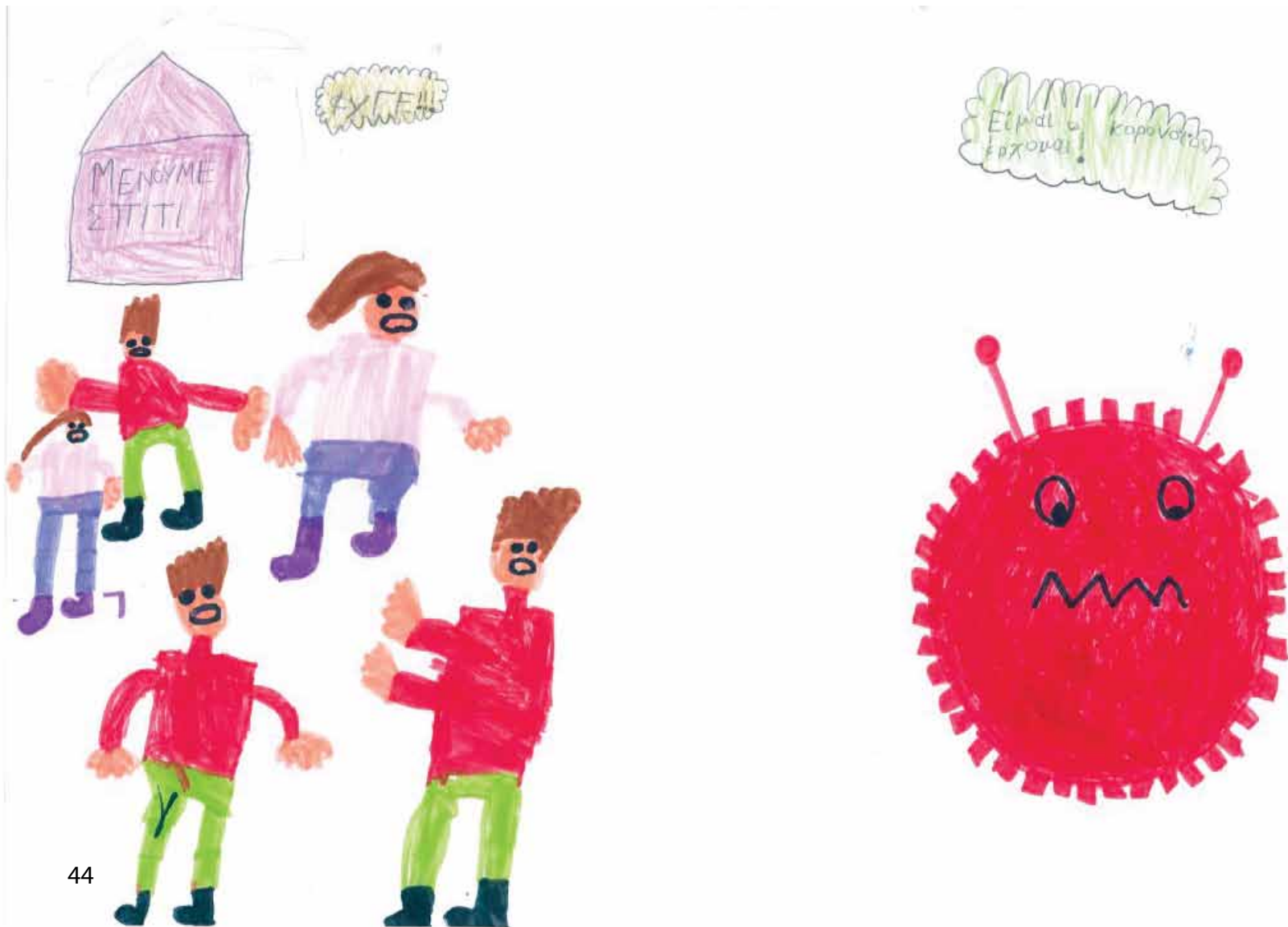
«Αγάπη μόνο, παππού, αγάπη!» απάντησε η Νεφέλη.

Κυριάκος Σανταμούρης

Τήνος

Ένας απρόσμενος ιός

Σταύρος Κωνσταντάς

Παγγαίο Καβάλας

Καινούργιες λέξεις

Γεια σας, είμαι ο Κωνσταντίνος και πηγαίνω στην τρίτη δημοτικού. Έχω δύο μεγαλύτερα αδέρφια, τον Γεράσιμο και τον Κυριάκο. Μένουμε σε ένα ωραίο χωριό κοντά στην Ξάνθη. Περνούσαμε πολύ ωραία, μέχρι που εμφανίστηκε ο κορονοϊός και αυτή είναι η πρώτη καινούργια λέξη που μάθαμε. Δεν βγαίνουμε πια για ποδήλατο, γιατί δεν επιτρέπεται να κυκλοφορούν τρεις μαζί στον δρόμο. Δεν πηγαίνουμε στη γιαγιά, γιατί είναι ευπαθής ομάδα. Τι θα πει ευπαθής ομάδα; Καινούργια λέξη και αυτή.

Το χειρότερο είναι η αναστολή μαθημάτων και προπονήσεων (άλλη καινούργια λέξη η αναστολή), δηλαδή δεν πηγαίνουμε σχολείο, ούτε μπάσκετ. Όχι ότι με νοιάζουν τα μαθήματα και οι προπονήσεις, αλλά πού θα βλέπω εγώ τους φίλους μου; Και τότε φτάνουν κι άλλες καινούργιες λέξεις. Αρχίσαμε μαθήματα από τον υπολογιστή και έτσι μάθαμε την ηλεκτρονική τάξη και πάνω απ' όλα το γουέμπεξ. Άκου γουέμπεξ!

Από τότε που έκλεισαν τα σχολεία, ο Κυριάκος κοιμάται στις τρεις τη νύχτα και ξυπνάει το μεσημέρι. Εγώ και ο Γεράσιμος είμαστε κανονικοί άνθρωποι, όχι νυχτοπούλια. Η μαμά όλο λέει να μπούμε σε πρόγραμμα και να περνάμε τον χρόνο μας δημιουργικά. Τι είναι πάλι αυτό το δημιουργικά; Να και ο Γεράσιμος.

- Κωνσταντίνε, τι λες;
- Τίποτα, τον πόνο μου για τις καινούργιες λέξεις που γεμίσαμε.
- Μην ξεχάσεις να πεις για το πρόστιμο.
- Σωστά. Χθες πήγαμε μια βόλτα με το ποδήλατο και ξεχάσαμε να στείλουμε μήνυμα πριν βγούμε έξω. Μας έκαναν έλεγχο και ορίστε ένα πρόστιμο. Πάνε οι κουμπαραδες μας.
- Έτσι που τα καταφέραμε, τέρμα το χαρτζιλίκι για έναν μήνα.
- Πάλι καλά, που είναι κλειστά τα μαγαζιά και οι κινηματογράφοι και δεν χρειαζόμαστε χαρτζιλίκι. Μικρό το κακό.
- Την καλύτερη δουλειά την κάνει ο Κυριάκος που κοιμάται όλη μέρα. Τουλάχιστον δεν πληρώνει τίποτα.
- Λες να βάλουν πρόστιμο και στον ύπνο;
- Φαντάζεσαι; Πλάκα θα είχε. Τότε όλοι θα το ρίξουμε στο διάβασμα. Αυτό τουλάχιστον είναι δωρεάν!

Γιώργος Κυριακίδης Κορυδαλλός

Τις πρώτες μέρες του Μαρτίου χάρηκα πολύ όταν έμαθα πως δε θα έχουμε σχολείο για λίγες ημέρες! Ήμουν τρισευτυχισμένος. Πετούσα στα σύννεφα! Φανταζόμουν ποδοσφαιρικές μπάλες, ουράνια τόξα, ήλιο, αλάνες, παγωτά, την μπλε θάλασσα και για κάποιο λόγο το καλοκαίρι κοντά μου.

Οι πρώτες μου σκέψεις ήταν λιγότερο διάβασμα, περισσότερο παιχνίδι και περισσότερος χρόνος με την οικογένειά μου. Η αλήθεια είναι πως συνεχίζει να μου αρέσει πολύ όπως περνάμε, όμως κάτι μου λείπει! Αρχίζει να μου λείπει η προηγούμενη ζωή μου. Ένα κυριακάτικο πρωινό σηκώθηκα ιδρωμένος και τρομαγμένος και έτρεξα στην αγκαλιά της μαμάς μου, γιατί είχα δει ένα κακό όνειρο: Άνοιξα την πόρτα να πάω στο σχολείο μου, όμως δεν μπορούσα γιατί με κρατούσε ένα λουκέτο στο σπίτι. Άνοιξα την πόρτα να πάω στην προπόνηση και πάλι δεν μπορούσα, γιατί με κρατούσαν κάτι πελώρια δίχτυα στο σπίτι μου. Άνοιξα την πόρτα να πάω στο σκάκι, όμως δεν μπορούσα γιατί ένας αξιωματικός με είχε φυλακισμένο στον πύργο του. Έσταζα!

Η μαμά μου με σκούπισε, με φίλησε, με ηρέμησε και μου είπε πως ήταν απλά ένας κακός εφιάλτης. Τη ρώτησα αν θα ετοιμαζόμασταν να πάμε στην εκκλησία. Με κοίταξε και μου χαμογέλασε. Έβαλε στο τάμπλετ της τη θεία λειτουργία, τράβηξε τις άσπρες μας κουρτίνες και μετά άνοιξε με φόρα τα παράθυρα. Μέσα στο σαλόνι μας μπήκε φωτεινός ήλιος!

Βγήκαμε στη βεράντα μας να πάρουμε λίγο ανοιξιάτικο αέρα όπως λέει η μαμά ή καθαρό αέρα όπως λέει κι ο μπαμπάς. Είδαμε στο βάθος το λιμάνι του Πειραιά αλλά και τα πλοία που φεύγουν για Κρήτη. Σκέφτηκα τη γιαγιά μου τη Μαρίνα και τον παππού μου τον Στέλιο που ζουν εκεί και πηγαίνω τα καλοκαίρια. Είναι οι γονείς της μαμάς μου και τώρα που ξέρω πως απαγορεύεται να πάμε, μου λείπουνε ακόμη περισσότερο και θέλω να τους δω γρήγορα! Μετά από λίγο ζήτησα από τη μαμά μου να ζωγραφίσω. Κάθισα από την άλλη μεριά της βεράντας μας και ζωγράφισα το σχολείο μου που φαίνεται λίγο πιο κάτω. Είναι μπλε, μεγάλο και πάνω σε έναν πελώριο βράχο. Αυτή τη φορά ο βράχος μού έμοιαζε με ηφαιστειο. Έμοιαζε κόκκινος και σαν να έσταζε λάβα. Ύστερα ζωγράφισα και την Ακρόπολη που μπορώ να τη δω λίγο πιο μακριά, από την άλλη πλευρά. Ένα περιστέρι ήρθε και έκατσε πάνω στα κάγκελά μας. Η καρδούλα του χτυπούσε δυνατά και φαινόταν πολύ δυνατή. Πέταξε ψηλά και εκείνη την ώρα το ζήλεψα!

Να τος και ο ντελάλης. Κάθε μέρα περνάει από τη γειτονιά μας με ένα κόκκινο αμάξι και με μια μεγάλη ντου-ντούκα φωνάζει να μένουμε στο σπίτι μας και να προσέχουμε. Η μαμά μου λέει πως είναι από τον Δήμο της περιοχής μας. Και εγώ μέσα μου σκέφτομαι αφού εκείνος κυκλοφορεί, γιατί τότε η νονά μου δεν επιτρέπεται να έρθει;

Έξω ξεχάστηκα για λίγο, όμως συνεχώς σκέφτομαι τους γονείς μου που κάθε μέρα τους κρυφοκοιτάζω να βλέπουν στις έξι το απόγευμα με αγωνία τον κύριο Τσιόδρα στην τηλεόραση. Ακούνε με προσοχή πόσοι άνθρωποι πέθαναν και πόσα παιδάκια αρρώστησαν. Όμως εγώ περιμένω. Περιμένω να ακούσω και τίποτα. Κανείς δεν απαντάει πότε θα ανοίξουν τα σχολεία ξανά!

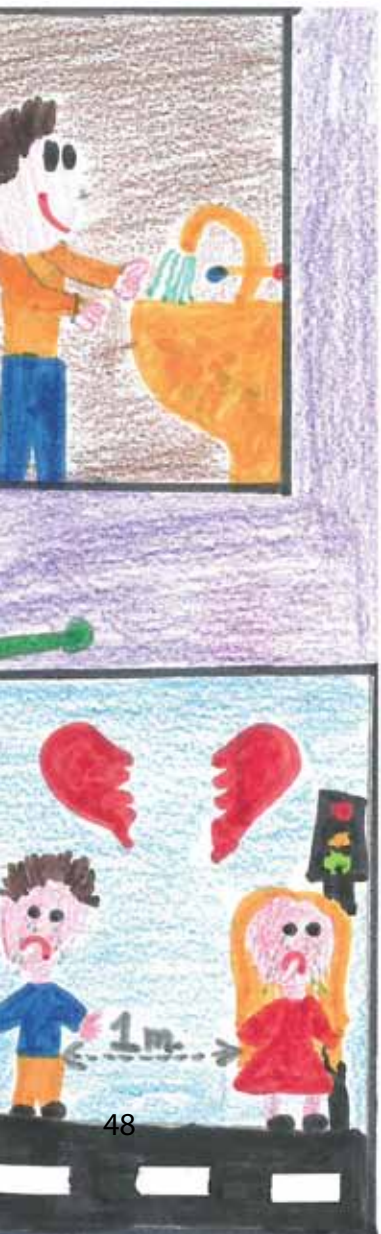
Μου λείπει η άλλη ζωή μου! Θέλω πίσω το σχολείο μου, τη δασκάλα μου, τους συμμαθητές μου και το θρανίο μου. Θέλω πίσω το ποδόσφαιρο και τους συμπαίκτες μου. Θέλω πίσω το σκάκι και τους φίλους μου. Δε θέλω να πεθαίνουν άλλοι άνθρωποι και να κλαίνε γιατροί. Θέλω ο ντελάλης να περνάει από τη γειτονιά μου και να φωνάζει για την επόμενη παράσταση Καραγκιόζη, για να πάω με τα αδέρφια μου τον Στυλιανό και τον Ευστράτιο.

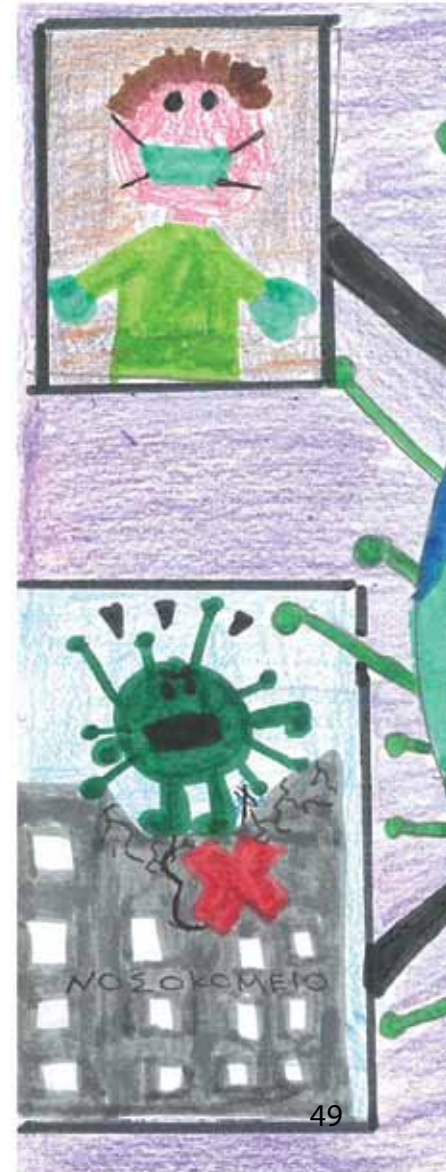
Για ένα πράγμα είμαι πολύ χαρούμενος, που έχω κοντά μου τη γιαγιά μου την Έφη και τον παππού μου τον Γιώργο, γιατί μένουμε μαζί. Τους βλέπω, αλλά δεν τους φιλάω. Βοηθάω τη γιαγιά μου να κάνει κουλουράκια και βοηθάω τον παππού μου να διαβάσει εφημερίδα.

Εύχομαι ο Θεούλης να κάνει ένα θαύμα το Πάσχα και να είμαστε όλοι ελεύθεροι ξανά!

Γιώργος Μακρής

Καισαριανή

Μανώλης Σερμπέζης

Αλεξανδρούπολη

Μια φορά είχαμε καιρό σε έναν πλανήτη που τον έλεγαν Γη οι κάτοικοι των πόλεων πίτσισαν τα σκουπίδια τους στον έβροσκού: στο πάτωμα, στον δρόμο, στις θάλασσές, στα πάρκα. Τα καναξίρια που έβγαζαν τα εργαξίαξια μόνυναν τον αίρα, το περιβάλλον, τα πάντα. Και καπώς και δημιούργησαν τον Κορονόκο. Δηλαδή ο Κορονόκος δημιουαχθήθηκε απο τα σκουπίδια και τα μπόδια των ανθρώπων και άρχισε σιγά σιγά να εξαπλώνεται. Ήταν εύκολο για αυτό γιατί τα παιδιά και οι μεγάλοι ψέρ έπλυναν τα χέρια τους πριν φάει.

Μετά οι άνθρωποι άρχισαν να βήχαν, να αρρωαάνουν και δυστυχώς να πιθαίνουν.

Τότε ήταν που έμφανίστηκε ο καθαροήρας.

Μανώλης Σερμπέζης

Αλεξανδρούπολη

Όταν κρυφτηκε ο Καθαρήρωας μέσα σε ένα σπίτι, ο Κορονοϊός βρήκε 10 ανθρώπους να κυκλοφορούν στον δρόμο. Δεν είχαν μείνει σπίτι κι έτσι τους κολλήσε. Όταν ο Καθαρήρωας άκουσε τους ανθρώπους να βήχουν και να φτερνίζονται, βγήκε από την κρυψώνα του και τους είπε:

Πηγαίνετε σπίτι σας
και μη φαναθείτε
μέχρι να αντιμετωπίσω
τον Κορονοϊό.

Ποιος είσαι εσύ
και μας λες τι
να κάνουμε;

Είμαι ο Καθαρήρωας και
θα σας σώσω γιατί με τους
γιατρούς αρκεί να
ΜΕΙΝΕΤΕ ΣΠΙΤΙ.

Μανώλης Σερμπέζης

Αλεξανδρούπολη

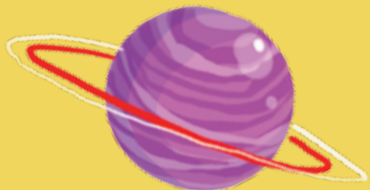

ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ - ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Χριστίνα - Ανυψία Πένδου

Πειραιάς

Ένα βράδυ, αρχές του Μάρτη, στο παράθυρο του δωματίου μου κοιτάζα το ολόγιομο φεγγάρι. Κάποια στιγμή τυλίχτηκα στη λάμψη του κι άρχισα να ονειρεύομαι...

Ξημέρωσε και μ' ενημέρωσε η μαμά ότι δεν έχουμε σχολείο εξαιτίας της εξάπλωσης μιας γρίπης, απ' την οποία κινδυνεύουμε μικροί και μεγάλοι. Τρομαγμένη επέστρεψα στο δωμάτιο. Τότε θυμήθηκα το φεγγάρι που πλησίασε το παράθυρό μου την προηγούμενη νύχτα κι άρχισα να το ζωγραφίζω. Άκουγα στην τηλεόραση τη συζήτηση των γιατρών για την εισβολή του κορονοϊού στη χώρα μας. Εκείνη την ώρα έδειχναν και εικόνα περιγραφής αυτού του ιού. Έτρεξα με περιέργεια να τον δω. Έμοιαζε με το φεγγάρι που είδα, σκέφτηκα. Το παρατήρησα για λίγο και συνέχισα να ζωγραφίζω τον ίδιο τον κορονοϊό, τώρα είχα μάθει και το όνομά του.

Έφτιαξα λευκό και στρογγυλό το φεγγάρι, μαύρα μάτια κι αντί για στόμα μια πράσινη μάσκα τού σχεδίασα. Του πρόσθεσα βασιλική κορόνα με κίτρινο μαρκαδόρο. Ένας βασιλιάς που σκορπίζει αρρώστια, πόνο και θάνατο στον κόσμο.

Οι πρώτες μέρες περιορισμού στο σπίτι ήταν μοναχικές και βαρετές. Πρωταγωνιστής στο παιχνίδι πάντα εγώ, φίλες μου οι κούκλες μου, παρούσες αλλά βουβές. Μοναδική εκτόνωση μια ροζ μπάλα, παίζοντας βόλει στον τοίχο, και τα μαξιλάρια του κρεβατιού γίνονταν σάκος κάνοντας εξάσκηση με τα γάντια της πυγμαχίας (όπου ασχολούμαι μετά το σχολείο).

Διασκέδαση, ο υπολογιστής, περνώντας αρκετές ώρες στο ίντερνετ, βλέποντας παιδικές ταινίες ή παραμύθια. Πρώτη φορά ένιωθα το σπίτι σαν φυλακή. Δεν αγχωνόμουν να τελειώσω τα μαθήματά μου ούτε περίμενα το απόγευμα να κάνουμε ποδήλατο με τη φίλη μου την Αντονέλα στην παιδική χαρά.

Τα επόμενα βράδια, απέφευγα να κοιτάζω το φεγγάρι γιατί πλέον με τρόμαζε, με φόβιζε κι έτσι τραβούσα τις κουρτίνες για να μη συναντηθούμε. Η μαμά με βοήθησε να ολοκληρώσω τη ζωγραφιά, μ' ένα δικό της τραγουδάκι που μου ψιθύριζε στο αυτί μετά τη νυχτερινή μας προσευχή. «Καράβι, η οικογένειά μου, κατάρτι ο Θεός. Θα φθάσουμε στον προορισμό μας με γαλήνια νερά ή με τρικυμία απ' του κορονοϊού την πανδημία;»

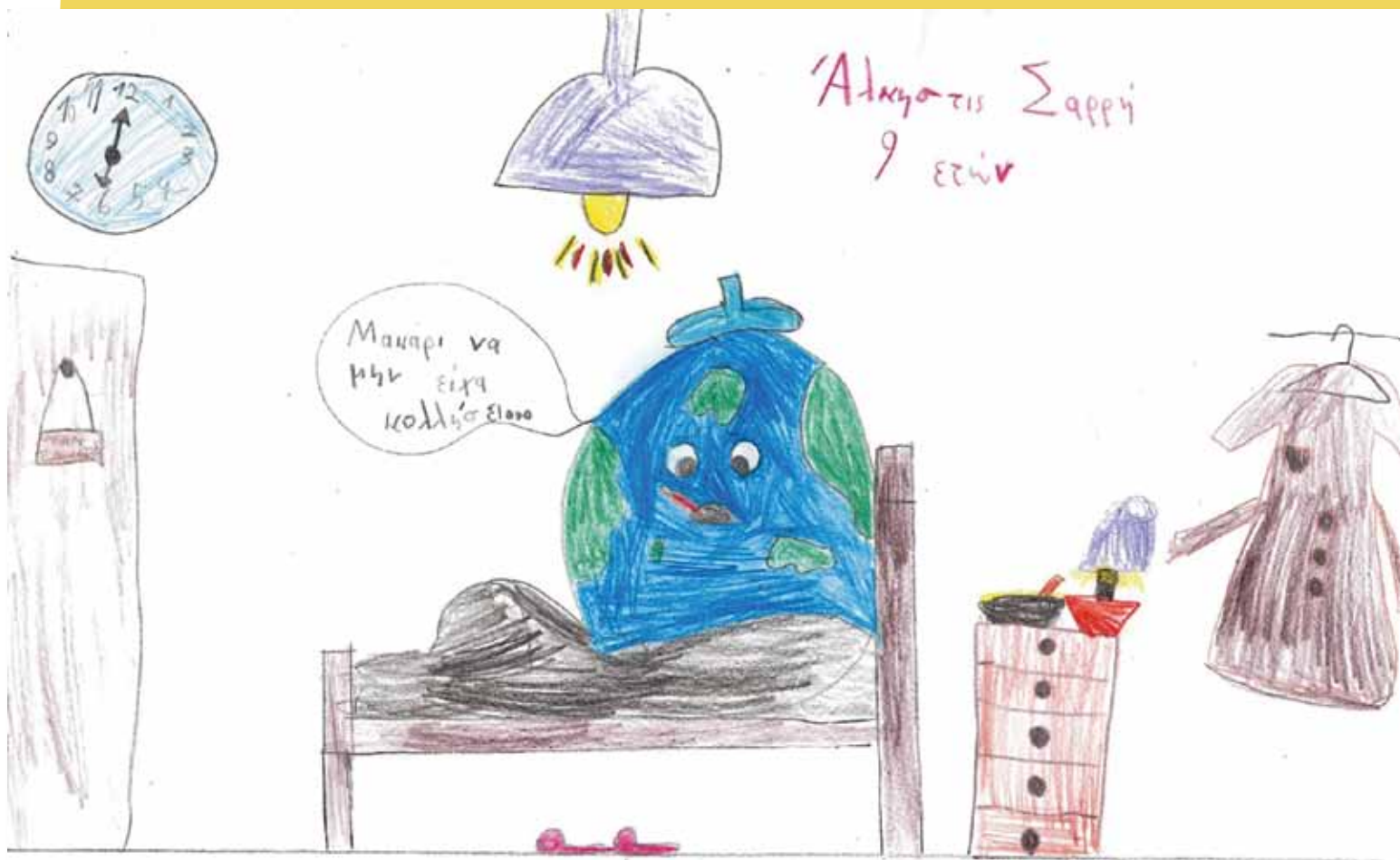
Έφτιαξα στον έναστρο ουρανό μαζί με τον φεγγαροϊό κι αγγέλους. Ζωγράφισα τη θάλασσα, επιπλέοντας ένα γάντι στο κύμα. Σχεδίασα το καράβι και για κατάρτι σχεδίασα έναν σταυρό. Έτσι, ολοκλήρωσα τη ζωγραφιά μου και την πρόσφερα στη μαμά μου, άλλωστε ήθελε να δει τη φαντασία μου. Εκείνη, μου χαμογέλασε και με αγκάλιασε ενώ εγώ ευχόμουν να περάσει η πανδημία γρήγορα και σύντομα να συναντήσω τη δασκάλα και τους φίλους μου στο σχολείο.

Άλκηστις Σαρή

Σκιάδος

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Ιωάννης Ζαντής

Λευκωσία

Το μολυσμένο αυγό

Ο Κορωνέι για πρώτη φορά επισκέφθηκε το διαστημικό πάρκο Άκο-Άκο για να παίξει ποδόσφαιρο. Ξαφνικά βλέπει ένα τεράστιο αυγό να ξεπετάγεται μπροστά του. Φοβήθηκε. Δεν ήξερε τι να κάνει! Χωρίς να το σκεφτεί έβαλε όλη του τη δύναμη και το κλότσησε στη Γη.

Πήρε τα κιάλια του ο Κορωνέι να δει πού θα προσγειωθεί. Έκανε τούμπες το αυγό, μα δεν άντεξε την πίεση του αέρα. Τρομάρα το έπιασε και τελικά άκουσε το κρακ.

– Ευτυχώς κάθισα κάπου μαλακά. Για να δω τι είναι αυτό το τόσο μαλακό, είπε το αυγό. Ψημένο ρύζι; Μα πού έφτασα, καλέ; Στην Ξιζίνα είμαι ή μου φαίνεται; Έχει πολύ κόσμο εδώ. Είμαι ένα μολυσμένο αυγό... Με ακούει κάποιος; Κανείς... Τι κρίμα... Εεε, κάποιος έρχεται.

- Τι είναι αυτό μέσα στο φαγητό μου;
- Πως τόλμησες, καταραμένο αυγό, να έρθεις στο πιάτο μου; Άντε φύγε από εδώ.

Ξαφνικά ανοίγει το παράθυρο και το ρίχνει ο κυριούλης το αυγό με τόση δύναμη που, παφ, πέφτει πάνω σε ένα μεγάλο κτήριο, το Λολοσαίο.

Μα του έφυγε εκεί κομμάτι απ' το τσόφλι. Τώρα το αυγό αιμορραγεί ακόμα περισσότερο.

- Αχ, τι να κάνω να με διώξουν, πρέπει να πάω πίσω στο σπίτι μου, αλλά κανείς δεν με ακούει. Έναν επίδεσμο για να μπορέσω να πάω σπίτι μου.

Το τσόφλι από το αυγό είχε γίνει πολλά μικρά κομματάκια. Τα πάτησαν πολλά παπούτσια και τα μετέφεραν στις χώρες τους. Ο κόσμος άρχισε να μολύνεται.

– Μη με πατάτε, είμαι άρρωστο, έλεγε το αυγό.

Πολλοί αρρώστησαν. Ο κόσμος φοβήθηκε και κλείστηκε στο σπίτι του.

Ο Κορωνέι παρακολουθούσε με τα μεγάλα του κιάλια το κακό που είχε πέσει στη Γη. Ένωθε ένοχος. Ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα. Έβαλε όλη του τη δύναμη και φώναξε. Ένα παιδί που έπαιζε ποδόσφαιρο στο Λολοσαίο, άκουσε τον Κορωνέι που φώναζε για το μολυσμένο αυγό. Άρχισε να κοιτάζει δεξιά - αριστερά και το είδε μπροστά του.

Το αυγό είπε στο παιδί:

– Πάρε γάντια και επίδεσμο. Τύλιξέ με. Μετά δώσε μου μια δυνατή κλοτσιά και στείλε με στο Άκο-Άκο. Εκεί που κρυβόμουν τόσα χρόνια.

Τελικά αυτό ήταν που έσωσε τον κόσμο.

Αλέξανδρος Μαυρογιαννος

Καισαριανή

Ο Κορονοϊός είναι μια αρρώστια φρικτή
και δεν τον αντέχω ούτε στιγμή.
Στο σπίτι είμαι δυο βδομάδες
και έχω χρόνο για τους πάντες.
Οι φίλοι μου μου λείπουν πάρα πολύ
θέλω να τους δω στο πι και φι.
Όμως τους τηλεφωνώ κάθε μέρα
και τους λέω όλα μου τα νέα.
Γυμναστική κάνω κάθε πρωί
για δεκαπέντε λεπτάκια το πολύ.
Τρώω πολύ, παχαίνω πολύ,
γι' αυτό όμως κάνω γυμναστική.
Εύχομαι εγώ να φύγει αυτός
ο ιός ο ισχυρός.

Σάββας Ζιπιτής
Ύψωνας Κύπρου

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Άρτεμις Γιαννιά

Πòρτο Ράφτη

Ένας εφιάλτης διαφορετικός

«Παιδιά, τα πράγματα είναι σοβαρά. Κλείνουμε την πόρτα στον κορονοϊό και μένουμε σπίτι όσο περισσότερο μπορούμε...» έλεγε και ξανάλεγε ο ηθοποιός στην τηλεόραση. Εγώ έγειρα το κεφάλι μου στο μαξιλάρι του καναπέ για να κρύψω την ανησυχία μου, περιμένοντας τις διαφημίσεις να τελειώσουν.

Φανταζόμουν τον κορονοϊό σαν έναν αόρατο κίνδυνο. Έμοιαζε με ένα τέραστιο φάντασμα που μπορούσε να μπει στο σώμα μας και να μας κάνει κακό. Είχα δει κάπου πως το κεφάλι του ήταν στρογγυλό κι είχε μαλλιά σαν καρφίτσες-βεντούζες που κολλούσαν στο δέρμα μας χωρίς να το καταλάβουμε και περνούσαν στον οργανισμό μας!

Η πόρτα χτύπησε και μόλις άνοιξα αντίκρισα έναν γίγαντα ίδιο με τον κορονοϊό που φανταζόμουν.

«Βοήθεια» άρχισα να ουρλιάζω! Εκείνος με έσπρωξε και έκλεισε την πόρτα. Εγώ συνέχισα να ουρλιάζω, μα δεν με άκουγε κανείς. Σκέφτηκα να δραπετεύσω, αλλά ο γιγαντοϊός έφραξε με το σώμα του την πόρτα γελώντας σατανικά.

Έτρεξα μέχρι τον καναπέ και κρύφτηκα από πίσω. Εκείνος άρχισε να με ψάχνει παντού. Άκουγα τα βήματά του κι η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Ένιωθα το στόμα μου να μουλιάζει απ' τον φόβο. Τα χέρια και τα πόδια μου έτρεμαν. Μια μυρωδιά περίεργη μού ήρθε στα ρουθούνια. Ήξερα ότι πλησίαζε.

Πετάχτηκε μπροστά μου, με άρπαξε από την μπλούζα και με πέταξε στον καναπέ. Εγώ άρχισα να παλεύω μαζί του σαν αγρίμι. «Δε θα το βάλω κάτω» πεισματώσα, «θα τον νικήσω». Πήρα το μαξιλάρι και του το πέταξα με όλη μου τη δύναμη!

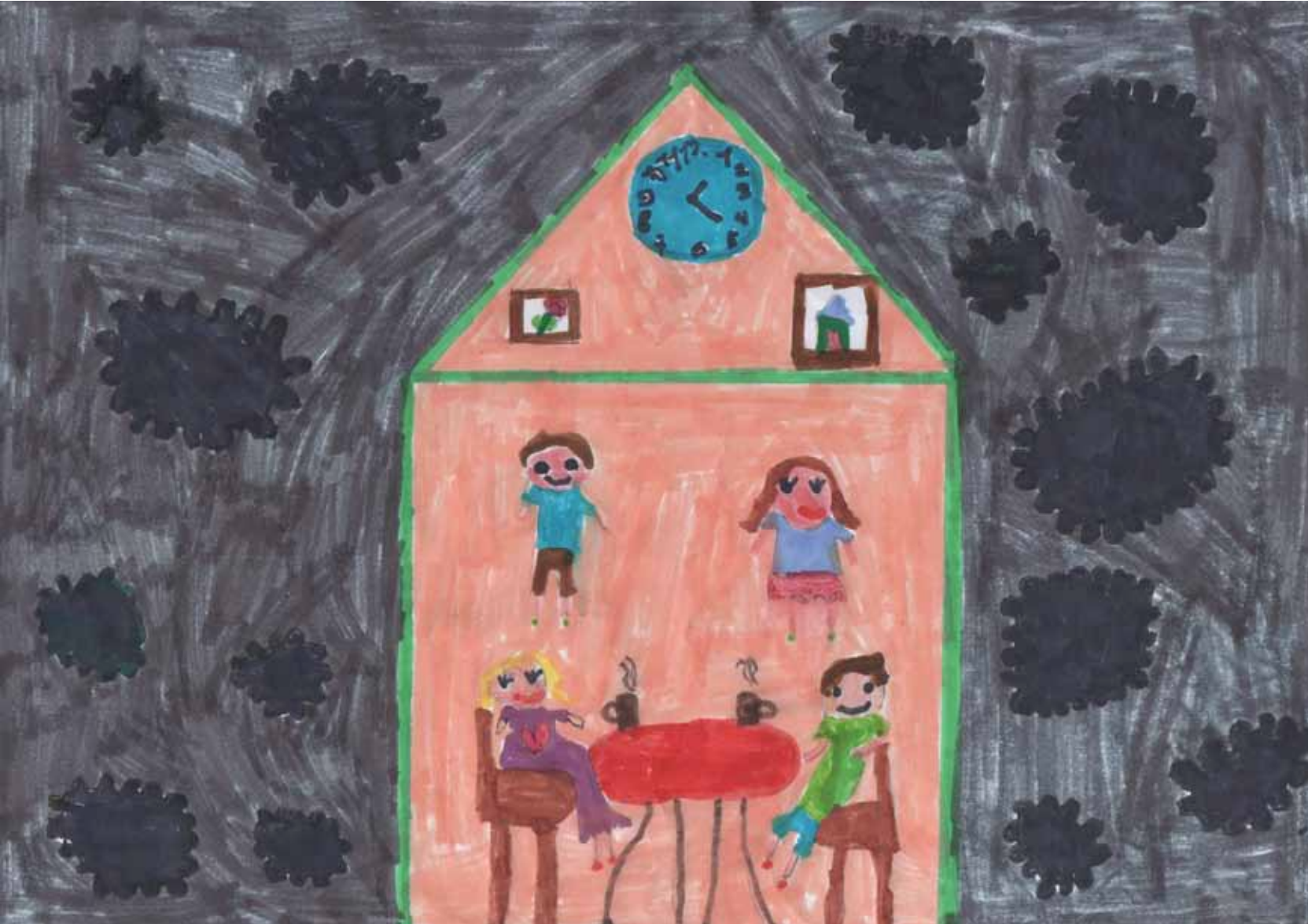
Τότε έσπασε σε χίλια κομμάτια λες και ήταν από γυαλί. Πετάχτηκα στα δυο μου πόδια από τον καναπέ ιδρωμένη και κατάλαβα ότι ήταν μονάχα ένας εφιάλτης, αφού αντίκρισα το μαξιλάρι πάνω στο πανάκριβο βάζο της μαμάς και τη μαμά να με κοιτάει αγριεμένη.

«Ας ερχόταν εδώ ο κορονοϊός και θα του 'δειχνα εγώ!» δικαιολογήθηκα και πήγα στο δωμάτιό μου τάχιστα!

Μαρία - Μικολέττα Μικόλη
Παραδείσι Ρόδου

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Αναστασία Προκόπη

Βασιλική Λευκάδας

Αχ! αυτός ο κορονοϊός,
μ' έκλεισε μέσα στο σπίτι εντελώς!
Τι κακό, τι συμφορά,
Μου στέρησε του σχολειού τη χαρά.
Ούτε Πάσχα ούτε λαμπάδα η νονά
Ούτε βάψιμο και τσούγκρισμα τ' αυγά!
Το μόνο τυχερό είναι το αρνί
που τη γλίτωσε πολύ.
Η μαμά συνέχεια λέει υπομονή,
μα εγώ είμαι ανήσυχο παιδί!
Κάθε βράδυ κάνω προσευχή
το κακό αυτό να εξαφανιστεί.
Καλέ μου Χριστούλη και Παναγία,
βοήθησέ μας να έρθει η υγεία!

Φαίδρα Καλαντζή
Μέος Κόσμος

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Μια ευχή για κάθε αστέρι

Σταυρούλα Τερζούδη

Χανιά

Ρούλης ο κορονοϊούλης

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ο Ρούλης ο κορονοϊούλης, ήταν ένας ιός που είχε σχήμα περίεργο και ήταν πραγματικά ένα φτερωτό τερατάκι. Όταν ήταν χορτάτος ήταν χοντρούλης και όταν πεινούσε ήταν αδύνατος πολύ ή και εξαφανιζόταν, επειδή δεν έβρισκε κάποιον άνθρωπο να τρυπώσει μέσα του και να του φάει όλα τα στρατιωτάκια. Αυτά τα στρατιωτάκια λέγονται και αντισώματα και μας βοηθούν να μένουμε υγιείς, τα πολυμισούσε ο Ρούλης.

Ο Ρούλης είχε ένα μάτι, κρατούσε πάντα ένα μπαλόνι για να πετάει, φορούσε μια τεράστια κορόνα και είχε ολόλευκα φτερά. Βλέπετε τις μωβ μπαλίτσες πάνω του; Είναι οι δίδυμοι ιοί του. Τους έχει έτσι ώστε, όταν τρυπώνει στους ανθρώπους, να αφήνει έναν στον καθένα. Πετάει στον ουρανό και είναι αόρατος.

Ο Ρούλης μπορούσε να τρυπώσει στον άνθρωπο από τη μύτη, το στόμα και από τα μάτια!!! Όταν έβλεπε έναν άνθρωπο με μάσκα και γάντια έφευγε μακριά, γιατί δεν μπορούσε να τρυπώσει.

Ένα πρωί ο Ρούλης ο Κορονοϊούλης ξύπνησε και είχε τεράστια όρεξη να φάει ένα πλούσιο πρωινό με νόστιμα στρατιωτάκια... Βγήκε λοιπόν απ' το σπίτι του, το οποίο κάθε τόσο ήταν και διαφορετικό, έμενε συνήθως μέσα σε κάποιον αδύναμο άνθρωπο. Στον δρόμο σκεφτόταν ποιο να ήταν το πιο κατάλληλο μέρος που θα υπήρχαν πολλοί και απρόσεκτοι άνθρωποι;; Αααα μια παιδική χαρά βέβαια!!!

Όντως!!! Εκεί ήταν δεκάδες παιδάκια μαζεμένα!! Πέντε στην τσουλήθρα που έπαιζαν τους πειρατές, άλλα τρία έπαιζαν στην άμμο και άλλα επτά έπαιζαν στις κούνιες. Μόνο ένα παιδάκι έμενε μακριά από όλους!! Μάλλον κάτι ήξερε για τους κανόνες ώστε να μείνει ο ιός μακριά μας. Ο Ρούλης το είδε και δεν νοιάστηκε!! Πλησίασε όμως όλα τα υπόλοιπα παιδάκια και είπε: «Εμπρός, δίδυμα Ρουλάκια κορονοϊάκια, ας τους κολλήσουμε όλους!!!!!!»

«Πω! Πω! Φοβερό πρωινό και σήμερα!!!» είπε ο Ρούλης. Μόνο ένας δεν κόλλησε όμως!!!! Ο Νικόλας που φέρθηκε έξυπνα και έμεινε μακριά από όλα τα παιδιά και φόραγε μάσκα και γάντια.

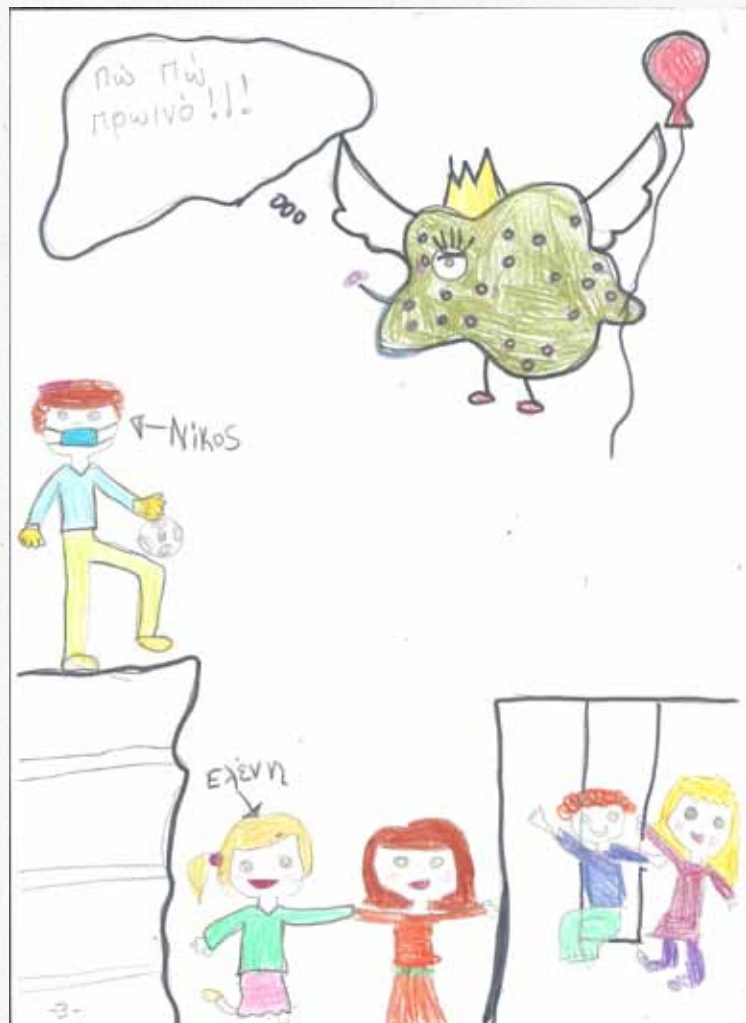
Ο Ρούλης ο κορονοϊούλης είχε τρυπώσει πια στο σώμα της μικρής Ελένης που έπαιζε πειρατές στην παιδική χαρά και σκούπιζε με τα βρόμικα χέρια το πρόσωπό της, το ίδιο έκαναν και τα υπόλοιπα παιδιά και έτσι βρήκαν τρόπο και τα δίδυμα αδερφάκια του Ρούλη να τρυπώσουν σ' αυτά.

Το ίδιο βράδυ ο Ρούλης και τα αδέρφια του άρχισαν τη δουλειά... Και η δουλειά τους ήταν να καταφέρουν να φάνε όλα τα στρατιωτάκια, δηλαδή τα αντισώματα των παιδιών και των ανθρώπων που όλοι έχουμε, ώστε να μην αρρωσταίνουμε πολύ βαριά και συνέχεια.

Ευτυχώς η μικρή Ελένη έτρωγε πάντα τα υγιεινά φαγητά της μαμάς της, έπινε και πολλούς φυσικούς χυμούς και έτσι πέρασε πολύ ελαφρά την ίωση του Ρούλη. Κάθισε και όσες μέρες της είπε η γιατρός στο σπίτι, ώστε να μην κολλήσει και άλλους ανθρώπους και έτσι ο Ρούλης αδυνάτισε αφού δεν έτρωγε πια και στο τέλος εξαφανίστηκε. Η Ελένη έγινε καλά, αλλά από εδώ και στο εξής θα ήταν πολύ προσεκτική, σαν τον Νικόλα, γιατί πάντα εκεί έξω θα υπάρχει ένας Ρούλης που ψάχνει πρωινό!!!

Σταυρούλα Τερζούδη

Χανιά

Φαίδων Πετράκης

Αγία Παρασκευή

Τα αδέσποτα

Τα αδέσποτα αισθάνονται γενικά μοναξιά στον δρόμο. Τα ταΐζουν από τα εστιατόρια.

Τους δίνουν κρέας, γαλοπούλες, νερό και ξηρά τροφή για σκύλους και γάτες.

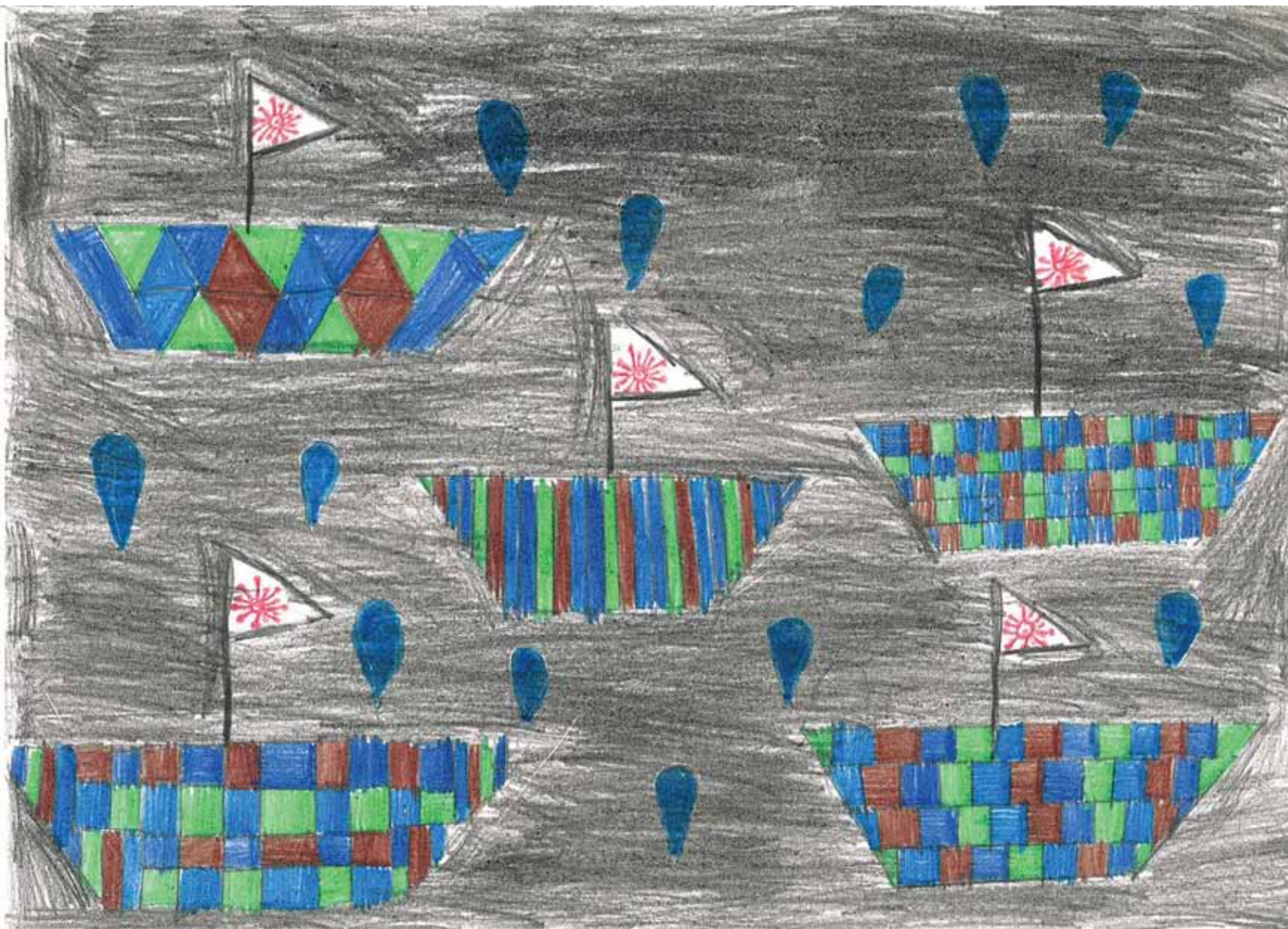
Τώρα που έχει έρθει ο κορονοϊός, όλα τα εστιατόρια και τα μαγαζιά έχουν κλείσει και όλα τα αδέσποτα πεινάνε πολύ. Λίγα αυτοκίνητα περνάνε και λίγοι άνθρωποι κυκλοφορούν. Περπατάνε μόνα τους και ψάχνουν στέγη, φαγητό και νερό. Κρυώνουν απ' τη βροχή και γίνονται μούσκεμα. Πρέπει να τα φροντίζουμε ακόμα πιο πολύ.

Γεώργιος Μουστακλής

Ιωάννινα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ

Μικαέλα Μάντζαρη Βρυξέλλες

Αριστόδημος Δρυγιαννάκης
Ιτράκλειο Κρήτης

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

COVID - 19

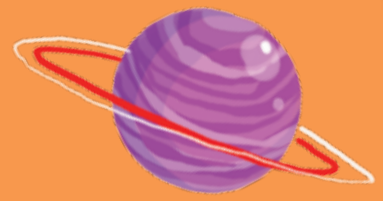

ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ - ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Μιχαήλ - Ευθύμης Χαλκιάς

Λάρισα

Τρίτη, 10 Μαρτίου 2020... μια συνηθισμένη Τρίτη που κατεβαίνω τρεις παρά από το σχολικό λεωφορείο και με παραλαμβάνει η μητέρα μου. Εγώ ανέμελος και, ως συνήθως, πεινάω πολύ... Η μητέρα με αγκαλιάζει σφιχτά, το πρόσωπό της είναι σκοτεινό. Η ματιά μου πέφτει πάνω σε ένα γαλαζοπράσινο μπουκαλάκι που εξέχει από την τσέπη του παντελονιού της. Μου ρίχνει λίγες σταγόνες απ' αυτό και με νευρική φωνή μου λέει να τρίψω καλά τα χέρια μου.

Ανεβαίνω τις σκάλες και ο μεγαλύτερος αδελφός μου φωνάζει, χοροπηδώντας:

- Μιχάλη, έκλεισαν τα σχολεία. Από σήμερα ατελείωτο παιχνίδι και τέρμα το διάβασμα!
- ΠΟΥΠΙΙΙΙΙΙΙΙ! αναφωνώ.

Η μητέρα μου, συγκρατημένη, αρχίζει να μας εξηγεί...

- Παιδάκια μου, μια πανδημία έχει φτάσει και στη χώρα μας. Ένας ύπουλος ιός θερίζει κόσμο παντού στον πλανήτη. Μένουμε σπίτι, πλένουμε σχολαστικά τα χεράκια μας, βάζουμε συχνά αντισηπτικό, δε βγαίνουμε στις παιδικές χαρές, πίνουμε φυσικούς χυμούς, αποφεύγουμε τις μετακινήσεις, δε συνωστιζόμαστε, δείχνουμε σοβαρότητα και μεγάλη ατομική ευθύνη, γιατί η υγεία όλων μας απειλείται.

Το σημερινό μεσημεριανό τραπέζι είναι τόσο διαφορετικό... Δεν έχω όρεξη. Σκέψεις βασανίζουν το μυαλό μου... «Πότε θα ξαναδώ τους φίλους μου; Θα είναι καλά ο παππούς και η γιαγιά; Τι θα κάνω όλη μέρα στο σπίτι; Γιατί η υγεία μου, ενώ είμαι μόλις 10 χρονών, πρέπει ξαφνικά να με απασχολεί; Και τι είναι πάλι αυτή η ατομική ευθύνη;;»

Οι μέρες κυλούν... Ειδήσεις με ολοένα αυξανόμενα κρούσματα του κορονοϊού βομβαρδίζουν το τηλεοπτικό κουτί. Οι δρόμοι νεκρώνουν, η πόλη, άλλοτε τόσο φλύαρη, τώρα σιωπά. Ξαφνικά, η ελευθερία μου χάνεται. Μισώ την αποκριάτικη μάσκα μου... Μου θυμίζει... ΕΚΕΙΝΗ, την πράσινη χειρουργική. Κοιτώ τα ντουλάπια μου, αμέτρητα ρούχα, παπούτσια, παιχνίδια... Όμως το βλέμμα μου καρφώνεται σε ένα μπουκαλάκι οινόπνευμα, σε ένα αντισηπτικό χεριών, αυτά είναι πια τα πολύτιμα!!!

Βολεύομαι με μια απλή σκουρόχρωμη φόρμα, βολεύομαι με το θερμόμετρό μου, πόσο ευτυχισμένη η μαμά που δείχνει 36,6... Χαρούμενος που δε βήχω, που μοιράζομαι σκέψεις και παίζω επιτραπέζια με τα αδέρφια μου, που βοηθώ τη μητέρα μου στις δουλειές του σπιτιού -πρώτη ίσως φορά καταλαβαίνω τα κουράγια της-, που μιλάω στο τηλέφωνο με τους παππούδες, τους φίλους μου και τους νιώθω καλά...

Μήπως τελικά αυτός ο ΙΟΣ, ξαδελφάκι επικίνδυνου της γρίπης, ήρθε να μας διδάξει τι είναι πραγματικά πολυτιμότερο; Σημαντικό δεν είναι τι φοράμε, τι βαθμούς παίρνουμε, πόσο ακριβά παιχνίδια έχουμε... Σημαντικό είναι ότι υπάρχουμε, ότι είμαστε υγιείς, ότι δικά μας πρόσωπα είναι υγιή, μας φροντίζουν, μας αγαπάνε. Μπήκα μικρός στον κόσμο των μεγάλων... Χτίζω την ατομική και συλλογική μου ευθύνη!!!

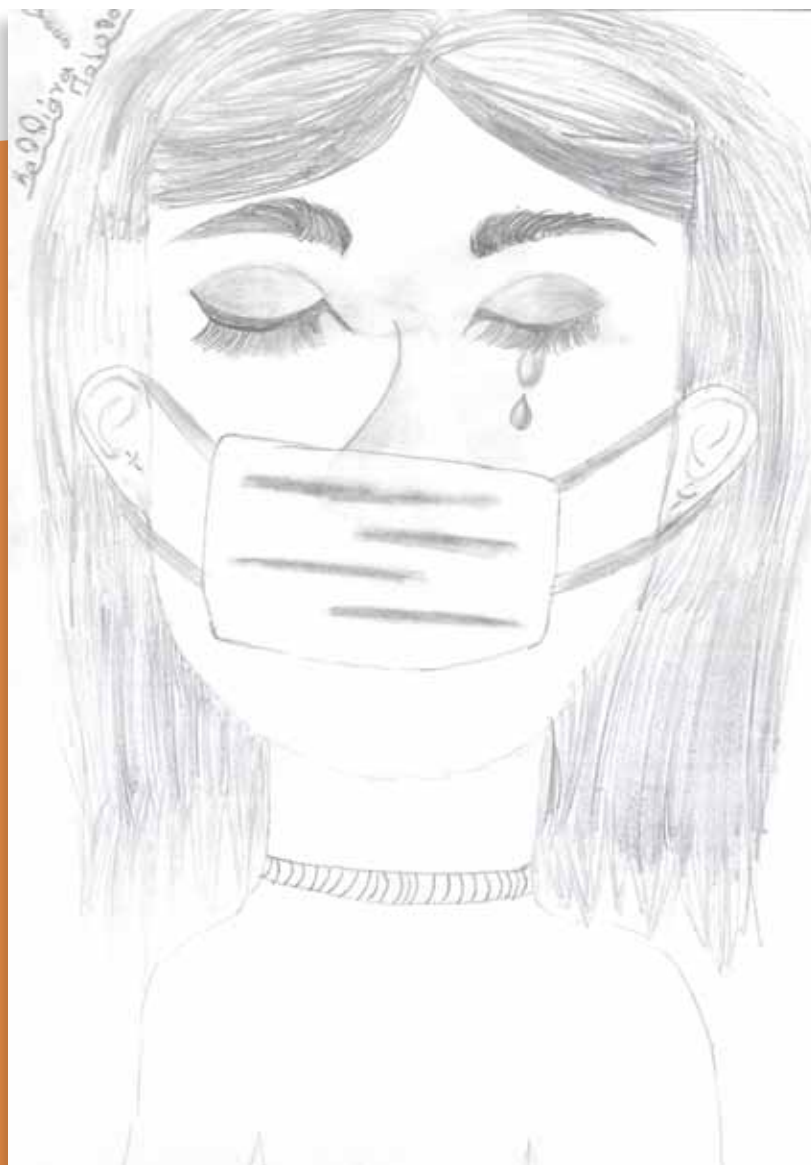

Καλλιάνα Πολυδούλη

Μίκαλα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Μπορεί να χάσω τους αγαπημένους μου;

Ραφαήλ Τσορμπατζόγλου

Ροδόπη

18 Μαρτίου 2020

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Έχουν ήδη περάσει οχτώ ημέρες από τότε που έμαθα τη φοβερή είδηση! Είχα μόλις επιστρέψει από το σχολείο αγγλικών, όταν μπαίνοντας στο σπίτι η μητέρα είπε πως κλείνουν τα σχολεία σε όλη τη χώρα. Στην αρχή ξαφνιάστηκα. Δε σου κρύβω πως χάρηκα και λίγο. Έτρεξα αμέσως να τηλεφωνήσω στους φίλους μου. Με έκπληξη διαπίστωσα πως δεν γνώριζαν τίποτα. Αφού μιλήσαμε για λίγο κλείσαμε το τηλέφωνο.

Η μαμά τότε είπε πως, από 'δω και πέρα δεν θα καλούμε κόσμο στο σπίτι, δεν είμαστε σε διακοπές! Αυτό δεν μου άρεσε καθόλου... Και τι θα κάναμε; Τότε ο μπαμπάς είπε πως ο ιός είναι πολύ επιθετικός και μεταφέρεται ταχύτατα. Οπότε, χρειάζεται να μείνουμε στο σπίτι, σε καραντίνα. Από εκείνη την ημέρα ξεκίνησε μια βαρετή και μοναχική ζωή...

Σκέφτομαι κάθε μέρα πόσο όμορφα περνούσα με τους φίλους μου στο σχολείο... Ακόμη περισσότερο, με στεναχωρεί η ακύρωση της γιορτής που θα παρουσιάζαμε την 25η Μαρτίου. Όταν δε ο μπαμπάς μου ανακοίνωσε πως ακυρώνονται και οι προπονήσεις του ποδοσφαίρου, δεν μπορώ να σου περιγράψω τη στεναχώρια μου. Είχαμε προγραμματίσει να πάμε σε τουρνουά. Όλοι οι παίκτες περιμέναμε με ανυπομονησία αυτή την εκδρομή... Δυστυχώς όμως... Ο κορονοϊός βλέπεις ...

Έτσι, αγαπημένο μου ημερολόγιο, είμαι στο σπίτι και ασχολούμαι διαρκώς με το θέατρο σκιών! Ξέρεις πόσο μου αρέσει... Μάλιστα, έχουμε αποφασίσει με τους φίλους μου, όταν με το καλό ανοίξουν τα σχολεία, να παίξουμε μία παράσταση για όλους τους μαθητές. Το σενάριο θα είναι δικό μας και επικοινωνούμε με βιντεοκλήσεις ώστε να είναι έτοιμο έως το καλοκαίρι. Αυτό μου δίνει χαρά και ελπίδα... Κάτι άλλο που με ευχαριστεί και μου κρατάει συντροφιά είναι η αγαπημένη μου ραδιοφωνική εκπομπή, η «Λιλιπούπολη». Γελάω πολύ και ξεχνιέμαι... Δυστυχώς, δεν βλέπω ούτε τους παππούδες... Δεν μπορούν ξέρεις να κάνουν βιντεοκλήση... Ελπίζω σύντομα να έρθουν καλύτερες μέρες!!!

Σε αφήνω τώρα, θα τα πούμε.

Άρτεμις Αυλωνίτη Άγιος Δημήτριος

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Βασιλική Μιράκη

Ιτράκλειο Κρήτης

Πριν καν φύγει ο Φεβρουάριος, μαθαίνουμε ότι ένα μικρόβιο έχει επιτεθεί στην Κίνα και προκαλεί μια θανατηφόρα αρρώστια που λέγεται «ΚΟΡΟΝΟΪΟΣ».

«Μπα, δεν είναι κάτι σημαντικό» σκέφτομαι «Λίγο παραπάνω αντισηπτικό!»

Όλα στη ζωή μου συνέχιζαν φυσιολογικά, συνηθισμένα... Σχολείο, πισίνα, χορός. Η δασκάλα μας μάς μιλούσε για αυτόν τον ιό. Μέρα με τη μέρα όμως τα πράγματα άλλαζαν. Αντισηπτικά παντού. Οι επισκέψεις παιδιών από διάφορες χώρες της Ευρώπης, λόγω Erasmus, σταματούσαν. Και ξαφνικά, στις 11 Μαρτίου, ΣΧΟΛΕΙΟ STOP!!!!

Ο εφιάλτης αρχίζει! Ίδια συναισθήματα με πέρυσι το καλοκαίρι που ράγισα το χέρι μου. Πίστευα ότι σε μία εβδομάδα θα ήμουν καλά και δεν θα πονούσα. Δεν ήταν όμως έτσι! Μόλις ο γύψος στέγνωσε, είχα φυλακιστεί για έναν ολόκληρο μήνα.

Έτσι και τώρα:

Συναντήσεις με φίλους; ΟΧΙ.

Παιχνίδι στο πάρκο; ΟΧΙ.

Γιαγιά – παππούς; ΟΧΙ και πάλι ΟΧΙ.

Έχει και συνέχεια: τα μαγαζιά έκλεισαν και συνεχίζουν να κλείνουν. Το κολυμβητήριο, οι σχολές χορού σταμάτησαν τα μαθήματα, οι Ολυμπιακοί αγώνες μπορεί να αναβληθούν... Πω πω!!!!

Τα χρώματα αλλάζουν: μπλε, γκρι, μαύρο. Από τις 15 Μαρτίου τα σύννεφα πύκνωσαν στον ουρανό μου...

Όμως το κακό όνειρο θα το ξερκίσω. Βάζω μουσική. Είμαι πριγκίπισσα, βάζω την τιάρα μου, ανεβαίνω στον θρόνο μου και καλώ τις μαγικές δυνάμεις: Χορός, τραγούδι, ζωγραφική, γυμναστική, διαδικτυακή επικοινωνία με τους φίλους μου, διάβασμα, επιτραπέζια παιχνίδια. Και όλα γίνονται ωραία...

Γι' αυτό που ζούμε τώρα νιώθω λύπη και χαρά. Βέβαια, τώρα δεν κοιτώ συνέχεια το ρολόι μου, αλλά μου λείπει το σχολείο.

Μία άλλη καθημερινότητα αρχίζει μέχρι τέλος Μαρτίου. Λίγο ακόμη. Θα γίνω χαμαιλέοντας.

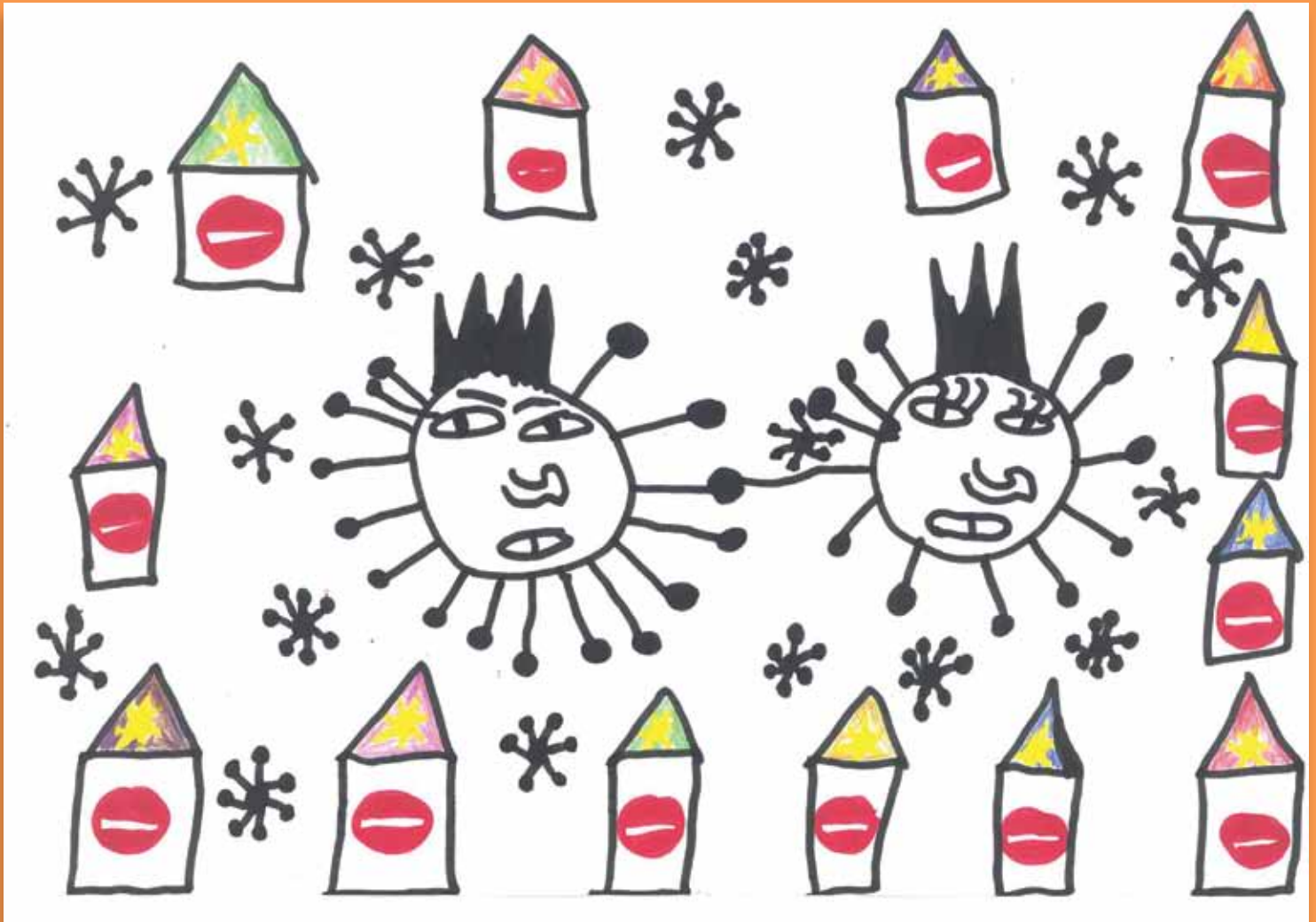
Είναι όμως άνοιξη με κορόνα στο κεφάλι. Γνωρίζει πώς να διώξει την αρρώστια.

Έχω κορόνα στο κεφάλι μου, δεν θα αφήσω αυτόν τον κακάσχημο ιό να ανέβει στον θρόνο της Ελλάδας.

Αλεξάνδρα Δημοπούλου
Αθήνα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Ιωάννα - Δόμνα Τριάντη

Δαύλεια Βοιωτίας

Η θυσία για τη μικρή Ζωή

Μια φορά κι έναν καιρό, όχι μέρες πριν, σε έναν λευκό πύργο στα σύννεφα, ζούσε ο κύριος Κορόνας με τη γυναίκα του Κορόνη. Δεν είχαν παιδιά ούτε κατοικίδια. Ο κύριος Κορόνας ήταν κακός και ήθελε να καταστρέψει τη χαρά των ανθρώπων. Έτσι του ήρθε μια ιδέα. Σκέφτηκε, αν οι άνθρωποι ξεπερνούν τις δυσκολίες με προβλήματα όπως καιρικά, δεν θα μπορούν να ξεπεράσουν εύκολα έναν ιό!!

Δεν πέρασαν πολλά λεπτά από εκείνη τη δόλια σκέψη και η γυναίκα του γέννησε δισεκατομμύρια μπαλάκια. Ο Κορόνας χωρίς άλλη σκέψη τα πήρε, τα δηλητηρίασε και τα έβαλε σε μια κάψουλα για να τα στείλει σε μια χαρούμενη χώρα, την Κίνα.

Σε 2 μέρες η καταστροφή είχε γίνει. Η Κίνα βρισκόταν στο έλεος του ιού. Ξαφνικά τα μπαλάκια γέννησαν άλλα μπαλάκια. Τα νεογέννητα μπαλάκια ήταν πολύ κακά και ταξίδεψαν σε όλο τον κόσμο.

Μίλια μακριά, σε ένα σπίτι με πορσελάνινα μπιμπελό και ρολόγια που στόλιζαν τους τοίχους ζούσε η οικογένεια Καλόκαρδη. Ο κύριος Ελευθέριος, η κυρία Αγάπη και η κόρη τους η Ζωή. Ήταν οι μόνοι στο χωριό που δεν είχαν κολλήσει τον ιό.

Αλλά, ξαφνικά η κόρη τους κόλλησε. Την πήγαν στο νοσοκομείο. Η κατάστασή της ήταν σοβαρή. Το μπαλάκι που ζούσε μέσα της βγήκε, κάθισε σε ένα κομοδίνο με λουλούδια και της είπε:

- Κορίτσι μου, είσαι πολύ καλή και φιλότιμη. Γι' αυτό, θα φύγω από εσένα και θα πάω να πεθάνω στη λίμνη με τα χρυσόψαρα.
- Σε ευχαριστώ!!! είπε το κορίτσι.

Σε λίγες μέρες οι γιατροί είδαν πως ήταν καλά και την άφησαν να πάει σπίτι της. Οι γονείς της ήταν πολύ χαρούμενοι.

Εντωμεταξύ ο κύριος Κορόνας νευρίασε πολύ με τον γιο του, μέχρι που έβγαλε καπνούς από τα αυτιά.

Το βραδάκι η Ζωή έδωσε μερικές συμβουλές στις φίλες της. Τους είπε να πλένουν σχολαστικά χέρια, να μην πηγαίνουν στους παππούδες τους και να μην βγαίνουν συχνά έξω. Έτσι όλοι θα προστατευτούν!

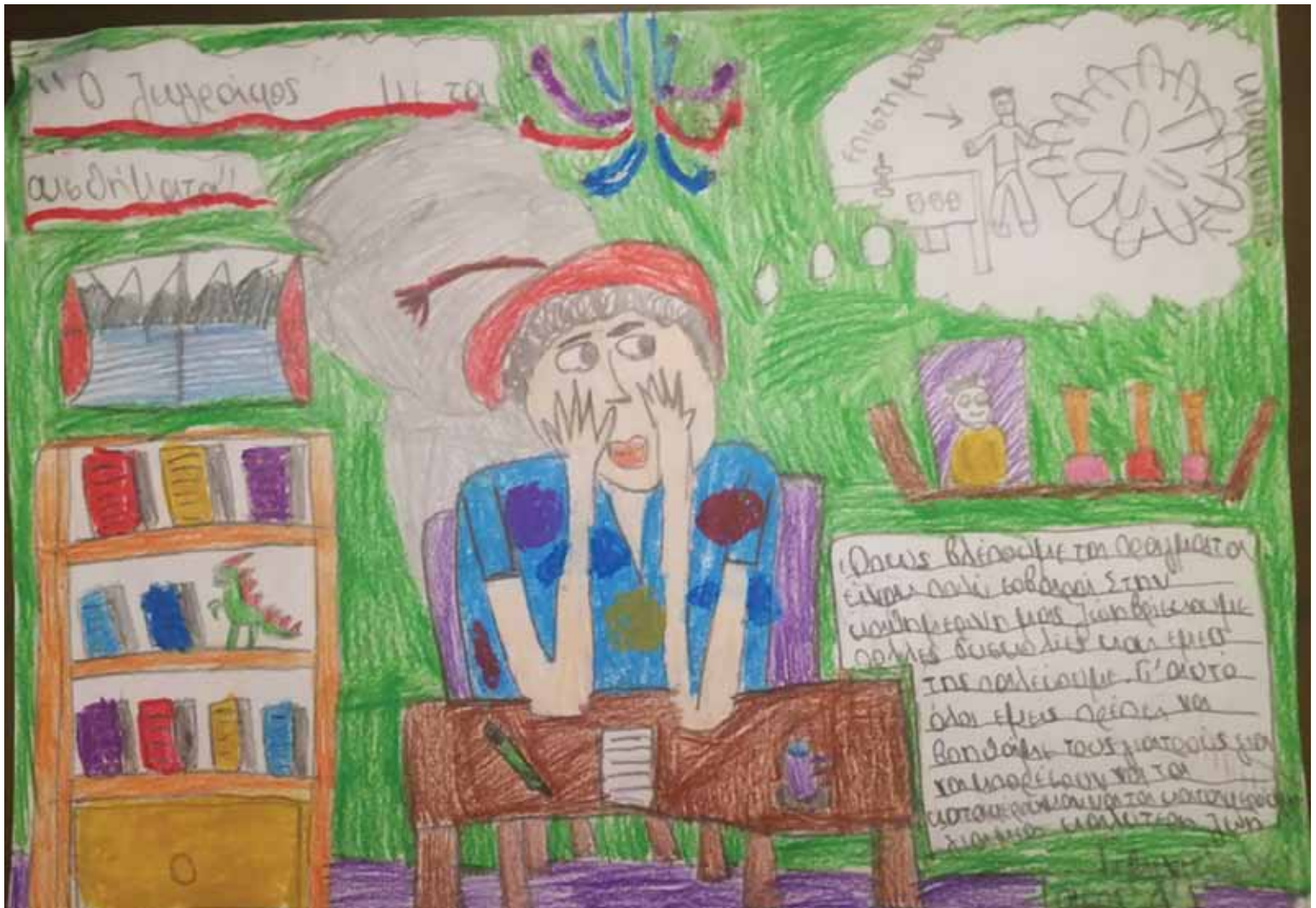

Αναστάσιος - Παναγιώτης Δεμενιτζόγλου

Μίκαλα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Ο ζωγράφος με τα αισθήματα

Λένια Σχοινά

Βριλήσσια

Μια φορά και έναν καιρό το έτος 2020 και ενώ όλα ήταν καλά, ξέσπασε μια πανδημία όπως την είπαν οι μεγάλοι. Εγώ θα πω ότι ξέσπασε το «τέρας γλίτσας» και άρχισε να θερίζει όλο τον κόσμο με τόσο μεγάλη λύσσα που όλοι κλείστηκαν σπίτια τους και όλες οι πόλεις έγιναν φαντάσματα.

Ημέρα 11η ή 12η καραντίνας έτους 2020 (δεν θυμάμαι πια πόσες μέρες είμαι σπίτι).

Σήμερα φυσάει πολύ. Κοιτάζω από το μπαλκόνι μου τα φύλλα των δέντρων και αντί για φύλλα βλέπω απαίσιες γλίτσες να μας περικυκλώνουν. Ο ουρανός είναι μαύρος, γεμάτος μικρές άγριες φατσούλες που με ειρωνεύονται και με κοροϊδεύουν.

Γελάνε μαζί μου, γιατί αυτή η απαίσια γλίτσα με έχει κάνει να μην μπορώ να δω τους φίλους μου, τους παππούδες μου. Δεν μπορώ να πάω στο σχολείο μου, δεν μπορώ να πάω στην αγαπημένη μου σχολή χορού. Δεν μπορώ να βγω έξω να παίξω. Μου έχουν λείψει όλα και κυρίως η αγαπημένη «προπονησιόν» στα μαθηματικά όπως τη λέει η δασκάλα μου.

Το πεζοδρόμιο έχει γεμίσει γλίτσα, που όταν πατήσεις κολλάει επάνω σου!!!

Αν κολλήσεις, πάει την πάτησες. Θα βρεθείς σε κανένα νοσοκομείο με μια σακούλα στο κεφάλι για να μπορείς να αναπνέεις.

Δεν φοβάμαι όμως, θα νικήσουμε αυτό το άθλιο τέρας. Η γλίτσα θα νικηθεί έτσι όπως νικήθηκε ο Ξέρξης από τους Έλληνες.

Δεν ανησυχώ, έχω κρυφή ελπίδα ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα οι επιστήμονες θα βρουν το φάρμακο. Ένα ροζ χαπάκι μέσα σε ένα διαφανές κουτάκι γεμάτο λευκές μαργαρίτες.

Μαρία Τσιοπούλου
Νέα Μουδανιά Χαλκιδικής

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

ΞΕΡΟΥΜΕ ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΓΥΡΩ ΜΑΣ,
ΟΜΩΣ ΕΜΕΙΣ... ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΜΑΣΤΕ ΜΕΝΟΝΤΑΣ
Σ ΠΙΤΙ!!!

Ευεβία Μαϊστρέλλη

Πανόραμα Θεσσαλονίκης

14-3-20

Αγαπητό ημερολόγιο,

Σήμερα είμαι πολύ στενοχωρημένος. Ο θεός μου βρίσκεται στην εντατική. Ήταν από τα πρώτα θύματα του κορονοϊού εδώ στην Ιταλία. Όλοι μας βρισκόμαστε σε καραντίνα. Ειδικά η οικογένειά μου. Εδώ και 4 μέρες ζω την πιο περίεργη κατάσταση, μια κατάσταση που δεν την έχω ξαναζήσει, ούτε εγώ ούτε κάνεις άλλος στον κόσμο.

Οι σειρήνες βουίζουν σαν τρελές, τα νοσοκομεία πλημμυρίζουν από ανθρώπους και σαν να μην έφτανε αυτό, τα γήπεδα κατάντησαν σκηνές για να μαζεύουν ανθρώπους, να τους κοιτάνε με κάτι αλλόκοτα μηχανήματα και λευκές στολές, λέγοντάς τους αν είναι θετικοί ή αρνητικοί.

Όσοι νόσησαν καταλαβαίνουν το δώρο της ζωής, χωρίς να ξέρουν αν θα ζήσουν αύριο.

17-3-20

Χθες πήγαμε για τεστ, όλη η οικογένεια. Ο παππούς μου βγήκε θετικός. Τον πήγαν στο νοσοκομείο. Το περίεργο ήταν πως δεν είχε συμπτώματα. Τώρα πλέον η τηλεόραση είναι η μόνη μας παρέα, δηλαδή όχι για όλους, όχι για μένα, όχι για τη γιαγιά. Μόνο δυσάρεστα λέει.

Σήμερα θα βγούμε στο μπαλκόνι να τραγουδήσουμε. Με παρέα. Όλη την Ιταλία.

23-3-20

Τα νοσοκομεία είναι ανοιχτά 24 ώρες το 24ωρο. Οι νοσοκόμες πρέπει να επιλέξουν ποιος ασθενής θα πεθάνει και ποιος θα ζήσει. Τους βγάζουν τους αναπνευστήρες. Έχω όμως και χαρούμενα νέα. Ο θεός πήρε εξιτήριο. Θα είναι απομονωμένος για τις 18 επόμενες μέρες.

26-3-20

Η Ιταλία ξεπέρασε και την Κίνα σε νεκρούς. Βρισκόμαστε σε πόλεμο. Η αδελφή μου έφτιαξε ένα ημερολόγιο για να μετράμε τις ημέρες που απομένουν για να έρθει ο θείος. Βρισκόμαστε σε πόλεμο.

2-4-20

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Άλλες 5 μέρες μένουν μέχρι να έρθει ο θείος. Ο μικρός μου αδελφός μου ζητά να τον πάρω αγκαλιά και ο μπαμπάς μου μου λέει ότι δεν μπορώ και με πιάνουν τα κλάματα... Μακάρι όλοι να ήταν μωρά! Δεν τα νοιάζει τι θα γίνει αύριο...

6-4-20

Τα πράγματα πάνε καλύτερα! Για όλους τους Ιταλούς. Η ελπίδα φαίνεται, κάπου μακριά αλλά φαίνεται... Αύριο θα έρθει και ο θείος!

15-7-20

Η Ιταλία το ξεπέρασε!!! Είναι παρελθόν! Ο κορονοϊός είναι ΠΑΡΕΛΘΟΝ!!!! Ένα δυσάρεστο παρελθόν...

Μυρτώ Σφέτσα

Γέρακας

Ο κλέφτης της άνοιξης

Ήταν ένας βαρύς και δύσκολος χειμώνας. Η κακοκαιρία μας κρατούσε μακριά απ' τους φίλους, τις παιδικές χαρές, τις εξοχές και τις βόλτες.

Και να που αρχίσαμε να βλέπουμε τα μπουμπουκάκια να ανθίζουν, τα πουλιά να κελαηδούν, το ασπροκόκκινο βραχιολάκι σε κάθε χέρι! Επιτέλους! Στο διάλειμμα διασκεδάζαμε κάτω απ' το φως του ήλιου χωρίς να φοράμε τα βαριά μπουφάν μας!

Ξαφνικά, έπεσε σαν βόμβα...

Κλείνει, λέει, το σχολείο. Τι στο καλό; Από τώρα διακοπές; Και μετά μαθαίνουμε πως κανείς δεν επιτρέπεται να βγει απ' το σπίτι του. Υπάρχει, λέει, ένας πολύ μεταδοτικός ιός και για να είμαστε ασφαλείς εμείς και οι αγαπημένοι μας θα πρέπει να κλειδαμπαρωθούμε. Τι σόι ιός είν' αυτός; Ιός με κορόνα; Μασα...

Νομίζεις πως είσαι κανένας βασιλιάς; Ποιος είσαι εσύ που τολμάς να στερήσεις χαρούμενα παιχνίδια με τους φίλους μου; Ποιος είσαι εσύ που δε μ' αφήνεις να κάνω ατέλειωτες ποδηλατάδες στα ανθισμένα και μυρωδάτα πάρκα; Είναι δυνατόν εσύ, ένα μικροσκοπικό πραγματάκι, να κλείσεις όλα τα σχολεία στη μέση της χρονιάς; Είσαι τόσο σκληρός που δε μ' αφήνεις να τρέξω στην αγκαλιά της γιαγιάς και του παππού μου; Ούτε Πάσχα να γιορτάσω δεν μπορώ; Είσαι τόσο άκαρδος που δε μου επέτρεψες να δω τόσες μέρες τον μπαμπά μου που είναι γιατρός; Παινεύεσαι που στέλνεις ανθρώπους στο νοσοκομείο και που όλοι κυκλοφορούν με μάσκες στη μύτη;

Ένα έχω να σου πω. Οι δυνατοί μας επιστήμονες ετοιμάζουν για εσένα μια έκπληξη. Ένα μαγικό φίλτρο που θα σε κατατροπώσει! Κι ας μου έκλεψες την άνοιξη. Έννοια σου... το καλοκαίρι έρχεται και θα είμαστε όλοι μαζί χωρίς εσένα, ΚΑΚΕ ΒΑΣΙΛΙΑ!!!

Μαρία Τουμπακάρη
Χαλκίδα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Μένουμε Σπίτι - Μένουμε Ενωμένοι

Γιώργος Ζαππίδης

Περίσταση Κατερίνης

Βγαίνοντας από όλο αυτό αισθάνομαι πιο γεμάτος. Βρέθηκε ξαφνικά ελεύθερος χρόνος!!!

Όργωσα κι έσπειρα μαζί με τον μπαμπά μου το θερμοκήπιό μας. Κουράστηκα, αλλά ένιωσα πολύ όμορφα και περήφανος με το αποτέλεσμα. Κυρίως όμως το συναίσθημα, το να περνάς χρόνο με τον μπαμπά σου, που συνήθως είναι στη δουλειά.

Είχα χρόνο να μαγειρέψω μαζί με τον αδελφό μου ένα φαγητό για όλη την οικογένεια. Ακολούθησε, με την καθοδήγηση της μαμάς μου, ένα γλυκό. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τη χαρά μου για το πεντανόστιμο αποτέλεσμα.

Μια μέρα μάς έκανε δώρο η μαμά ένα κέντημα. Ο μπαμπάς παραμιλούσε λίγο. Εγώ όμως, ανακάλυψα ένα καινούργιο χόμπι και ενθουσιάστηκα πολύ. Το δημιούργημα; Όμορφο!

Ζωγράφισα πίνακες γεμάτους φαντασία, πέρα από τα όρια του σπιτιού μου. Ανακάτεψα χρώματα και χρησιμοποίησα διάφορα υλικά. Πειραματίστηκα.

Έστησα ένα μεγάλο μουσείο που είχε σχέση με Σπαρτιάτες, πολύτιμους λίθους και πετρώματα. Είχα κι επισκέπτες: τους γονείς μου και την αδελφή μου. Ήμουν ο ξεναγός κι ο αδελφός μου ήταν ο ταμίας!!

Είχα χρόνο να παίξω με τα σκυλιά μου και να τους μάθω διάφορα κόλπα. Οι βόλτες μαζί τους στη φύση ήταν εξαιρετικές!

Είχα χρόνο να ηχογραφήσω ένα κείμενο για τον Χριστό που λέγεται «Η πικρή επιλογή». Έγινε πολύ ωραίο. Με τη συμβολή της μαμάς, η οποία πρόσθεσε εικόνες, κατάφερα να ανεβάσω διαδικτυακά το υπέροχο αποτέλεσμα.

Είχα χρόνο να ψήσω μαζί με την οικογένειά μου. Όταν βράδιασε, κουβαλήσαμε ξύλα κι ανάψαμε μία μεγάλη φωτιά. Δίπλα στήσαμε μια σκηνή και είδαμε όλοι μαζί μια κωμωδία. Φυσικά με συνοδεία ποπ κορν!!!

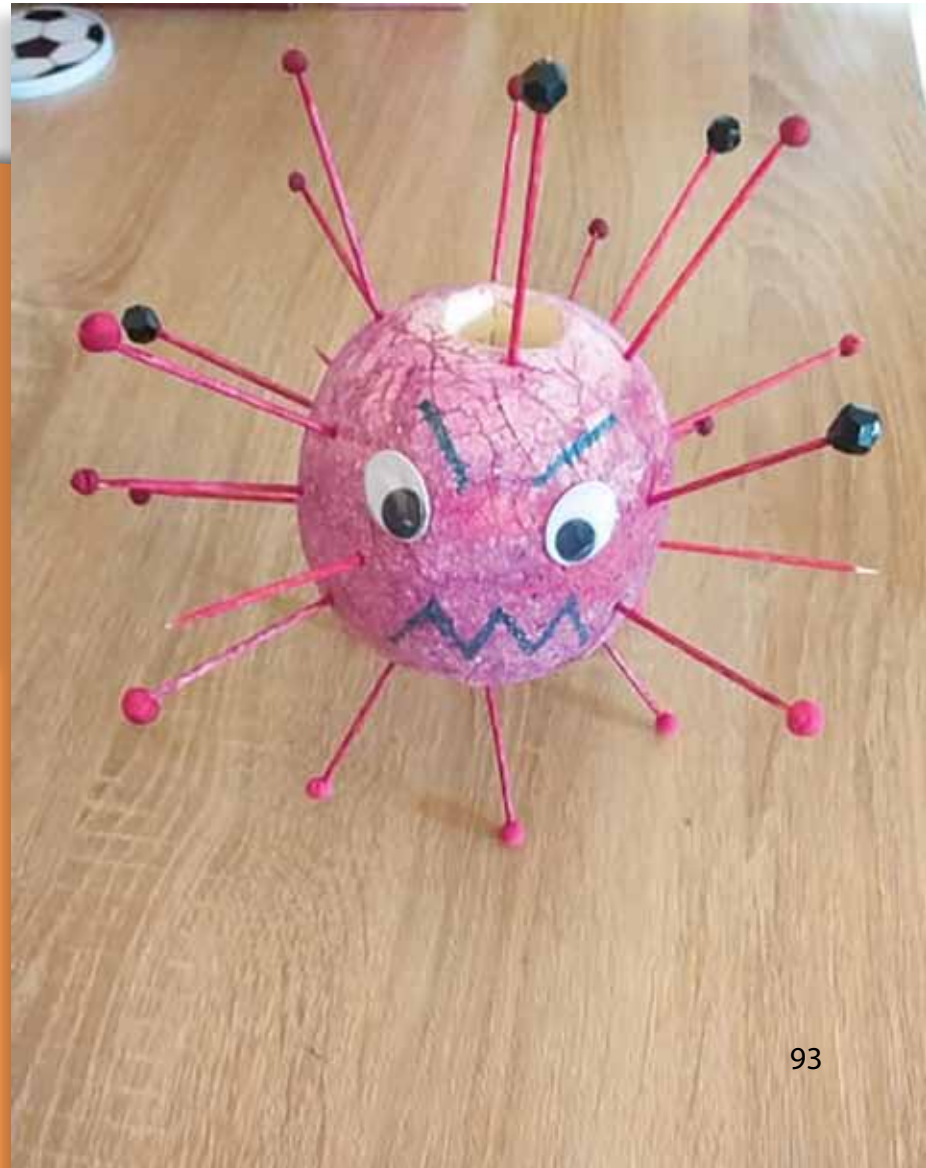
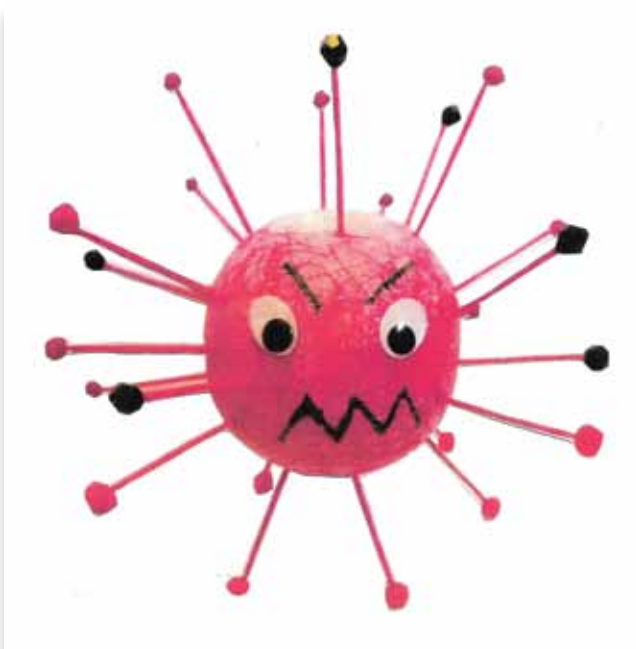
Χάσαμε μαθήματα στο σχολείο, όμως μάθαμε πολλά πράγματα που δε μαθαίνουμε εκεί. Χάρηκα πάρα πολύ που ήταν όλη η οικογένεια μαζί, ενωμένη και υγιής. Τελικά είναι το πιο σημαντικό στο κόσμο!!! Μπορεί να χάσαμε μαθήματα, αλλά ανακαλύψαμε κρυμμένες ικανότητες που ενδεχομένως δεν θα αξιοποιούσαμε ποτέ. Γνώσεις χρήσιμες κι ευχάριστες αναμνήσεις στο μέλλον.

Χριστίνα Καββαδία
Άγιος Πέτρος - Λευκάδα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ

Κορονοϊός, το τερατάκι

Παναγιώτης Παπούδας

Σέρρες

Εξωγήιοι Απειλή

Κάπου μακριά, περίπου 100 έτη φωτός απόσταση από τη γη, ζούσαν σε έναν πλανήτη κάτι μικροσκοπικοί, αλλά πανούργοι κάτοικοι που λέγονταν ΙΟΙ. Εδώ και χρόνια πάρα πολλά, καταστρώνανε σχέδια και επισκέπτονταν συχνά τη ΓΗ προκαλώντας μεγάλες καταστροφές. Κάθε χρόνο κάνανε συμβούλιο οι Αρχηιοί όλων των φυλών για να αποφασίσουν ποιοι θα είναι αυτοί που θα εισβάλλουν στη ΓΗ. Τότε, ζήτησε πρώτος τον λόγο ο Αρχηγός της φυλής των Κορονοϊών.

– Φίλοι μου ΙΟΙ, νομίζω ότι φέτος είναι η σειρά της δικής μου φυλής. Είμαστε τόσο ισχυροί, που θα εξαπλωθούμε αμέσως σε όλο τον πλανήτη μέχρι να πείτε ΙΩΣΗ. Σας δίνω τον λόγο της Ιικής μου τιμής.

Αμέσως συμφώνησαν και δώσανε τα χέρια όλοι οι Αρχηιοί και έτσι ξεκίνησαν το ταξίδι τους οι Κορονοϊοί. Καθώς ταξίδευαν, κοιτούσαν τη ΓΗ από ψηλά. Βλέπανε πόσο μολυσμένη ήταν και τρίβανε τα πλοκάμια τους από χαρά.

– Πω ρε φίλε, κοίτα πόσο εξαπλώθηκε η μόλυνση στη ΓΗ! Θα είναι εύκολο να αφανίσουμε την ανθρωπότητα στο πι και φι.

Λίγο πριν την προσγείωσή τους, κάτι επιστήμονες που δούλευαν στη ΝΑΣΑ, είδαν έναν κομήτη να πλησιάζει στη γη και τους κόπηκε μεμιάς η ανάσα. Έκαναν κάτι γρήγορους υπολογισμούς και στείλανε στρατό στην Κίνα. Η απειλή έπεσε επάνω στο Σινικό τείχος. Στείλανε στρατό και όπλα ισχυρά, αλλά μάταια. Μόνο πέτρες και ερείπια.

Ωστόσο, οι στρατιώτες που εκείνη τη μέρα είχαν αποστολή στην Κίνα, αρρώστησαν πολύ βαριά. Σιγά σιγά άρχισαν να αρρωσταίνουν και άλλοι άνθρωποι και άλλοι και άλλοι... Ο κομήτης που έπεσε στη ΓΗ είχε ήδη ξεχαστεί. Η προσοχή των αρχηγών και επιστημόνων των κρατών όλου του κόσμου στράφηκε στον ανθρωπίνον τον άορατο εχθρό. Είχε επικρατήσει τεράστιος πανικός. Γεννήθηκαν χιλιάδες ερωτηματικά σχετικά με το ποια ήταν αυτή η απειλή. Μετά από πειράματα πολλά, συμβουλία και αναλύσεις, αποφάσισαν ότι η μόνη προσωρινή λύση ήταν η καθαριότητα και τα αντισηπτικά. Αμέσως, δόθηκε αυστηρή εντολή να κυριαρχήσει απόλυτη υγιεινή.

Όλοι, μεγάλοι και μικροί, πλούσιοι και φτωχοί αρχίσανε μία τεράστια μάχη απέναντι σε έναν αόρατο, ύπουλο εχθρό. Δόθηκαν εντολές από κάποιους που τους λέγανε ειδικούς, όλοι οι άνθρωποι να απομακρυνθούν για λίγο καιρό από τους αγαπημένους τους, να σταματήσουν να δουλεύουν, να ταξιδεύουν, να διασκεδάζουν. Τα νέα που μεταδίδονταν καθημερινά δεν ήταν καθόλου ευχάριστα. Παρά τις υπεράνθρωπες προσπάθειες των στρατιωτών της πρώτης γραμμής, η απειλή ήταν πάντα εκεί... Ο πόλεμος ήταν άνισος. Ο αόρατος εχθρός φάνταζε ολοένα και πιο δυνατός. Έμοιαζε με ένα τεράστιο τέρας με μεγάλα δηλητηριώδη πλοκάμια που προσπαθούσε να παγιδεύσει τους ανθρώπους όλου του πλανήτη.

Όσπου μια μέρα, εκεί που όλα έδειχναν ότι ο πόλεμος έχει χαθεί, ο αρχηγός των Κορονοϊών διέταξε άμεση οπισθοχώρηση. Είχε ήδη χάσει μερικούς από τους πιο ισχυρούς στρατιώτες του και όλοι άρχισαν να χάνουν τις δυνάμεις τους. Έπρεπε να εγκαταλείψουν τη γη και να επιστρέψουν πίσω στον πλανήτη τους, πριν να είναι αργά. Καθώς άρχισε να απομακρύνεται ο αρχηγός, μία παπαρούνα τεντώθηκε όσο πιο ψηλά μπορούσε και φώναξε με όλη της τη δύναμη:

- Εεεε εσείς ΙΟΙ, έξω από τη ΓΗ μας. Δεν είστε πια απειλή!

Ο Αρχηγός την κοίταξε υποτιμητικά και της απάντησε όλο ειρωνεία:

- Φεύγουμε τώρα, αλλά να ξέρεις ότι θα ξαναγυρίσουμε. Η απειλή δεν είμαστε εμείς οι εξωγήιοι, αλλά οι ίδιοι οι άνθρωποι. Μη νομίζεις... γρήγορα θα ξεχάσουν και τότε θα έρθουμε ξανά. Εμείς ή κάποια άλλη απειλή. Όταν ξεχάσετε, θα είμαστε εδώ.

Τότε, η Μαργαρίτα που στεκόταν δίπλα στην παπαρούνα τής ψιθύρισε:

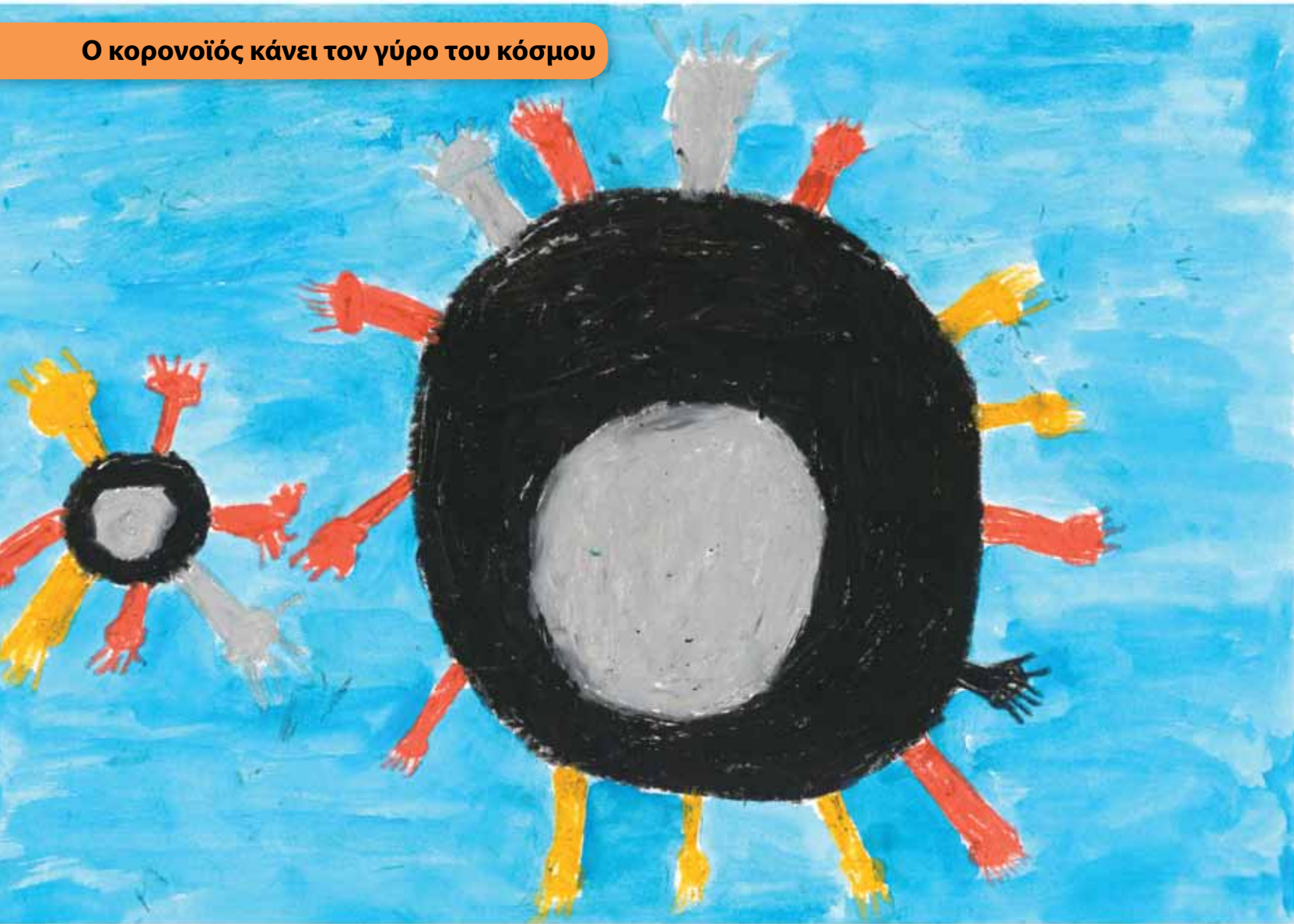
- Ελπίζω να μην έχει δίκαιο. Θέλω να πιστεύω ότι οι άνθρωποι δεν θα ξεχάσουν ΠΟΤΕ.

Κάποιοι τελευταίοι, εξαντλημένοι Κορονοϊοί γούρλωσαν τα μάτια τους καθώς απομακρύνονταν από τη ΓΗ. Είχαν πάρα μα πάρα πολλά χρόνια να τη δουν τόσο πράσινη ή τόσο γαλάζια ή τόσο καθαρή τέλος πάντων! Α πα, πα, πα, ευτυχώς πρόλαβαν και το έβαλαν στα πλοκάμια. Ήταν πολύ καθαρή η ΓΗ για να την αντέξουν.

Μάριος Αντρέου
Γιόλου, Πάφος, Κύπρος

Ο κορονοϊός κάνει τον γύρο του κόσμου

Φίλιππος Βελέντζας
Σπάτα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

ΦΒ

Μυρτώ Κωβαίου

Σχοινούρα - Κυκλάδες

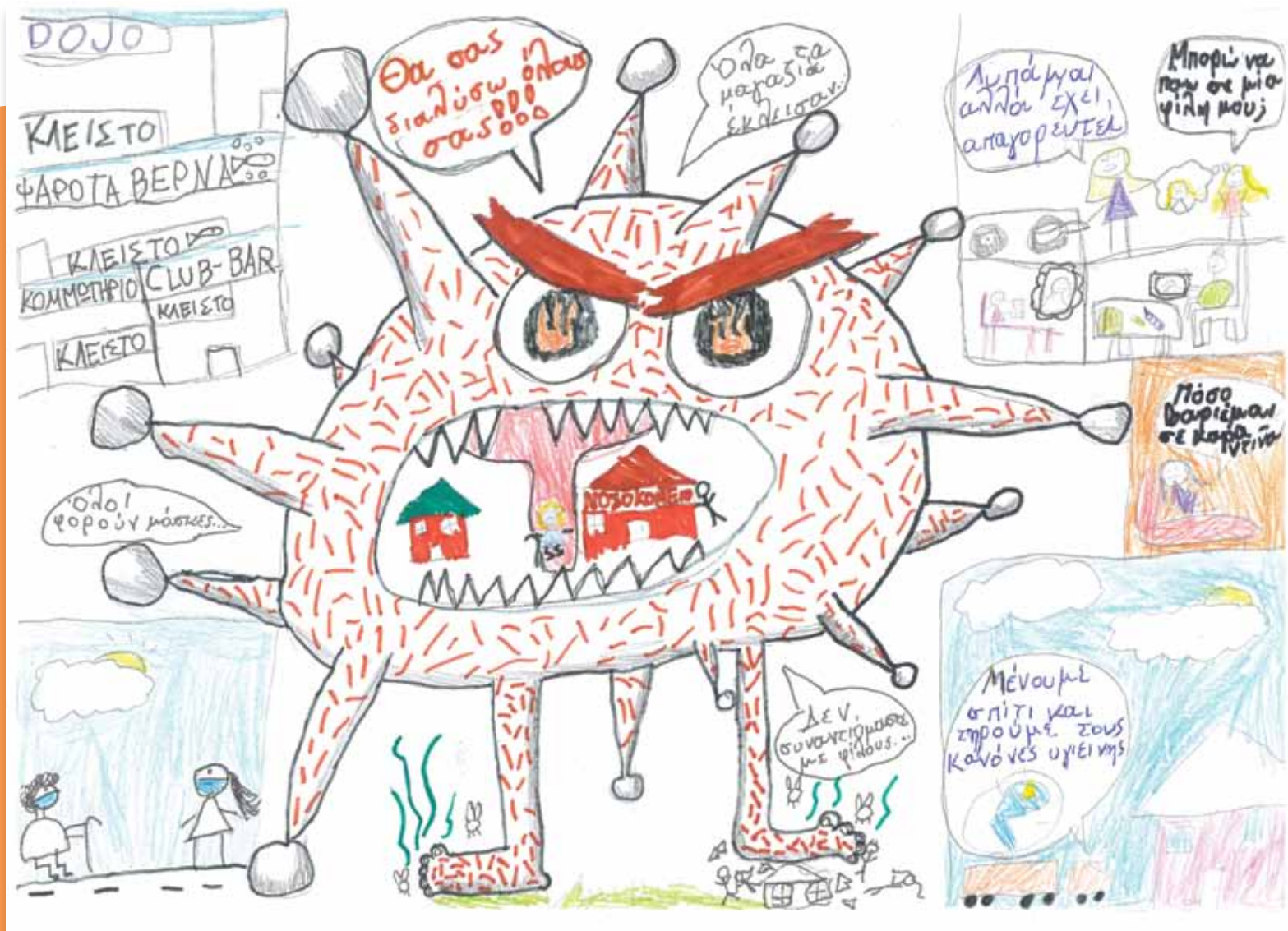

Ελένη Μαρκίδου

Πόρτο Ράφτη

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

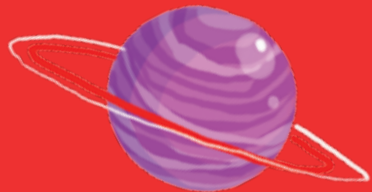

ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ - ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Σοφία Χαραλαμπίκη

Πύργος Ηλείας

Παράθυρα κλειστά ανοιχτά

Μάρτιος 2020. Άνοιξη έξω απ' το παράθυρο κι όλοι κλεισμένοι στα σπίτια τους. Ένας ύπουλος, αόρατος, ανίκητος ακόμα εχθρός. Σε όλον τον κόσμο απλώθηκε και μέσα σε τόσο λίγο χρόνο έσπειρε τον πανικό: Νοσοκομεία ξεχειλίζουν από ασθενείς, άνθρωποι κυκλοφορούν με μάσκες και γάντια, άνθρωποι αδειάζουν τα ράφια του σουπερ μάρκετ, άνθρωποι σε πανικό, άνθρωποι πεθαίνουν... Η φρίκη που ζούμε ένα καλό το έχει όμως: σου δίνει μάθημα ζωής. Τι έχει αξία τελικά; Πόσα θεωρούμε δεδομένα; Ζούμε σαν ρομπότ καλοκουρδισμένα, δουλειά, σχολείο, διάβασμα, χορός, αγγλικά, πιάνο το απόγευμα, μια κουβέντα δεν προλαβαίνουμε να αλλάξουμε. Και τώρα βρεθήκαμε με τόσο χρόνο ελεύθερο, που δεν ξέρουμε τι να τον κάνουμε, δεν έχουμε μάθει. Κι ο πλανήτης ανάσανε. Και εκτιμήσαμε. Και ξανασκεφτήκαμε. Και ίσως να μην είμαστε ποτέ ξανά ίδιοι.

Μάρτης του 2020
παράθυρα κλειστά.
Πέρασαν οι απόκριες
φέτος μοναχικά.

Τώρα θα 'ρθει το Πάσχα,
εξίσου βαρετό.
Να βγω από το σπίτι μου,
αυτό εγώ ποθώ.

Όλος ο κόσμος εύχεται
να φύγει αυτός ο ιός,
που τόσο κόσμο θέρισε
σε έναν μήνα εντός.

Μα όταν έρθει ένα κακό,
φωλιάζει μέσα ένα καλό.
Και αυτό που ήρθε τώρα εδώ,
είναι πολύ σημαντικό:

Τους φράχτες να πετάξουμε,
να ζούμε ειρηνικά,
διακρίσεις να αφήσουμε
να γίνουμε ένα πια.

Τώρα η οικογένεια
έρχεται πιο κοντά,
για χρόνο με ποιότητα
είναι ευκαιρία πια.

Το καλοκαίρι θα μας βρει
σε παραλία κοντινή,
και όλο αυτό θα μοιάζει
θύμηση μακρινή.

Μάρτης του 2020
παράθυρα κλειστά.
Μα η ελπίδα μέσα μας
ποτέ δεν σταματά!

Στέφανος Καραγιάννης
Θέρμη Θεσσαλονίκης

Κορονοσυνωστισμός

Γιάννης Βέλλας
Αχαρνάι

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Covid 19

Ιωάννα Αγγελοπούλου

Μελίσσια

Ένα παιδί γράφει...

Είμαι η Ιωάννα και είμαι δέκα χρόνων. Θα ήθελα να σας γράψω ένα από τα παραμύθια μου, αλλά δεν μπορώ. Υπομονή, λέει η μαμά μου, έρχεται η Άνοιξη. Η αγαπημένη μου εποχή. Μόνο που τώρα δεν ξέρω πια αν θα έρθει ή αν ήρθε και δεν το κατάλαβα. Μια μέρα ξαφνικά έκλεισαν τα σχολεία! Και η μαμά είπε πως μια πολύ επικίνδυνη αρρώστια φταίει. Μας είπε πως πολλοί άνθρωποι είναι άρρωστοι σε άλλες χώρες και πρέπει να προσέξουμε κι εμείς. Αυτή η αρρώστια έχει πολύ όμορφο όνομα! Την λένε Κορονοϊό. Κι αν δεν ήταν κάτι τρομαχτικό, θα έγραφα σίγουρα ένα παραμύθι για ένα αγόρι που είχε χάσει την κορόνα του. Αλλά τώρα δεν θέλω να γράψω τίποτα.

Η μαμά φοβάται για τη γιαγιά και τον παππού κι εγώ τους λέω να μη βγαίνουν από το σπίτι. Κι εγώ φοβάμαι γιατί έχω άσθμα, αλλά δεν θέλω να το λέω σε κανέναν. Περνάνε οι μέρες και καθόμαστε στο σπίτι. Ευτυχώς έχουμε κήπο και βγαίνουμε λίγο να παίξουμε. Άνθισαν και τα τριαντάφυλλα του μπαμπά και οι πασχαλιές είναι έτοιμες να βγουν δειλά από το χώμα. Σαν να φοβούνται κι αυτές. Και συνεχίζουν να περνάνε οι μέρες. Τα απογεύματα διαβάζουμε με τον αδερφό μου και το πρωί παίζουμε. Η μαμά σπάνια ανοίγει τηλεόραση. Προχθές όμως μας φώναξε να δούμε κάποιους ανθρώπους που είχαν βγει στα μπαλκόνια τους στην Ιταλία και τραγουδούσαν! Είπα στη μαμά ότι θα το κάνω κι εγώ. Και βγήκαμε το βράδυ στο μπαλκόνι. Φωνάξαμε δυνατά ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ και χειροκροτάγαμε. Μόνο εγώ κι ο αδερφός μου ακουστήκαμε. Κι αλήθεια σας λέω πως εκείνη την ώρα μου ήρθαν δάκρυα στα μάτια. Για όλους τους ανθρώπους που έχασαν τη ζωή τους, για όσους είναι άρρωστοι, για τους γιατρούς που κουράζονται, για τα παιδιά που μένουνε κλεισμένα σπίτι, για τη μαμά μου που ανησυχεί. Μα έχω ένα μυστικό. Ένα μικρό αστέρι που λάμπει περισσότερο από τα άλλα. Είναι η γιαγιά της μαμάς μου που πέθανε τη μέρα που γεννήθηκα, αφού πρώτα με είδε σε φωτογραφία. Και είμαι σίγουρη πως μου ψιθύρισε: ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΙΩΑΝΝΑ ΜΟΥ. ΚΙ Η ΑΝΟΙΞΗ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΞΑΝΑ. Να είστε σίγουροι πως η γιαγιά Αντιγόνη δεν έλεγε ποτέ ψέματα. Κι αν ήταν παραμύθι αυτό, το τέλος θα ήταν χαρούμενο.

Μόλις χθες είδα την πασχαλιά μας ν' ανθίζει.

Άρτεμις Ανδρεοπούλου

Αχαρνάι

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Μαρία Μεγαρχιώτη

Ηγουμενίτσα

Ο κακός λύκος

«Έχω φτάσει στο σημείο να εξαπλώνομαι και να κρατάω όλους εσάς τους ανθρώπους στο σπίτι. Δεν πρέπει να φοβάστε. Ας σκεφτούμε ότι τα πράγματα θα ήταν χειρότερα άμα εξαπλωνόμουν σαν θηρίο. Δεν είμαι θηρίο όμως. Είμαι μια αρρώστια σαν τη γρίπη. Άμα παίρνετε τα κατάλληλα μέτρα θα είναι λες και έχω φύγει. Τα σχολεία και κάποια μαγαζιά έκλεισαν εξαιτίας μου και σε αυτό σας ζητώ μια συγγνώμη. Ας έχετε ελπίδα πως θα εξαφανιστώ το γρηγορότερο. Έτσι, παιδικά γέλια και χαρούμενοι άνθρωποι που κάνουν περίπατο θα ξεχυθούν στις πόλεις. Υπομονή και ελπίδα σε όλους. Όλο αυτό θα περάσει και θα έχετε ξεχάσει ότι υπάρχω. Ελπίζω, όπως και εσείς, τα πράγματα να γίνουν όπως πριν. Μη μου ανοίξετε την πόρτα σαν τη γιαγιά και τον κακό λύκο. Υπάρχουν πολλά πράγματα που μπορείς να κάνεις σπίτι σου. Να παίξεις επιτραπέζια, να ζωγραφίσεις, αλλά θυμήσου! Μην ανοίξεις την πόρτα στον κακό λύκο που για ένα διάστημα θα είμαι εγώ.»

Αθανασία Κυριακοπούλου
Καβάλα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Θεοδώρα Παπαχατζή

Λάρισα

Τρίτη 10 Μαρτίου, η τελευταία μέρα ξεγνοιασιάς, η τελευταία μέρα χαράς. Θυμάμαι τη φωνή του διευθυντή, που όσο ψύχραιμος κι αν φαινόταν, έκρυβε αγωνία και φόβο. Έτσι το θηρίο του κορονοϊού ξεκίνησε να μας προκαλεί...

Δεν ήξερα πολλά, «θα είναι μια συνηθισμένη αρρώστια» σκεφτόμουν, χωρίς να μυρίζομαι τον κίνδυνο. Να όμως που ξαφνικά βρέθηκα, όπως όλοι μας, σε μια πρωτόγνωρη κατάσταση. Οι φίλοι μου, ο παππούς και η γιαγιά ήταν μέρος της καθημερινότητάς μου. Σχεδόν κάθε απόγευμα εγώ, ο παππούς και ο αδερφός μου πηγαίναμε βόλτα με τα ποδήλατα. Η Τρίτη και η Πέμπτη ήταν οι αγαπημένες μου μέρες καθώς γυμναζόμουν διασκεδάζοντας με την κολύμβηση. Από τη μια στιγμή στην άλλη βρέθηκα απομονωμένη. Ο κορονοϊός δεν σκοτώνει μόνο ανθρώπους, σκοτώνει φιλίες, χαρές, γέλια... Σε αυτόν τον ιό αξίζει όντως η κορόνα, μια κορόνα κατάμαυρη, διότι έχει μαυρίσει τις ζωές όλων μας.

Ανησυχώ για τις μέρες που έρχονται. Ανησυχώ για το πόσο ευάλωτος είναι ο άνθρωπος. Ανησυχώ για τον πατέρα μου, που κάθε μέρα πάει στη δουλειά, ανησυχώ για τους παππούδες μου που είναι αδύναμοι μπροστά στον κορονοϊό, ανησυχώ, ανησυχώ...

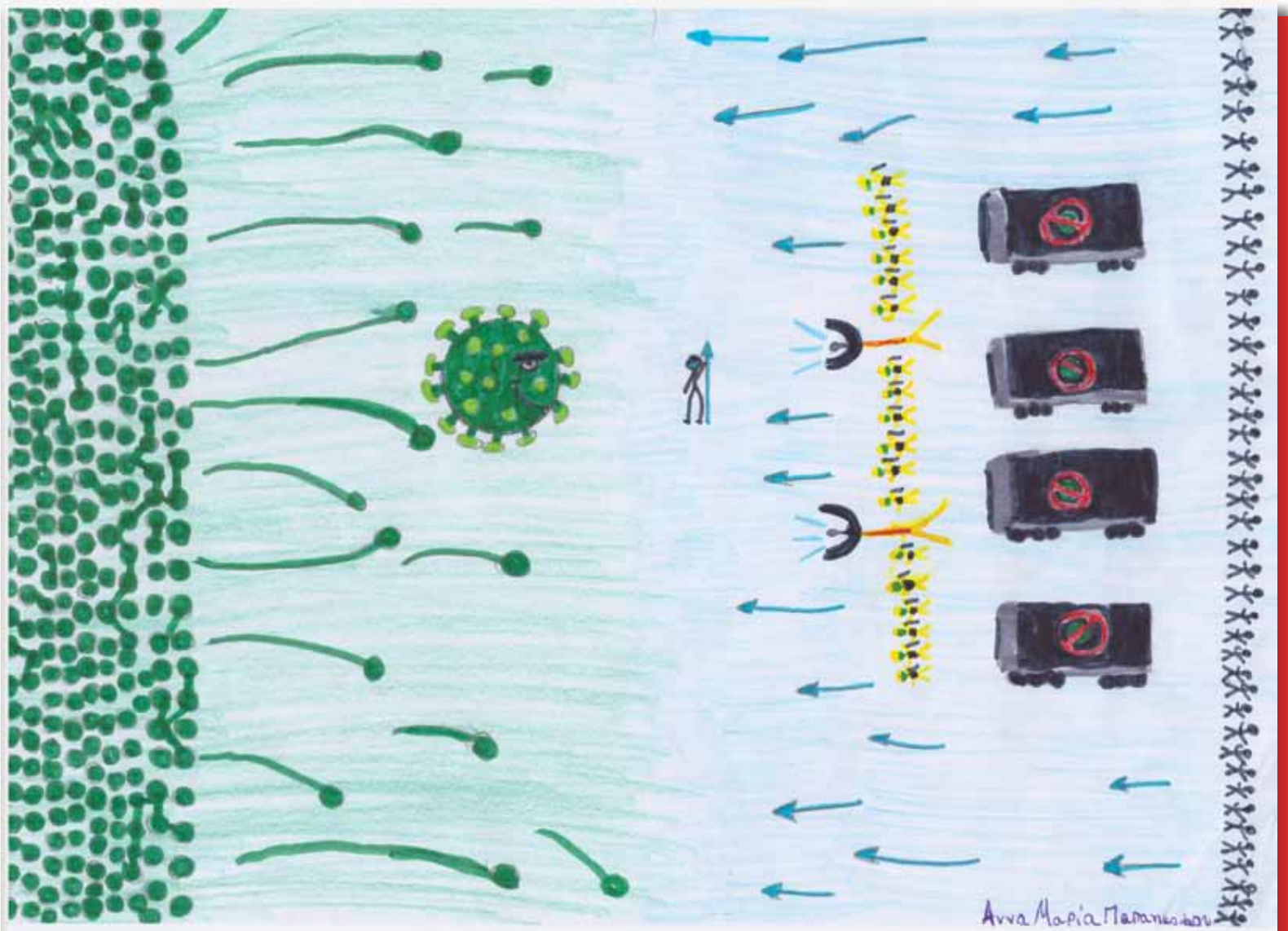
Για να μη μετατραπούν οι ανησυχίες μου σε φόβους, θα πρέπει να τηρούμε τις οδηγίες προστασίας που έχουν επιβάλει οι ειδικοί. Δεν πρέπει να παραπονιόμαστε, διότι αυτά που κάνουμε εμείς για λίγους μήνες, τα κάνουν άλλοι άνθρωποι για όλη τους τη ζωή, λόγω των προβλημάτων υγείας τους.

Εγώ, το σπίτι μου προσπαθώ να το μετατρέψω σε παιδότοπο, που τόσο πολύ μου άρεσε να πηγαίνω παλιά. Στο δωμάτιό μου έχω στήσει μια σκηνή και παίζω θέατρο σκιών. Τα απογεύματα οι καναπέδες του σαλονιού μετατρέπονται σε πειρατικά καράβια με πλήρωμα τα λούτρινά μου. Το βραδάκι, στο γωνιακό τραπέζακι του σαλονιού, παίζουμε τότε Μονόπολη και τότε Παντομίμα. Το καλύτερο όμως το άφησα για το τέλος. Το παιχνίδι του Σαββατόβραδου. Ποιο είναι αυτό; Ο μικρότερός μου αδερφός ντύνεται κορονοϊός και με κυνηγάει! Στο τέλος όμως νικάω πάντοτε εγώ, γιατί αν οι άνθρωποι ελπίζουν, ο κορονοϊός δεν μπορεί να νικήσει!

Ελπίζω, λοιπόν, σε ένα καλύτερο αύριο στο οποίο ο κορονοϊός δεν θα έχει θέση στη ζωή μας. Ένα αύριο στο οποίο θα μπορώ να αγκαλιάσω την οικογένεια, τους φίλους μου και κυρίως τη ζωή!

Άννα - Μαρία Παπανικολάου
Κερατέα Αττικής

Άννα Μαρία Παπανικολάου

Νικόλας Πέτρου

Ποταμός Γερμαδούχειας

Παιχνίδι τίτλου

Το βράδυ καθώς έβλεπα τηλεόραση, μέσα στην ησυχία μου, κουδουνίζει το τηλέφωνο μου. Τινάχτηκα από την καρέκλα σαν ελατήριο. Ήταν ο προπονητής μου.

- Έλα, coach, τι γίνεται; **Είπα εγώ.**
- Θέλω να πεις στα παιδιά, αφού είσαι ο αρχηγός της ομάδας, να έρθουν στο γήπεδό μας, ακριβώς στις 08:00 η ώρα το πρωί. Έχω να σας ανακοινώσω κάτι πολύ σοβαρό.
- Εντάξει, coach, ό,τι πεις εσύ. Είναι κάτι να ανησυχώ;
- Ναι. Αλλά θα τα πούμε από κοντά στο γήπεδο.

Την επόμενη μέρα, η ομάδα πήγε στο γήπεδο, όπως είχε ζητήσει ο προπονητής. Τα παιδιά δεν είχαν ιδέα γιατί ήταν εδώ, γι' αυτό ένας παίκτης ρωτάει τον coach:

- Coach, γιατί μας έφερες εδώ;
- Για να σας εξηγήσω, **απάντησε.**
- Για να μας εξηγήσεις, coach; **Ρώτησε ένας άλλος παίκτης.**
- Αύριο, πρέπει να δώσετε όλον σας τον εαυτό. Πρέπει να παίξετε το καλύτερο παιχνίδι σας. Αύριο είναι όλα για όλα.
- Γιατί, coach; **Ρώτησε ο αρχηγός.**
- Γιατί αύριο κληρωθήκαμε να παίξουμε και να αντιμετωπίσουμε την πιο δύσκολη, απρόβλεπτη και πολύ δυνατή ομάδα... τον **Κορονοϊό.**

Στην ομάδα των **SupaStars** έπεσε παγωμάρα. Δεν μιλούσε κανείς.

Πρώτος μίλησε ο αρχηγός.

- Ωχ...! Όχι! Coach, πώς θα παίξουμε, πώς θα τα καταφέρουμε, πώς θα προστατευτούμε από την ομάδα **Κορονοϊός**;
- Είναι τόσο δυνατή. **Είπαν οι παίκτες.**
- Γι' αυτό σας έφερα εδώ, για να σας δείξω πώς θα παίξουμε και πώς θα προστατευτούμε. Αν υπάρχει πρόβλημα στην άμυνά μας, θα πρέπει να φορέσουμε μάσκα, για να μη μας βάζουν εύκολα καλάθια. Δεν πρέπει να είμαστε κοντά τους, για να μην τριπλάρουν εύκολα οι **Κορονοϊοί**. Πρέπει να φοράμε γάντια, για να καρφώνουμε εύκολα και να βάζουμε καλάθια και πρέπει να έχουμε πάντα μαζί μας ένα μικρό μπουκαλάκι αντισηπτικό, αν μας τραυματίσουν.

Και τώρα πάμε για προπόνηση, **είπε ο coach.**

Την επόμενη μέρα ήταν ο αγώνας. Τα καλάθια έμπαιναν αστραπιαία, το ένα μετά το άλλο. Ο **Κορονοϊός** έβαλε ένα κακό καλάθι και η **SupaStars** έβαλε ένα απίθανο κάρφωμα. Οι καλαθιές δεν έλεγαν να σταματήσουν. Δυο παίκτες των **SupaStars** δεν άκουσαν τις οδηγίες του προπονητή και τραυματίστηκαν άσχημα. Ο coach έκανε αλλαγή και έβαλε δύο παίκτες που άκουγαν πιο πολύ.

Ισοπαλία. Τελευταία δευτερόλεπτα και τελευταία επίθεση. Ο αρχηγός ρίχνει αντισηπτικό στα χέρια του και επιτίθεται με ταχύτητα. Αποφεύγει τον παίκτη **Κορονοϊό** και καρφώνει με δύναμη. ΤΕΛΟΣ.

Ακολουθεί πανδαιμόνιο. Τα πλήθη ζητωκραυγάζουν.

Ο τίτλος στους **SupaStars!!!**

Σοφία Ράικου

Λαχονήσι

Ο εφιάλτης

Το φάντασμα είχε μια εφιαλτική έκφραση και όλοι οι άνθρωποι το κοίταζαν τρομαγμένοι. Ήταν μαύρο, γιγάντιο, με τεράστια πόδια που ό,τι πάταγε το γκρέμιζε. Τα τεράστια χέρια του άρπαζαν τα χαρούμενα συναισθήματα και τις χαρούμενες σκέψεις.

Το έβλεπα να έρχεται καταπάνω μου απειλητικά. Φοβήθηκα πάρα πολύ και έτρεξα να κρυφτώ στο σπίτι μου. Εμφανίστηκε τότε η μητέρα μου και μου είπε ότι για να γλιτώσουμε από αυτό πρέπει να μείνουμε κλεισμένοι στο σπίτι για όσο καιρό χρειαστεί, ώσπου να εξαφανιστεί. Έπρεπε να υπακούσω, γιατί κινδύνευαν όλοι οι άνθρωποι. Έπρεπε να μείνω κλεισμένη μέσα.

Θύμωσα, γιατί εγώ δεν έφταιγα σε τίποτα και ξαφνικά βρισκόμουν κλειδωμένη. Ήμουν δυστυχισμένη, γιατί δεν μπορούσα να κάνω πράγματα που μου άρεσαν και να δω τους ανθρώπους που ήθελα. Επίσης, ήμουν απογοητευμένη. Το φάντασμα είχε δημιουργηθεί από λάθος των ανθρώπων και τώρα μας απειλούσε όλους. Με είχε απογοητεύσει το ίδιο μου το είδος.

Όλο αυτό μου προκαλούσε κι έναν τεράστιο φόβο για το μέλλον. Πόσο καιρό θα ήμασταν εγκλωβισμένοι μέσα; Τι θα γινόταν αν το φάντασμα αργούσε να φύγει; Και, ακόμη, πόσοι άνθρωποι θα έχαναν τις χαρούμενες σκέψεις τους για να γλιτώσουμε οι υπόλοιποι;

Οι καρδιές των ανθρώπων επηρεάστηκαν από το φάντασμα και μαύρισαν. Πουθενά δεν υπήρχε χαρά και όλοι ήταν κενοί. Εγώ προσπαθούσα να κρατήσω ζωντανή στην καρδιά μου την ελπίδα.

Κάποια στιγμή ένωσα τα τεράστια χέρια του γύρω μου, έτοιμα να με αρπάξουν. Τρόμαξα και άρχισα να παλεύω. Πάλευα και φώναζα ώσπου... ένα χέρι με σκούνησε δυνατά στον ώμο. Ήταν η μαμά μου, που μου έλεγε να ξυπνήσω.

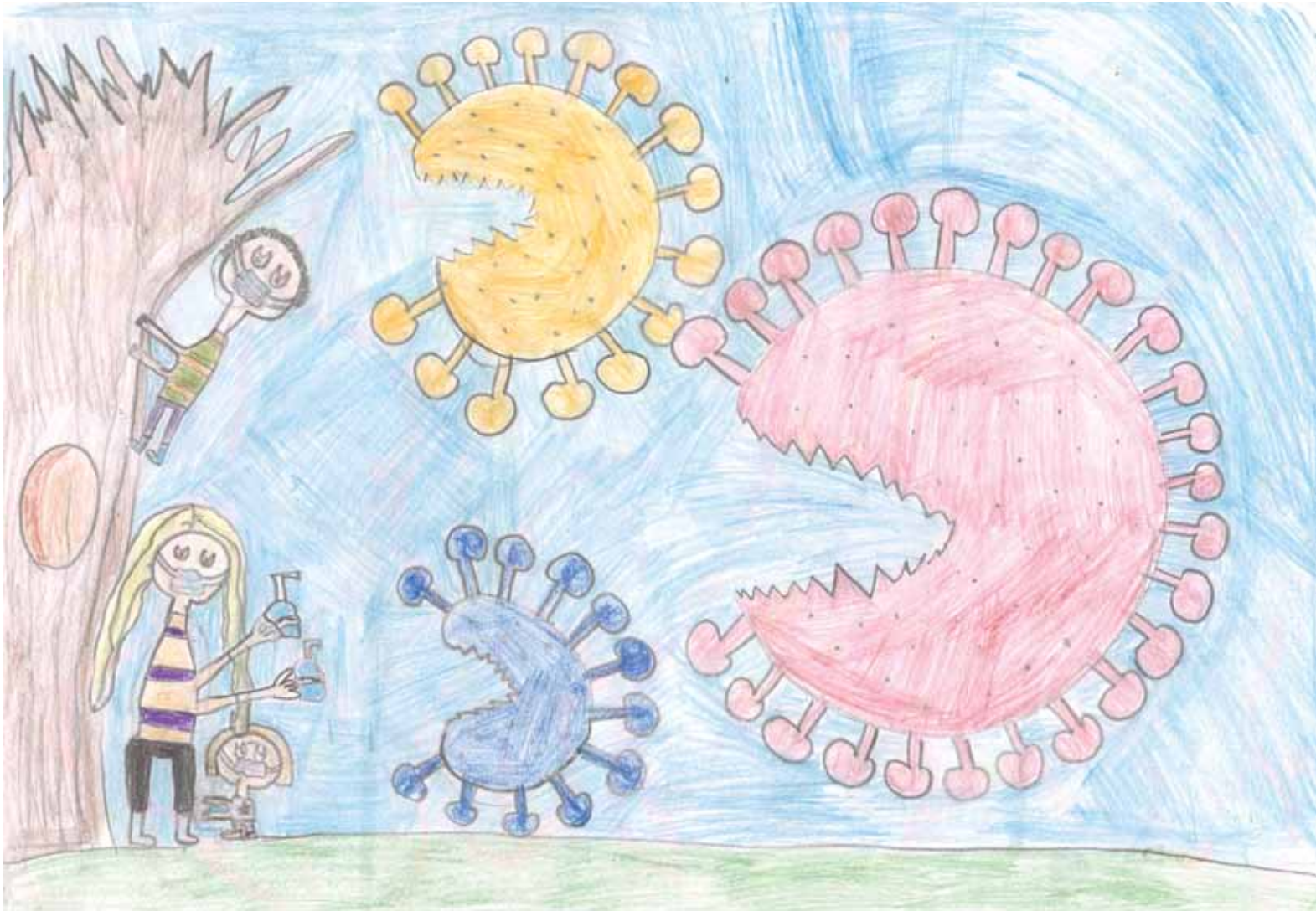
Άνοιξα τα μάτια μου και τη ρώτησα πού είναι το φάντασμα. Μου είπε να μη φοβάμαι πια, γιατί το κακό πέρασε. Το φάντασμα εξαφανίστηκε, έτσι ξαφνικά όπως είχε έρθει.

Οι άνθρωποι μπορούσαν να κυκλοφορούν ξανά ελεύθεροι. Η ελπίδα νίκησε, η χαρά ξαναγύρισε!

Στέλλα Γκιουλμπαξιώτη
Νέα Πεντέλη Αττικής

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Γιάννης Πούπης

Έδεσα

Κακιάτατε κ. Κορονοϊέ,

Ελπίζω να μην είσαι καλά, γι' αυτό τέρμα τα παιχνίδια και αυτό που σου γράφω δεν είναι αστείο!

Ήρθες στη ζωή μας από το πουθενά και μας έφερες τα πάνω κάτω. Μας στέρησες ακόμα και τα πιο απλά πράγματα που κάναμε στην καθημερινότητά μας.

Σε μισώ, γιατί μας στέρησες τους φίλους μας, τα παιχνίδια μας, τα αθλήματα μας και το πιο σημαντικό την οικογένειά μας (γιαγιά, παππού, θεία, θείο κ.ά.). Δεν είναι όλα αυτά σημαντικοί λόγοι για να νιώθω όλα αυτά τα αρνητικά αισθήματα για σένα; Είναι, αλλά θέλω να σε ενημερώσω ότι δεν ήρθες για να μείνεις. Όλοι μαζί ενωμένοι θα σε πολεμήσουμε με όλα τα δυνατά μέσα που έχουμε, τον Θεό, τους επιστήμονες αλλά και τη δύναμη της ψυχής μας να επιβιώσουμε στα πάντα! Είναι τόσο απλό αλλά και δύσκολο μερικές φορές. Μένουμε στο σπίτι και σε νικάμε!

Κάθε μέρα που περνάει είναι μία νίκη για την ανθρωπότητα. Δεν σε φοβόμαστε, κ. Κορονοϊέ. Όσο δυνατός και αν είσαι, εμείς στο τέλος θα σε νικήσουμε και πλησιάζει ο καιρός για να το καταφέρουμε αυτό.

Ελπίζω μέσα από τη καρδιά μου να σε πλήγωσα όσο μπορούσα περισσότερο με τα λόγια μου αυτά και να μην ξαναεμφανιστείς σε κανένα μέρος του κόσμου.

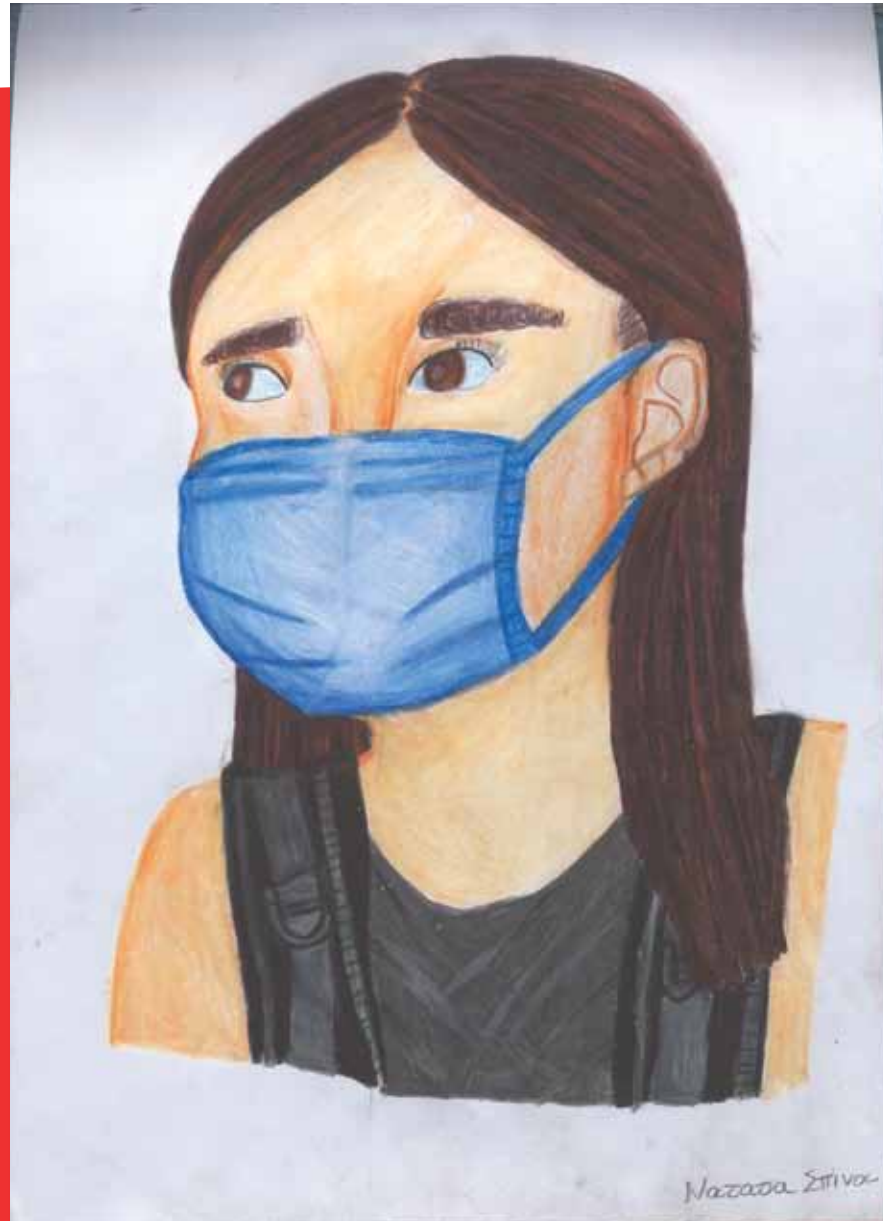
Ο εχθρός σου
Πούπης Γιάννης

Ματάσα Σπίνου

Πάτρα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Ηλίας Σεϊντής

Πάτρα

Η μαμά μου έλεγε ότι οι άνθρωποι φοράνε μάσκες για να κρύβουν την αλήθεια. Το κατάλαβα με τον καιρό και δεν με τρομάζε. Μονάχα αυτές με τρομάζουν. Αυτές οι χειρουργικές.

Είναι που τις φορές και ακόμα δεν νιώθεις προστατευμένος, φοβάσαι ότι η ανάσα σου θα σκοτώσει...

Δεν γελάς – φοβάσαι και για αυτό όποτε ανοίγει το στόμα. Φοβάσαι.

Μα ούτε να αγκαλιάσεις μπορείς, να χαϊδέψεις, να αγγίξεις, ακόμα και όταν είσαι καλά, καθαρός, υγιής, προστατευμένος, σε φοβούνται... Όλα από μακριά.

Μονάχα μέσα στο σπίτι υπάρχει ακόμα ελευθερία, αγάπη, αγκαλιές – αλλά αυτό συνέβαινε πάντα. Στο σπίτι μας κανένας δεν φόραγε μάσκες από αυτές που έλεγε η μαμά, για αυτό και πάντα υπήρχε αγάπη!

Και εκεί που μου άρεσε να βλέπω τηλεόραση, τώρα τη μισώ. Είναι πιο τρομαχτική και από τον ίδιο τον ιό.

Όσες φορές έκατσα να δω, έκλεινα τα μάτια μου ή κοίταγα αλλού, τώρα απλά πάω σε άλλο δωμάτιο.

Όσους αγαπώ όπως τους παππούδες μου, όταν καλούν στο τηλέφωνο, δεν θέλω να τους μιλάω γιατί ακούγοντάς τους μου λείπουν ακόμα πιο πολύ...

Όμως φτιάχνω με τον νου μου εικόνες χαρούμενες, όπως πριν γίνουν όλα αυτά, ή σκέφτομαι στιγμές που περνούσα που τότε δεν έδινα μεγάλη σημασία.

Όπως μια βόλτα με το ποδήλατο, βόλτες με τον παππού ή τους φίλους μου, γιορτές, ψώνια... Μου έχει λείψει και ο ήχος από το σχολικό κουδούνι που σήμαινε την έναρξη του μαθήματος. Όλα αυτά και ακόμα τόσα!

Εύχομαι γρήγορα να γίνουν όλα όπως πριν και να πέσουν τώρα που ο καθένας κατάλαβε το νόημα της ζωής όλες οι μάσκες!

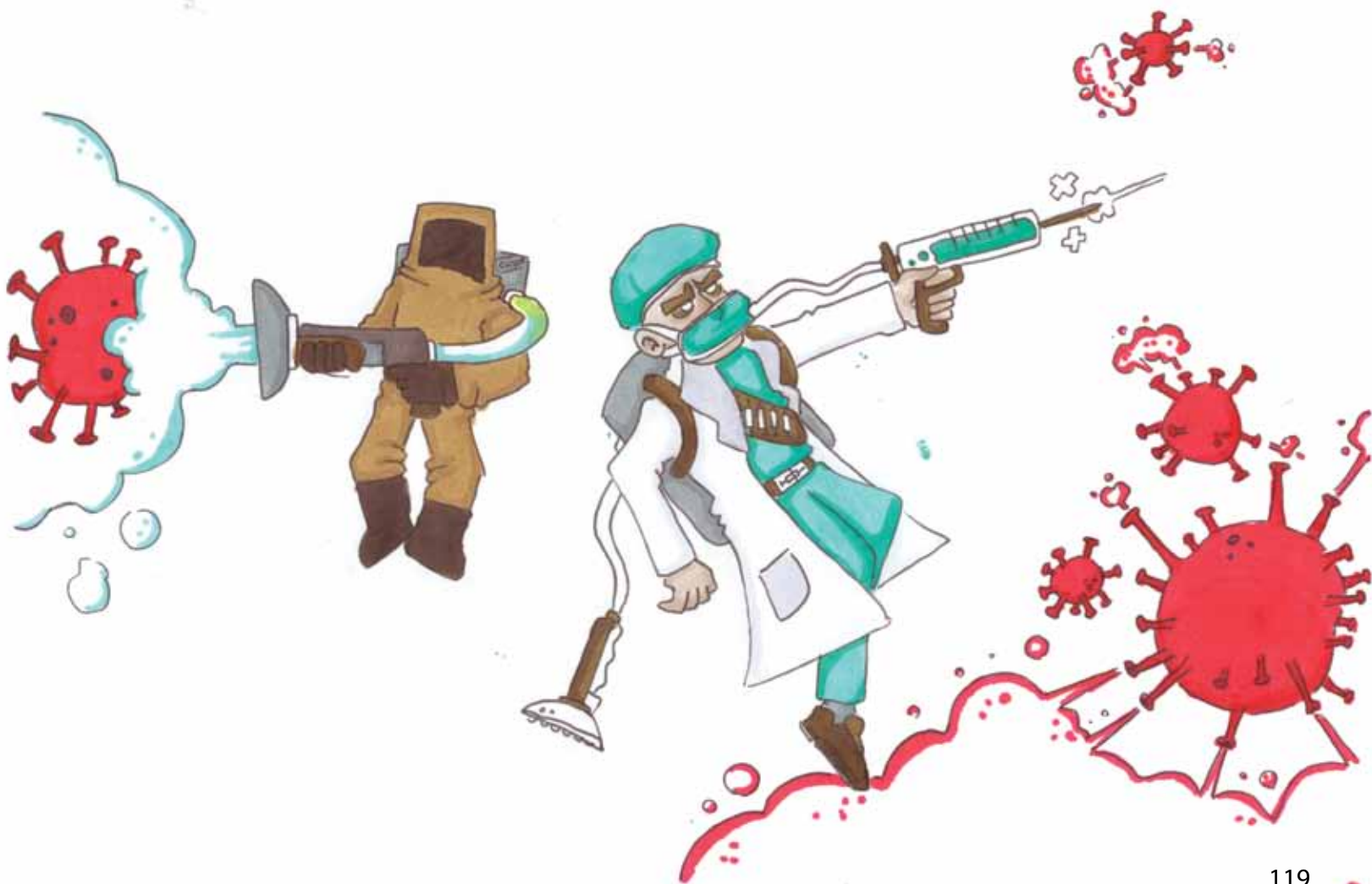

Χρίστος Δεπούνης

Μελίσσια

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Virus Wars

Αλεξία Νταμάνη

Γαλάτσι

Ο κορονοϊός είναι σαν να μπαινει ένα μαχαίρι μέσα μου.

Όταν βλέπω, ακούω ή νιώθω τον κορονοϊό μέσα μου, με κάνει να στενοχωριέμαι.

Όταν είμαι στο σπίτι μου, ο κορονοϊός με εμποδίζει να βγω. Πραγματικά, νιώθω σαν να είμαι μέσα σε κλουβί.

Αλεξία Νταμάνη

Στα αριστερά εγώ, στα δεξιά οι συγγενείς και οι φίλοι μου και στη μέση ένας πανύψηλος και άθραυστος τοίχος, ο κορονοϊός.

Τι να κάνω τώρα; Βαριέμαι πολύ! Δεν μπορώ να βγω έξω, δεν μπορώ να δω τους φίλους μου και δεν έχω και κανένα ωραίο παιχνίδι! Είναι μεγάλο εμπόδιο ο κορονοϊός! Δεν είναι ότι κι ότι!

Είμαι πολύ άρρωστη και έτσι η ζωή μου έρχεται αντιμέτωπη με τον κορονοϊό! Μακάρι να ήξερε με τι είχε να κάνει και σώσει τον από μόνη της χωρίς να παίθει τίποτα!!!

Κωνσταντίνος Καιρίδης
Πανόραμα Θεσσαλονίκης

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ

Χρήστος Δαγκλής

Πάτρα

Παλιά...

Παλιά, κάθε απόγευμα κατέβαινα και έκανα ποδήλατο.

Παλιά, όταν συναντούσα τους φίλους μου μετά από καιρό, αγκαλιαζόμασταν.

Παλιά, όταν αρρώσταινε κανείς, είχε όλους τους φίλους, γονείς, παππούδες, γιαγιάδες στο πλευρό του.

Παλιά, μαζευόμασταν 10 παιδιά και παίζαμε μπάσκετ.

Παλιά, ο παππούς μου με έπαιρνε στην πλάτη του, μου μάθαινε πώς να ποτίζω τα λουλούδια, πώς να κλαδεύω τα δέντρα ενώ η γιαγιά μου πώς να ζυμώνω κουλουράκια, πώς να μη φοβάμαι το σκοτάδι και πώς να γράφω μικρές δικές μου ιστορίες.

Από αυτούς έμαθα πολλά ευχάριστα πράγματα και το τελευταίο που μου έμαθαν είναι ο αποχωρισμός – δηλαδή να μένουμε μακριά.

Φοβάμαι για την υγεία των ανθρώπων που αγαπώ.

Τώρα, δεν κάνω ποδήλατο.

Τώρα, έχω να δω τους φίλους μου έναν μήνα.

Τώρα, υπάρχει μοναξιά.

Τώρα, οι δρόμοι ερήμωσαν.

Τώρα, η γιαγιά και ο παππούς είναι πίσω από μια οθόνη.

Την τελευταία φορά που τους είδα τα Χριστούγεννα ήταν σίγουρο ότι θα ξαναβρεθούμε.

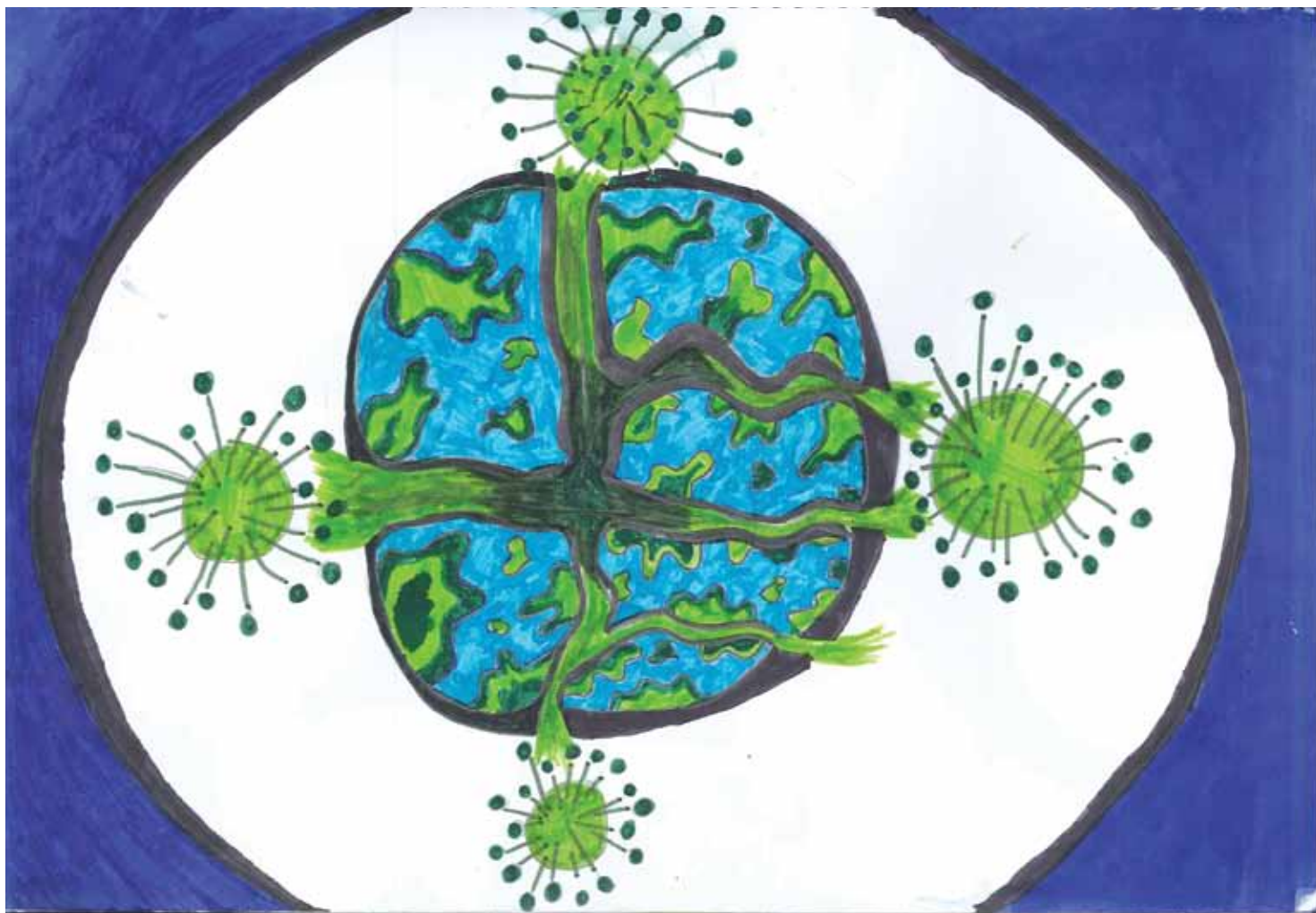
Ο ιός μάς έμαθε να μη μαλώνουμε με τους ανθρώπους που αγαπάμε, γιατί δεν ξέρουμε πότε θα τους ξανασυναντήσουμε, όσο κι αν το θέλουμε.

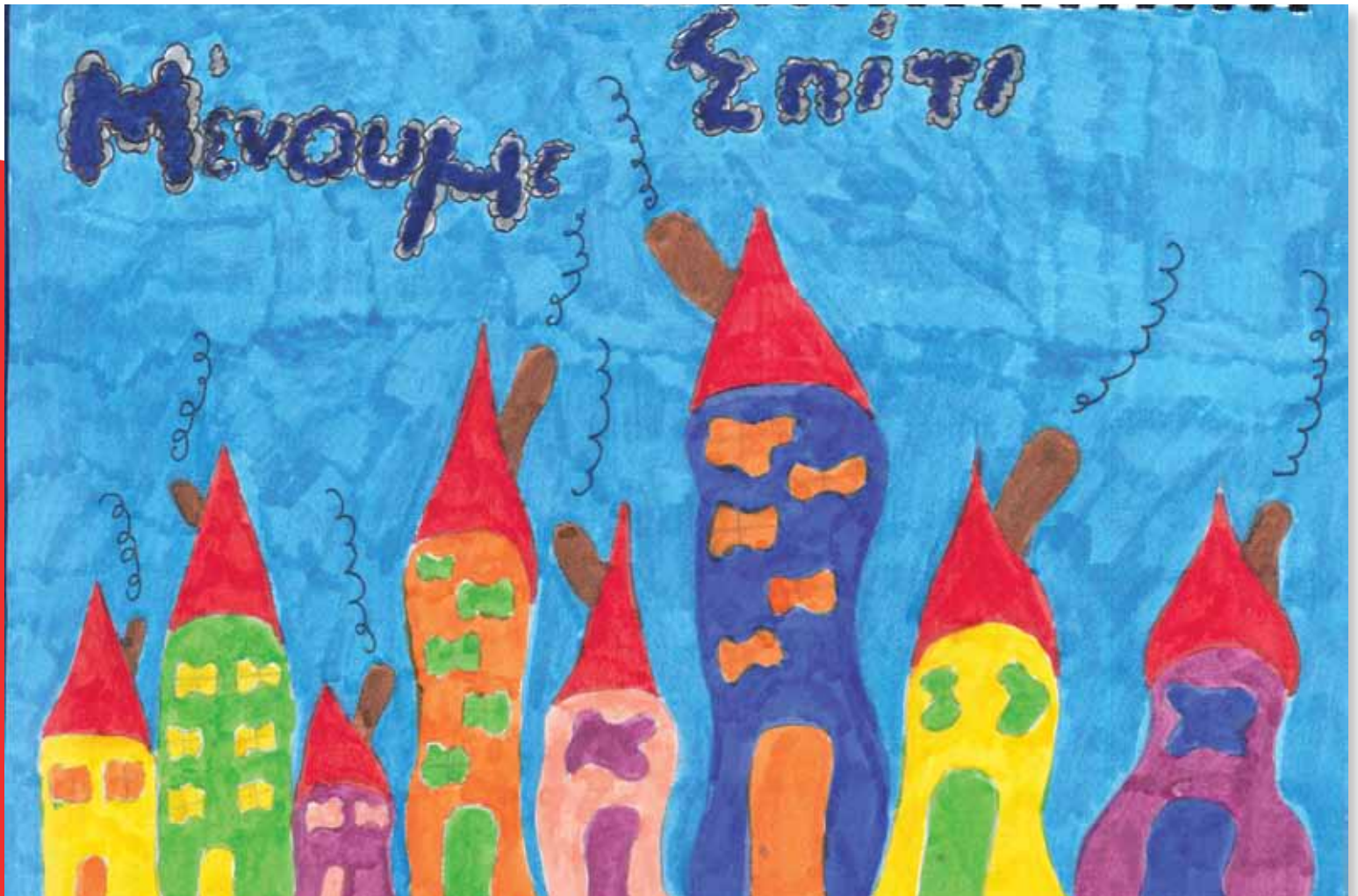
Ελπίζω να τους ξαναδώ όπως την τελευταία φορά: Ήμασταν όλοι μαζεμένοι στο τραπέζι και γελούσαμε. Εγώ να χύνω το νερό, ο μπαμπάς μου να φωνάζει, η γιαγιά και ο παππούς μου να λένε «αμάν, ρε παιδί μου», η μαμά να μιλάει με τη θεία μου και ο ξάδερφός μου να τρώει κρυφά το γλυκό.

Αγαπάω το παρελθόν μου και ελπίζω κάποια στιγμή στο μέλλον να το ξαναζήσω.

Σταματία Χαλκιά

Θεσσαλονίκη

Φωτεινή Στεργιούλα

Πέλλα

Ο Κορονοϊός

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας βασιλιάς σε ένα όμορφο κάστρο, που τον λέγανε Ιός. Ο Ιός έχει στην αυλή του έναν πολύ επικίνδυνο μάγο με το όνομα Κορονοϊός. Ο μάγος Κορονοϊός ζούσε σε ένα δωμάτιο ψηλά στον πύργο του κάστρου. Όλη μέρα προσπαθούσε να κατασκευάσει ένα δηλητηριασμένο φίλτρο για τον βασιλιά. Τον ζήλευε και ήθελε να πάρει τη θέση του και να γίνει αυτός βασιλιάς.

Μια μέρα λοιπόν τα κατάφερε. Ο Κορονοϊός έφτιαξε τρία φίλτρα. Το πρώτο το ονόμασε βήχα, το δεύτερο πυρετό και το τρίτο πνευμονία. Τα ένωσε και έφτιαξε ένα θανατηφόρο ποτό για τον βασιλιά.

Το μεσημέρι λοιπόν άφησε το δωμάτιό του και πήγε στη βασιλική τραπεζαρία, έκανε μια υπόκλιση και είπε στον βασιλιά:

– Μεγαλειότατε, σας έφερα ένα ποτό για να χωνέψετε το υπέροχο γεύμα σας.

Ο βασιλιάς απορημένος ρώτησε τον μάγο:

– Πώς και με σκέφτηκες, μάγε;

Ο μάγος καθώς ήταν πονηρός απάντησε:

– Άκουσα από μια υπηρέτρια ότι το βράδυ δεν μπορείτε να κοιμηθείτε γιατί βαρυστομαχιάσετε, για αυτό σκέφτηκα να σας βοηθήσω.

Ο βασιλιάς Ιός είπε:

– Σε ευχαριστώ, μάγε Κορονοϊέ. Θα το πιω στην υγεία μου.

Όταν όμως ο Ιός ήπια το ποτό, άρχισε να μην αισθάνεται καλά. Πρώτα ανέβασε πυρετό. Στη συνέχεια άρχισε να βήχει και να μην μπορεί να αναπνεύσει. Στο τέλος έκανε πνευμονία. Ο βασιλιάς ήταν πολύ άρρωστος. Όλοι οι μάγοι του παλατιού προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν.

Μια πολύ καλή μάγισσα, η Φαρμακίνα, κατάλαβε το πονηρό σχέδιο του Κορονοϊού και αποφάσισε να τον σταματήσει. Έτσι λοιπόν ακολούθησε μια μεγάλη μάχη. Ξόρκια και μαγικά πετάγονταν από τα μαγικά ραβδιά παντού. Οι καλοί μάγοι κατάφεραν να νικήσουν τον Κορονοϊό και να τον διώξουν από το κάστρο.

Η Φαρμακίνα επέστρεψε στο εργαστήριό της και με τη βοήθεια των άλλων μάγων κατάφερε να κάνει ένα φίλτρο για να βοηθήσει τον βασιλιά.

Ο βασιλιάς ακολούθησε τις οδηγίες της Φαρμακίνας και έπινε το φίλτρο κάθε μέρα. Εξάλλου ήταν τόσο χαρούμενος όταν έβλεπε τη Φαρμακίνα. Δεν έχει δει στη ζωή του πιο όμορφη κοπέλα.

Όταν ο βασιλιάς έγινε καλά, ζήτησε τη Φαρμακίνα σε γάμο και η Φαρμακίνα δέχτηκε, αφού κι αυτή είχε ερωτευτεί τον βασιλιά. Ο βασιλιάς και η Φαρμακίνα κυβέρνησαν τη χώρα τους για πολλά χρόνια. Έτσι ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Το παραμύθι αυτό το έγραψα για όλα τα παιδιά, μικρά και μεγάλα, που κλειστήκαμε στο σπίτι λόγω του Κορονοϊού. Ναι, κλειστήκαμε σε μια όμορφη φυλακή μαζί με την αγαπημένη μας οικογένεια. Δεν ακούγεται και τόσο άσχημα, έτσι δεν είναι; Εξάλλου, έχουμε χρόνο να κάνουμε πράγματα που πριν δεν προλαβαίναμε, όπως να διαβάσουμε ένα βιβλίο, να δούμε μια ταινία ή ακόμα και να κοιμηθούμε όσες ώρες θέλουμε.

Τα μαθήματα του σχολείου τα κάνουμε με έναν διαφορετικό τρόπο, μέσω υπολογιστή, που η αλήθεια είναι ότι εγώ τον λατρεύω. Τώρα πλέον μπορώ να κάτσω πολλές ώρες στον υπολογιστή, να κάνω τα μαθήματά μου, να παίζω χωρίς να με φωνάζει η μαμά. Δεν είναι υπέροχο; Βέβαια η αλήθεια είναι πως μου λείπει η καλύτερή μου φίλη, οι συμμαθητές μου, η δασκάλα μου και γενικά μου λείπει το σχολείο όσο και αν σας φαίνεται περίεργο. Δεν απελπίζομαι όμως. Υπάρχουν και οι επιστήμονες, αυτοί οι υπέροχοι άνθρωποι που προσπαθούν να βρουν το εμβόλιο ή το φάρμακο για τον κορονοϊό και να μπορέσουμε πάλι να ξαναβρεθούμε όλοι μαζί.

Όλοι εμείς μένουμε σπίτι, για να μείνουμε ασφαλείς και να μην αρρωστήσουν τα άτομα που αγαπάμε. Όλοι εσείς οι επιστήμονες προσπαθήστε να βρείτε το φάρμακο σύντομα.

Αναστάσιος Χατζής

Σαλαμίνα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ο κορονοϊός...

Η Κοκκίνοσκουφίτσα είχε να αντιμετωπίσει τον κακό λύκο, η Χιονάτη την κακιά μητριά, ο Δαβίδ τον Γολιάθ, ο Οδυσσέας τη Σκύλλα και τη Χάρυβδη και η σύγχρονη ανθρωπότητα τον κορονοϊό. Είτε πρόκειται για παραμύθι είτε για βιβλική ιστορία είτε για μυθολογία ή πραγματικότητα, ο άνθρωπος πάντα πρέπει να περνάει δοκιμασίες από τις οποίες πολλές φορές βγαίνει νικητής!

Εδώ και έναν μήνα περίπου η ζωή όλων ανεξαιρέτως έχει αλλάξει ριζικά, καθώς έχουμε έρθει αντιμέτωποι με μια πανδημία που θυμίζει την κακιά μάγισσα του παραμυθιού της οποίας το μαγικό φίλτρο δεν έχει αντίδοτο.

Τόσο σοβαρή που είναι η κατάσταση, που η κυβέρνηση από την πρώτη στιγμή πήρε αυστηρά μέτρα για την καταπολέμηση του ιού. Μοιάζει σαν να ζούμε σε συνθήκες πολέμου, καθώς τα σχολεία είναι κλειστά, οι άνθρωποι δεν κυκλοφορούν και οι «στρατιώτες» μας αγωνίζονται να μας σώσουν. Καθημερινά πεθαίνουν πολλοί συνάνθρωποί μας σε όλον τον πλανήτη και τα νοσοκομεία γεμίζουν με αμέτρητα θύματα σε τέτοιο βαθμό, που το σύστημα υγείας δεν μπορεί να ανταποκριθεί και καταρρέει.

Ευτυχώς στην Ελλάδα δεν έχει εξαπλωθεί τόσο. Ωστόσο χρειάζεται να μένουμε σπίτι προληπτικά είπαν οι ειδικοί. Απ' ό,τι φαίνεται θα κάνω ένα μεγάλο διάλειμμα από τις δραστηριότητές μου, που δεν ξέρει κανείς πόσο θα κρατήσει. Εγώ πάντως προσπαθώ να μένω ενεργός. Κάθε μέρα παρακολουθώ διαδικτυακά μαθήματα, παίζω με τα αδέρφια μου και μαγειρεύω με τη μητέρα μου. Επίσης βγαίνω στην αυλή μου και ποτίζω τα λουλούδια μου. Προσπαθώ δηλαδή να περνώ δημιουργικά τον χρόνο μου ακόμα και μέσα από το σπίτι. Δεν βλέπω την «καραντίνα» σαν αιχμαλωσία, αλλά ως ευκαιρία να γίνω καλύτερος δίνοντας συνάμα χρόνο στους επιστήμονες να βρουν το φάρμακο που θα νικήσει τον εχθρό.

Νιώθω πως όλα θα πάνε καλά! Αυτό θα είναι άλλη μια απόδειξη ότι το καλό πάντα νικάει στο τέλος!

Ελισάβετ Χαβρέ
Νέα Σμύρνη

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

«Super Ήρωες, παιδιά, γιατροί
και όλοι όσοι ζούνε
σ' αυτή την εποχή»

Αφροδίτη Πιταροκοίλη

Ιτράκλειο Κρήτης

Εμφανίστηκε στην Κίνα, Ιανουάριο, στα τέλη του μηνός,
ένας γίγαντας απειλητικός, φοβερός και μοχθηρός.
Της βασίλισσας της γρίπης ήταν ο μικρότερος υιός,
ο λεγόμενος Κορονοϊός.
Ήθελε να γραφτεί στην ιστορία,
κι όλη την κοινωνία να στείλει στα νοσοκομεία.
Ήταν ψηλός μα παχουλός, και δεν τον φόβιζε ο καιρός·
μήτε κρύο, μήτε βροχή, μήτε ο ήλιος ο λαμπερός.
Χιόνι και αέρα συναντούσε μπροστά του,
μα δεν του χάλαγε τα όνειρά του.
Φορούσε μια κορόνα στο κεφάλι,
μα τι συμφορά μας βρήκε πάλι!
Ένα δαχτυλίδι φορούσε στο δάχτυλό του,
που του υπενθύμιζε τον απάνθρωπο σκοπό του.
Στενά φαράγγια, λίμνες και βουνά πέρασε,
από τα μικρά χωριά στις μεγάλες πόλεις έφτασε.
«Χα χα χα!!! Με τον κόσμο μου αρέσει να παίζω»
και όταν τον ρωτούν γιατί κάνει κακό, κάνει τον κινέζο!
Δεν του αρέσει ένα ποτό
που λέγεται αντισηπτικό.
Πλέον σε καμία πλατεία,
δεν ακούγεται συνομιλία.

Οι γιαγιάδες και οι παππούδες βρίσκονται σε καραντίνα
και ο ιός από την Κίνα έφτασε μες στην Αθήνα.
Τι να πουν και οι γονείς που δεν πάνε στη δουλειά τους,
τουλάχιστον χαίρονται παρέα τα παιδιά τους.
Πού να τρέχουν τώρα ο θείος και η θεία
στα σούπερ μάρκετ και στα φαρμακεία;
«Να βγάλουμε κι άλλα μέτρα», λέει ο πρωθυπουργός
να μη μεταδίδεται αυτός ο ιός.
Στις έξι μετάδοση με τον λοιμωξιολόγο,
τα κρούσματα ανακοινώνει με ωραίο λόγο.
Βγήκε και ο υπουργός υγείας,
επιβάλλει νέα μέτρα προστασίας!
Ο υπουργός εργασίας μας φωνάζει «μη γίνουμε Ιταλία»,
γι' αυτό και απαγορεύεται η κυκλοφορία.
Ο κορονοϊός είναι σκέτος μπελάς.
Θεέ μου! Τι αναστάτωση έφερε σε εμάς!
Όλη η γη θα ενωθεί και θα νικήσουμε τον ιό
για να ξαναέρθουμε στον κανονικό μας τον ρυθμό.
Γι' αυτό σπίτι ας μείνουμε γονείς και παιδιά,
και με τη σκέψη μας τον κόσμο να κάνουμε μια αγκαλιά.

Μικόλας Βασιλειάδης

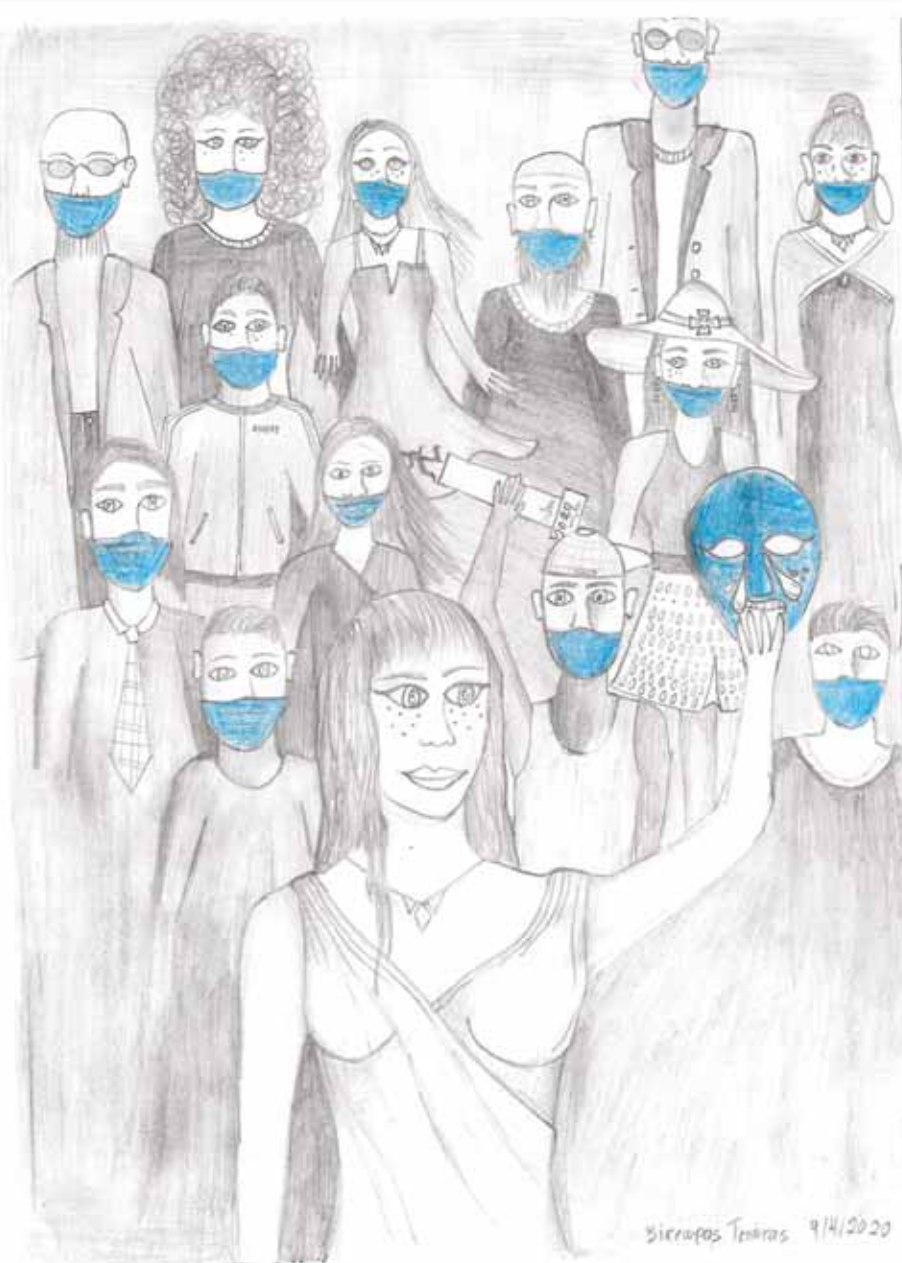
Θέρμη Θεσσαλονίκης

Βικτωρας Γκιώκας Γλυράδα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Σοφία Φιλίππου Θέρμη Καλαμαριάς

**Ας βοηθήσουμε όλοι μαζί
ο κόσμος από τον κορονοϊό να σωθεί**

Μένουμε σπίτι παιδιά,
για να καθυστερήσουμε τη διασπορά.
Μην πηγαίνετε βόλτες πια,
γιατί δεν υπάρχει γιατρεία.
Όμως κάποιοι δεν έχουν καταλάβει
και σε μπελάδες μας έχουν βάλει.
Πάνε βόλτες από δω κι από κει,
πάνε μέχρι και στη λαϊκή,
που είναι επικίνδυνη πολύ,
γιατί μπορεί να κυκλοφορούν ιοί.
Και στην υπεραγορά να πηγαίνετε,
μόνο μεγάλη ανάγκη αν έχετε.
Γι' αυτό γάντια, μάσκα και πολλή προσοχή
κι όχι πολλοί χαιρετισμοί.
Έτσι κι εγώ μένω σπίτι όλη μέρα,
από το πρωί ως την εσπέρα.
Κι όταν πια νυχτώνει,
βλέπω από το μπαλκόνι
πώς κατάντησε έτσι η γειτονιά,
τώρα που έχουν φύγει όλα τα παιδιά.
Η Άνοιξη Χειμώνας έγινε.
Αχ, κορονοϊέ!
Τι μας έκανες, καλέ!
Να προσέχετε μικροί και μεγάλοι,
γιατί τον κίνδυνο διατρέχουν άλλοι.
Προσοχή οι ευπαθείς ομάδες,
οι παππούδες κι οι γιαγιάδες.

Χέρια να πλένετε πολύ σχολαστικά,
με ζεστό νερό και πολύ καλά,
πριν και μετά από κάθε δουλειά.
Δεν θα σας το ξαναπώ,
να έχετε πάντα αντισηπτικό.
Τους νόμους δεν παραβαίνουμε,
γι' αυτό σπίτι μένουμε.
Αλλά μην ανησυχείτε,
τις ειδήσεις άμα δείτε.
Δεν είναι κάτι τρομερό,
περνάω καλά και στο σχολειό,
όμως και το σπίτι είναι εξαιρετικό!
Επιτραπέζια παίζουμε πολλά!
Ποιος θα νικήσει; Εγώ ή η μαμά;
Και για κάποιο διάστημα μένω μακριά απ' τη γιαγιά.
Υπάρχει όμως και το τηλέφωνο,
έτσι την καλώ εγώ.
Τη ρωτάω τι κάνει, πώς περνάει,
κι εκείνη έτσι συζητάει.
Έτσι δεν νιώθει μόνη πια,
αχ, την καημένη τη γιαγιά!
Θα τελειώσει όμως κι αυτό,
ελπίζω να βρεθεί το γιατρικό.
Ας βοηθήσουμε όλοι μαζί
ο κόσμος από τον ιό να σωθεί!!!

Παυλίνα Αυθίνου - Κυπριώτη

Πòρτο Ράφτη

Γράμμα στον παππού

Αγαπημένε μου παππού,

Σου γράφω τα νέα μου, που δεν είναι πολύ καλά.

Το Σάββατο ανέβασα πυρετό που δεν έπεφτε με τίποτα. Οι γονείς μου ανησύχησαν πολύ και με πήγαν στο νοσοκομείο. Είχαν ακούσει από τις ειδήσεις ότι κυκλοφορεί μία ίωση που λέγεται κορονοϊός και έρχεται από την Κίνα. Από τον ιό αυτόν πεθαίνουν, λέει, πολλοί άνθρωποι καθημερινά, επειδή αρχίζει σαν ένα απλό κρύωμα, αλλά μετά πηγαίνει στους πνεύμονες και δεν τους αφήνει να αναπνεύσουν.

Φοβήθηκα πάρα πολύ, είν' η αλήθεια. Και πιο πολύ μόλις έφτασα εκεί και είδα όλους τους γιατρούς και τις νοσοκόμες ντυμένους παράξενα, μέσα σε μία στολή που έμοιαζαν εξωγήινοι! Οι νοσοκόμες όμως με καθησύχασαν με τα γλυκά τους λόγια. Μέτρησαν τον πυρετό μου, μού πήραν αίμα, μου έβγαλαν ακτινογραφίες και μου έδωσαν οδηγίες.

Μόλις βγήκαν τ' αποτελέσματα με πήγαν σε ένα μεγάλο δωμάτιο που ήταν λευκό και είχε παντού κολλημένες πολύχρωμες παιδικές ζωγραφιές. Το κρεβάτι μου ήταν ηλεκτρικό και έκανε πολλές κινήσεις. Είχε κι άλλα παιδιά εκεί. Τα αποτελέσματα έλεγαν ότι έχω τον κορονοϊό που ξέρεις πώς λέγεται; COVID-19!

Σε σκέφτομαι παππού, μου δίνεις δύναμη! Κάθομαι στο κρεβάτι μου και θυμάμαι όταν με μάθαινες να κάνω ποδήλατο ή όταν μου μάθαινες να ζωγραφίζω σε καμβά και όταν είχα γιορτή μου πήρες ένα καβαλέτο! Τότε άρχισα να πετάω πιτσιλιές για να σου δείξω πως αυτό το καβαλέτο έχει τις πινελιές μου.

Οι νοσοκόμες μού λένε ότι θα γίνω καλά και ότι θα γυρίσω πίσω σ' εσένα να σου περιγράψω τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια! Θα ήθελα να σου περιγράψω και τις ζωγραφιές. Νιώθω μοναξιά αλλά και προστασία με όλο αυτό το προσωπικό δίπλα μου. Θα με κάνουν καλά, παππού, θα το δεις. Είμαι δυνατή.

Να προσέχεις παππού, ανησυχώ για σένα. Να μένεις σπίτι, να προστατευτείς μην πάθεις τίποτα κακό.

Σ' αγαπώ,

Παυλίνα

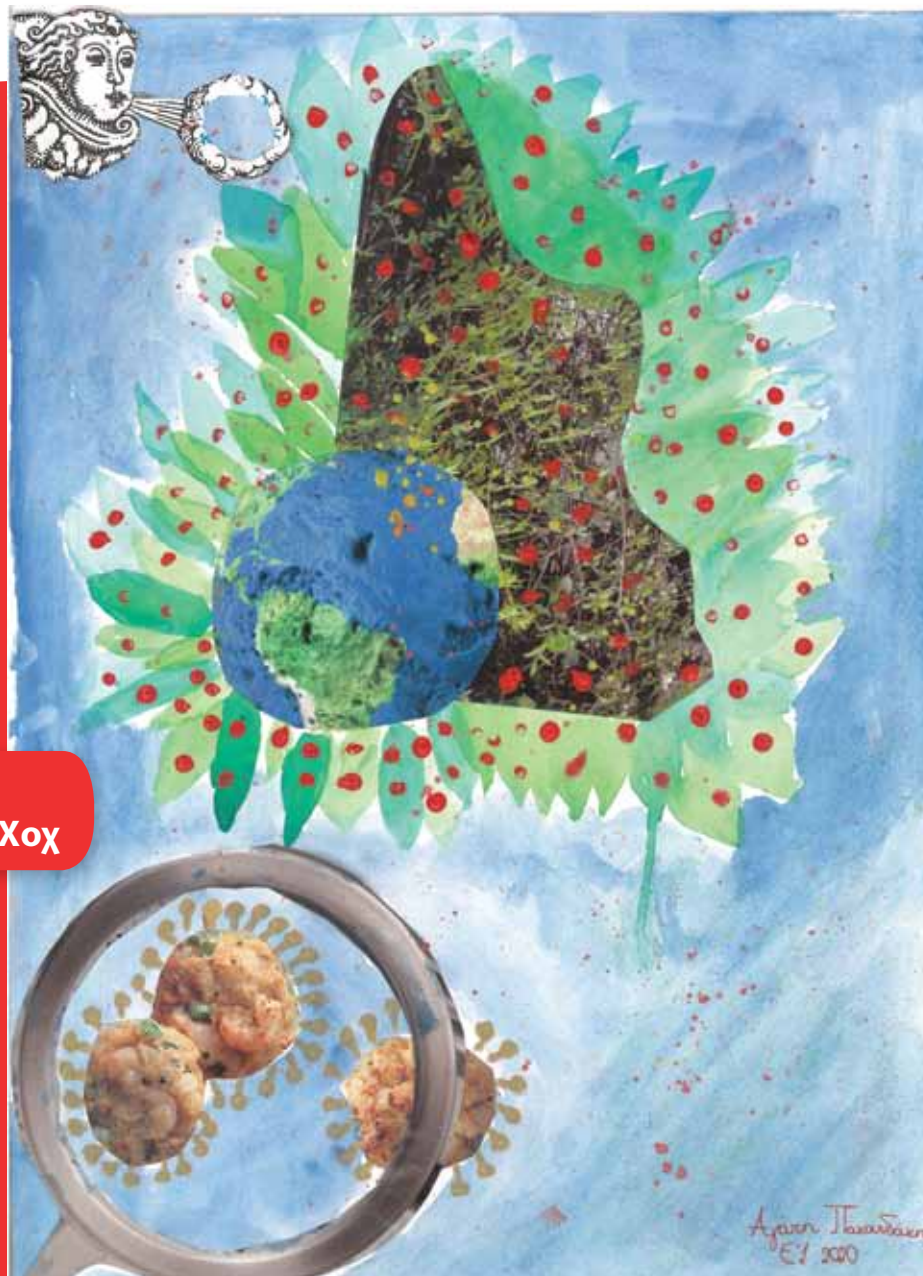
Μεφέλη Κεντέλλα
Πάτρα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Αγάπη Παχουνδάκη

Γλυράδα

Το χρονικό 2020 –
Μέσα από τα μάτια της Χάνα Χοχ

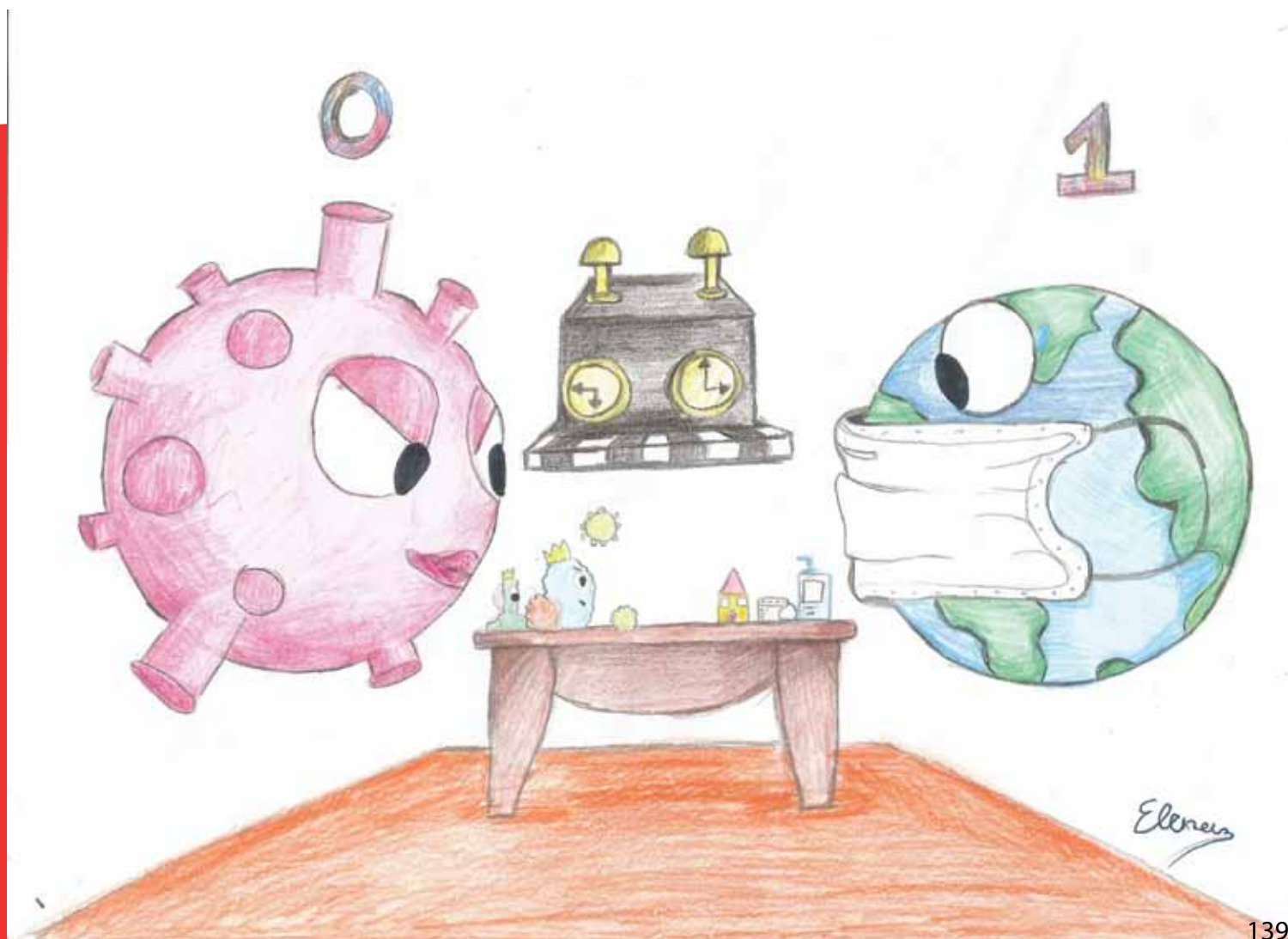

Έλενα Γκουδεράκη

Πέλλα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Με τη σωστή στρατηγική θα βγούμε ΝΙΚΗΤΕΣ

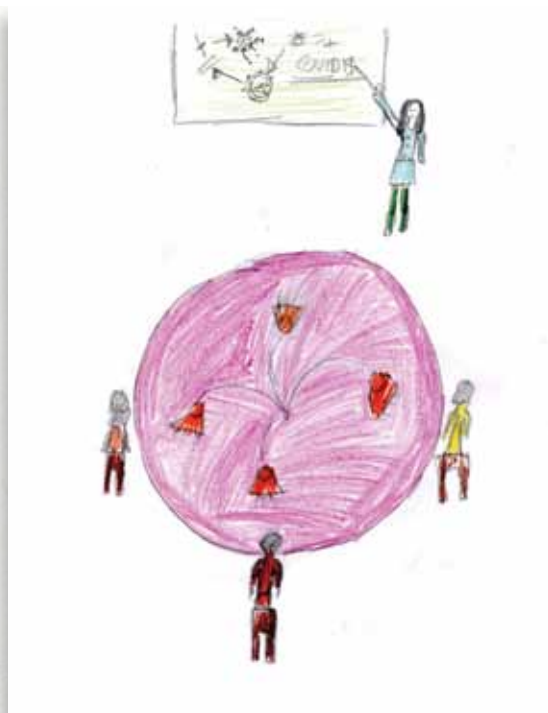
Στέλλα Γασπαράκη, Νικόλας Ιωαννίδης, Μανώλης Καψαλάκης (Στ' Δημοτικού) Ρέθυμνο

Η καταραμένη Κορόνα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μία πόλη που την έλεγαν Κορόνα και είχε έναν βασιλιά, τον Κορόνιο. Ο Κορόνιος είχε έναν αδελφό τον Χολέριο, ο οποίος ήθελε να τον σκοτώσει για να πάρει τη θέση του. Ο Χολέριος αποφάσισε να δώσει στον αδελφό του μία καινούρια κορόνα που ήταν καταραμένη. Αυτή η κορόνα περιείχε μια αρρώστια που όποιος τη φορούσε θα αρρώσταινε. Ο Κορόνιος δέχτηκε το δώρο του αδελφού του και φόρεσε την κορόνα.

Μια μέρα, όπως καθόταν ο Κορόνιος και έτρωγε το πεντανόστιμο μεσημεριανό του ένιωσε έναν φοβερό πόνο στην κοιλιά του. Τελικά ο βασιλιάς είχε πυρετό, οι σύμβουλοί του έκαναν μια συγκέντρωση και έβγαλαν ως συμπέρασμα ότι η κορόνα περιείχε έναν ιό, αυτόν τον ιό τον έλεγαν Κορονοϊό ή, όπως τον ονόμαζαν οι σύμβουλοί του, Covid-19.

Αυτός ο ιός εξαπλώθηκε πολύ γρήγορα σε όλη τη γη. Όταν ο Κορονοϊός έφτασε στην Ελλάδα, τα σχολεία έκλεισαν, οι κάτοικοι φοβήθηκαν και κλείστηκαν στα σπίτια τους. Οι επιστήμονες προσπάθησαν να βρουν το αντίδοτο.

Μια μέρα ο βασιλιάς είδε ένα UFO να καταφτάνει στον πλανήτη Γη. Μέσα από το UFO βγήκαν τρεις μικροσκοπικοί εξωγήινοι που φορούσαν μακριά αστραφτερά ρούχα. Οι εξωγήινοι δεν είχαν μύτη, παρ' όλα αυτά ανέπνεαν από τα μάτια τους. Αυτά τα καταπράσινα πλασματάκια είχαν βρει αντίδοτο για τον ιό. Οι άνθρωποι τους ευχαρίστησαν και τους ήταν ευγνώμονες για το μεγάλο τους ταξίδι. Τους έδωσαν πολλά δώρα και ένα από αυτά ήταν τρόφιμα. Τα πλάσματα αυτά, που όλοι αγαπούσαν, έφυγαν ευχαριστημένα για το κατόρθωμά τους και γύρισαν ξανά στον πλανήτη τους που τον ονόμαζαν Πάλαντοκ!!!!

Θεοφανώ Πλουμίδα Χαλάνδρι

Όλα μέσα μου κουβάρι

Όλα μέσα μου κουβάρι
ποιος να ξεδιαλύνει τις μορφές
τις θυμήσεις που με τρέφουν.
Όλα άλλαξαν σε δυο στιγμές
κλεισμένοι μέσα στις φωλιές μας.

Οι σκέψεις που με πνίγουν

Αναμνήσεις παλιές

Η τάξη μου πάει

Οι ωραίες Κυριακές

Οι φίλοι σκορπίσαν

Όλα στάχτη, καήκαν

Ιδέες, όνειρα...

Δεν αντέχω τον εγκλεισμό

Δεν μπορώ άλλο

Θα καώ κι εγώ

Μέσα στον πόνο

τη νοσταλγία

γυρεύω απάντηση

«Πόσο ακόμα θα κρατήσει;»

Οι αναμνήσεις με κρατάνε

μα κι εγώ ελπίζω

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ!

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ!

θ' αναγεννηθούμε!

Μόλις δούμε αγαπημένα

πρόσωπα ΞΑΝΑ!

Άγγελος Ρόκας
Άγιος Ιωάννης Ρέντη

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

ΆΓΓΕΛΟΣ
ΡΟΚΑΣ

Ανδριάννα Κοκοτού
Πάτρα

Ζώα εναντίον πανδημίας

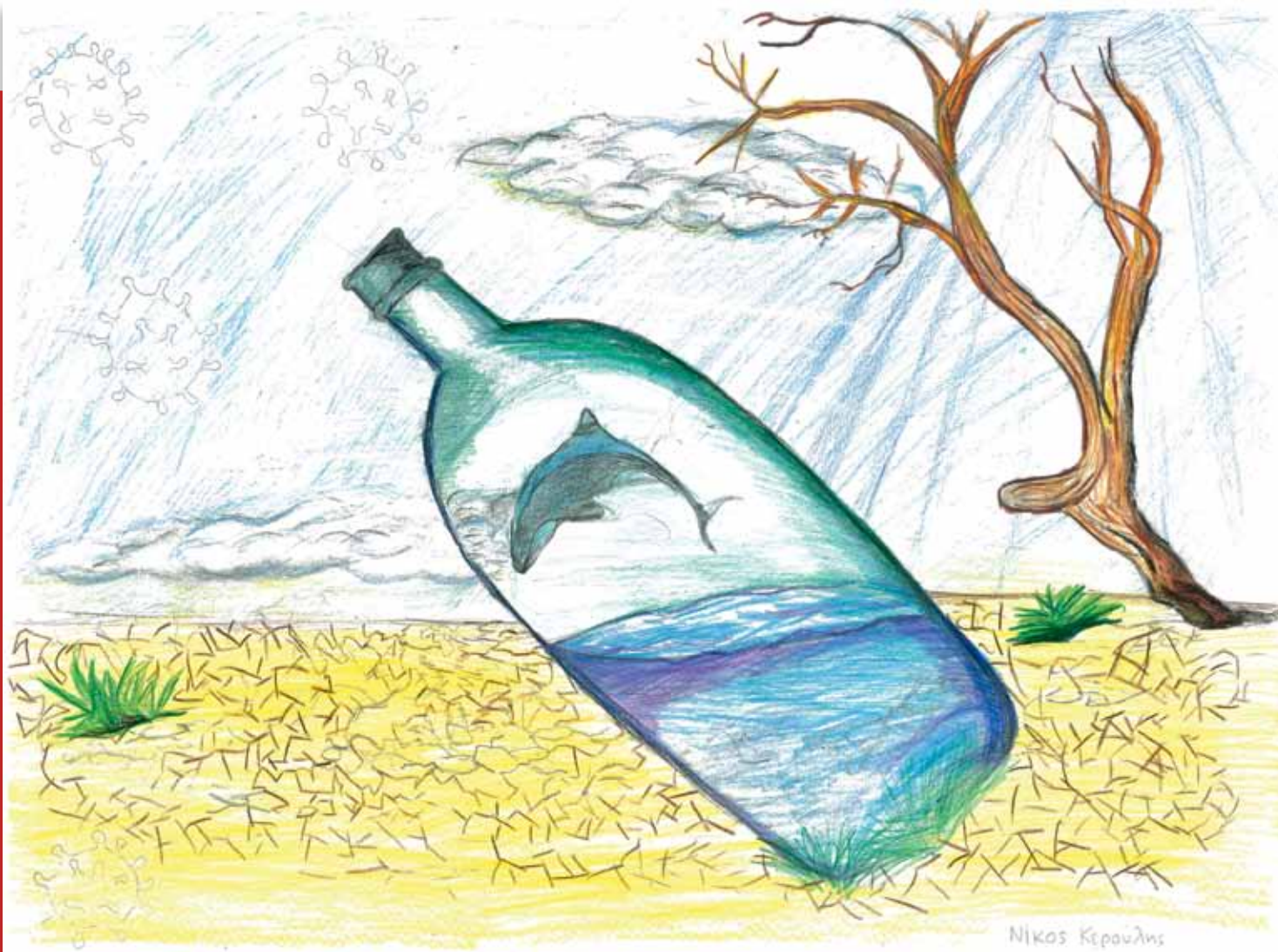

Νίκος Κερούλης
Ιτράκλειο Κρήτης

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Υπό περιορισμό

Ελένη Μητσιοπούλου

Θεσσαλονίκη

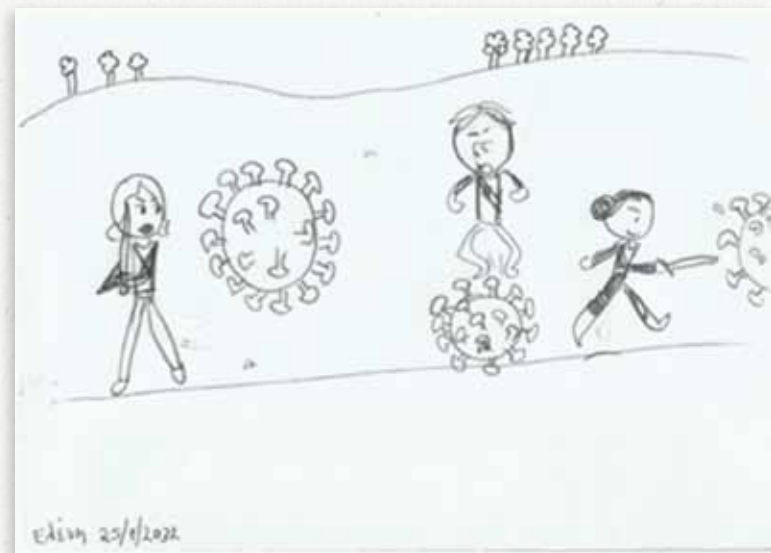
Οι τελευταίοι καταυλισμοί

25 Ιανουαρίου 2022

Άλλαξαν πολλά. Σ' έναν από τους τελευταίους καταυλισμούς ήμουν και εγώ. Μας ήρθε ένα τηλεγράφημα. Ναι, τηλεγράφημα. Το σήμα είχε χαθεί, όπως και πολλοί άνθρωποι, παρ' όλα αυτά δεν ήμασταν μόνοι, υπήρχαν μερικοί ακόμη καταυλισμοί λίγο βορειότερα από το φαράγγι. Στο τηλεγράφημα όριζαν σημείο συνάντησης το Μονοδένδρι, σε δυο μέρες από σήμερα. Αν και ήταν κοντά, φοβόμασταν τις γραμμές του εχθρού, αλλά είχαμε κουραστεί να κρυβόμαστε 12 χρόνια τώρα. Είχα σχεδόν λησμονήσει τον καιρό της ελευθερίας.

Αυτά λέγαμε με τον Πέτρο, την ώρα που εμφανίστηκε ο Λάζαρος τρεχάτος από το παρατηρητήριο. Μας είπε ότι έρχονται και να προετοιμαστούμε για μάχη. Μα είχαν ήδη φτάσει, ο Λάζαρος δεν είχε καταλάβει ότι τον ακολουθούσαν. Οι κορονοϊοί δεν έχασαν λεπτό, κάνανε την πρώτη επίθεση. Τους αντεπιτεθήκαμε κατά μέτωπο. Αλλά ο κορονοϊός ήταν ύπουλος. Η επίθεση δεν ήταν μονοκόμματη, ερχόντουσαν κατά κύματα. Ο καταυλισμός μας αντιστάθηκε. Γενναία. Τους νικήσαμε!

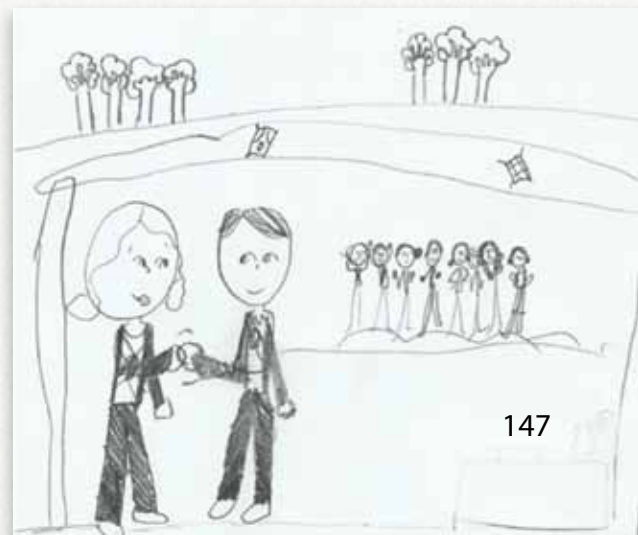

Όλοι χαιρόμασταν, τηρώντας τις απαραίτητες αποστάσεις. Ο Πέτρος αργότερα που με είδε σκεπτική, με ρώτησε αν χαιρόμουνα που νικήσαμε. Του χαμογέλασα και του είπα «Φυσικά! Μέσα από αυτή τη μάχη, κερδίζουμε σιγά σιγά τον πόλεμο». Το ήξερε. Όλοι το ήξεραν. Ξημερώνοντας 27 Ιανουαρίου, επιστρέφοντας από το παρατηρητήριο, βρήκα τον Πέτρο να μετράει προμήθειες, τη Βανέσσα να τυλίγει μπογαλάκια και τον Λάζαρο να ετοιμάζει τα νερά. Σαν αστραπή έτρεξα κι εγώ στη σκηνή μου και γύρισα με την τσάντα μου στον ώμο.

Φτάνοντας στο σημείο συνάντησης είδαμε τους άλλους σε κακή κατάσταση. Γι' αυτό μας είχαν φωνάξει, είχαν χάσει κόσμο. Αποφασίσαμε να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να ορθώσουμε πιο γερό τείχος στον εχθρό, έτσι ώστε να μπορέσουμε να ξαναενωθούμε κάποτε με τις οικογένειές μας.

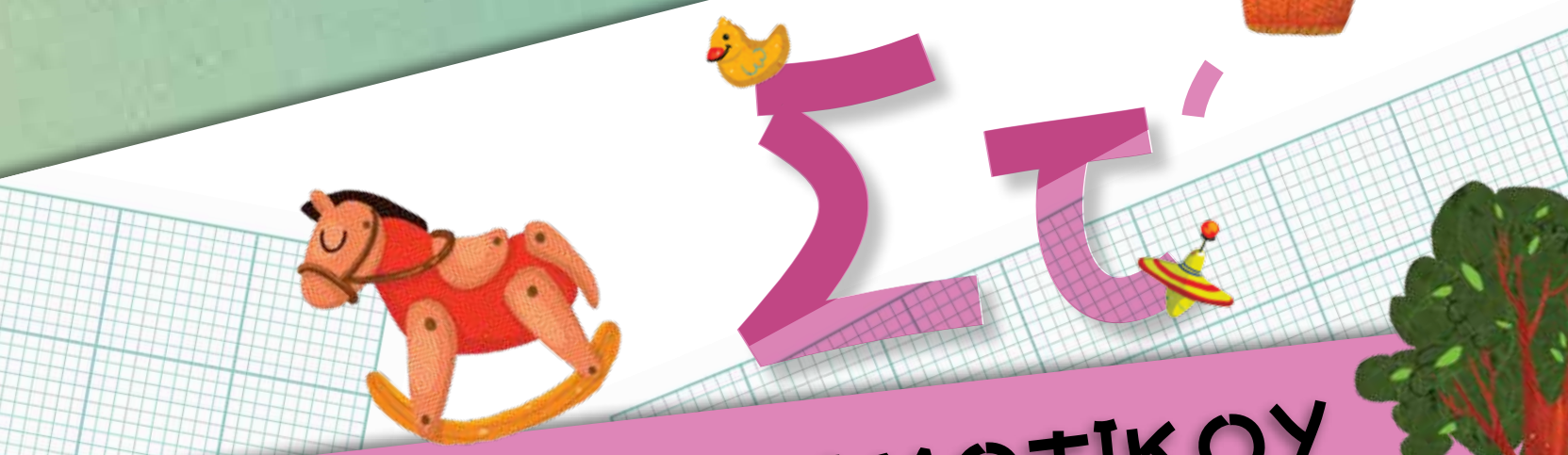

(Το απόσπασμα αυτό βρέθηκε στο ημερολόγιο της Ελένης,
μίας πολεμίστριας από τους τελευταίους καταυλισμούς
κατά του κορονοϊού.)

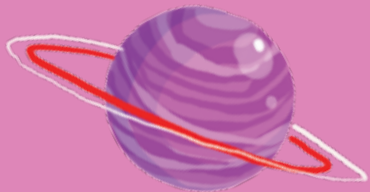

ΜΙΚΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ - ΜΙΚΡΟΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΑΞΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Γιώργος Φραγκιαδάκης

Ηράκλειο Κρήτης

Ο ιός

Το ψωμί που κρατούσα στα χέρια μου έχει γίνει ψίχουλα στο τζάμι του τραπεζιού. Η συζήτηση με τον μπαμπά μου κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού είχε αλλάξει τη διάθεσή μου. Με χαρά έμαθα εχθές ότι από σήμερα και για κάποιο χρονικό διάστημα δε θα πηγαίναμε σχολείο αλλά θα μέναμε σπίτι. Τώρα ήξερα ότι ο λόγος που θα γινόταν όλο αυτό ήταν εξαιτίας ενός ιού που δεν υπάρχει φάρμακο. Κατάλαβα πόσο σοβαρό ήταν και πόσο έπρεπε να προσέχουμε, τόσο για εμάς αλλά κυρίως για να μην αρρωστήσουν οι παππούδες και οι γιαγιάδες. Πηγαίνοντας το πιάτο μου στον νεροχύτη στο κεφαλάκι μου γύριζαν σκέψεις όχι και τόσο όμορφες.

Ο μπαμπάς χαμογελώντας με κοίταξε και μου είπε:

«Μικρέ, όλα καλά θα πάνε. Αν προσέχουμε, θα περάσει. Εσύ θα ήθελα να μου γράψεις όταν τελειώσει όλο αυτό μόνο τα όμορφα πράγματα που έμαθες.»

Πέρασαν οι μέρες και είμαστε ξανά όλοι μαζί στο κυριακάτικο τραπέζι. Πλησιάζω τον μπαμπά και δίνοντάς του μια κόλα χαρτί του λέω:

«Αυτά είναι λίγα από αυτά που έμαθα και είδα. Τα περισσότερα τα ένιωσα.»

Εκείνος το ξεδίπλωσε και άρχισε να διαβάζει.

«Έμαθα ότι “ευπαθείς ομάδες” ήταν οι δυνατοί που είχαν ανάγκη τη βοήθειά μας.

Έμαθα τι σημαίνει “ατομική ευθύνη” και πρόσεχα παραπάνω τον εαυτό μου.

Έμαθα τι σημαίνει αγκαλιά χωρίς χέρια και φιλί πεταχτό από τα δάχτυλα και τα έδωσα στους παππούδες και τις γιαγιάδες μου.

Παρατήρησα καινούργια πράγματα στον μπαμπά, που δεν είχα ξαναδεί, όπως όταν γελά δυνατά ότι φαίνεται ένα στραβό δόντι.

Παρατήρησα τη μαμά κοιτώντας την πίσω από τον καναπέ ότι τα μαλλιά της έχουν και άλλο χρώμα καθώς μεγαλώνουν.

Παρατήρησα ποσό όμορφοι άνθρωποι υπάρχουν κάθε μέρα δίπλα μου και πόσο μεγάλη αξία έχει το “μένουμε σπίτι” από το “πάμε μια βόλτα”.

Τελικά ίσως ο Ιός να ήρθε για να γνωρίσουμε καλύτερα τι σημαίνει αγάπη.»

Έλενα Τσαπατσάρη
Νέα Σμύρνη

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Μαρία - Άννα Κατεβάτη

Μυτιλήνη

Εντυπώσεις και συναισθήματα για τον κορονοϊό

Μια φορά και έναν καιρό, σε έναν κόσμο πραγματικό, υπήρχε ένας ιός που λεγόταν κορονοϊός! Πρωτοεμφανίστηκε στην Ανατολή και έχει κατακλείσει όλη τη Γη!

Σαν κορόνα βασιλική που κανείς όμως δεν ήθελε να δει! Οι άνθρωποι κλειστήκαν σε σπίτια, παλάτια και καλύβια για να μην κολλήσουν. Δεν βγαίνουν βόλτες, δεν αγκαλιάζουν τους παππούδες και τις γιαγιάδες, προπαππούδες και τις θειάδες και πλένουν όλη μέρα, νύχτα - μέρα, τα χέρια τους με μπλε, λευκά και διάφανα μαγικά αντισηπτικά και σαπούνια γλιστερά για να μη μείνει κανένα μικρόβιο στο δέρμα πια. Στα πάρκα δεν παίζει κανείς μπάλα πια, τα μαγαζιά κλειστά, οι δρόμοι άδαιοι, κανείς πια δεν τραγουδά, δεν χορεύει, δεν γελά!

Η φύση ανθίζει. Παίρνω μια βαθιά ανάσα άνοιξης και γεμίζει η καρδιά ενθάρρυνση!

Από την άλλη πλευρά, τα παιδιά της ηλικίας μου είναι γεμάτα χαρά, διότι έκλεισαν τα σχολεία και δεν έχουν μαθηματικά, που αυτό σημαίνει ότι δεν θα έχουν να διαβάσουν και περνούν χρόνο με τη μαμά και τον μπαμπά!

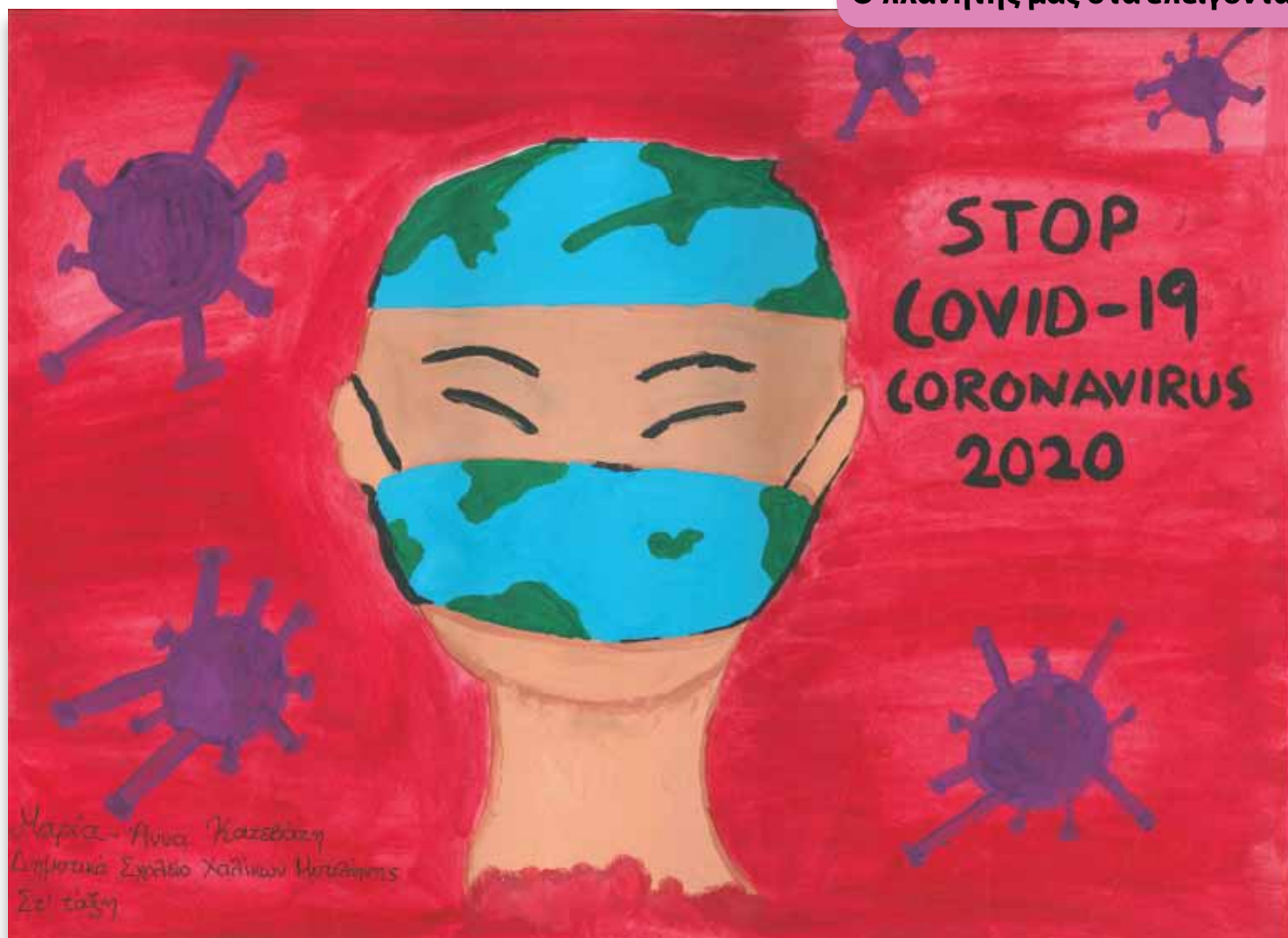
Είμαι λυπημένη και στεναχωρημένη! Είμαι φοβισμένη και τρομοκρατημένη, γιατί όλα συμβαίνουν στη γη μου την αγαπημένη!! Στη γη που θέλω να ανθίσω, στη γη που θέλω να δημιουργήσω, στη γη που θέλω να ζήσω!

Στο τέλος κάθε ημέρας που περνά, παρακαλώ τον Θεό να γίνουν όλα όπως παλιά, να μπορώ να παίξω ξανά, να μπορώ να σε αγκαλιάσω δυνατά, να μπορώ να παραπονεθώ ότι κουράστηκα από τα διαβάσματα, να συνεχίσω να ονειρεύομαι το αύριο και να μη φοβάμαι πια ξανά!!

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα;;

Ο πλανήτης μας στα επείγοντα

Γιώργος - Θοδωρής Τσίγος

Καστοριά

Πρώτη φορά στη ζωή μου δεν χάρηκα όταν έκλεισαν τα σχολεία λόγω του κορονοϊού. Ήμουν στη γιαγιά μου όταν το άκουσα και σφίχτηκε τόσο πολύ το στομάχι μου, που ήθελα να βγάλω τη σοκολάτα που είχα φάει για επιδόρπιο.

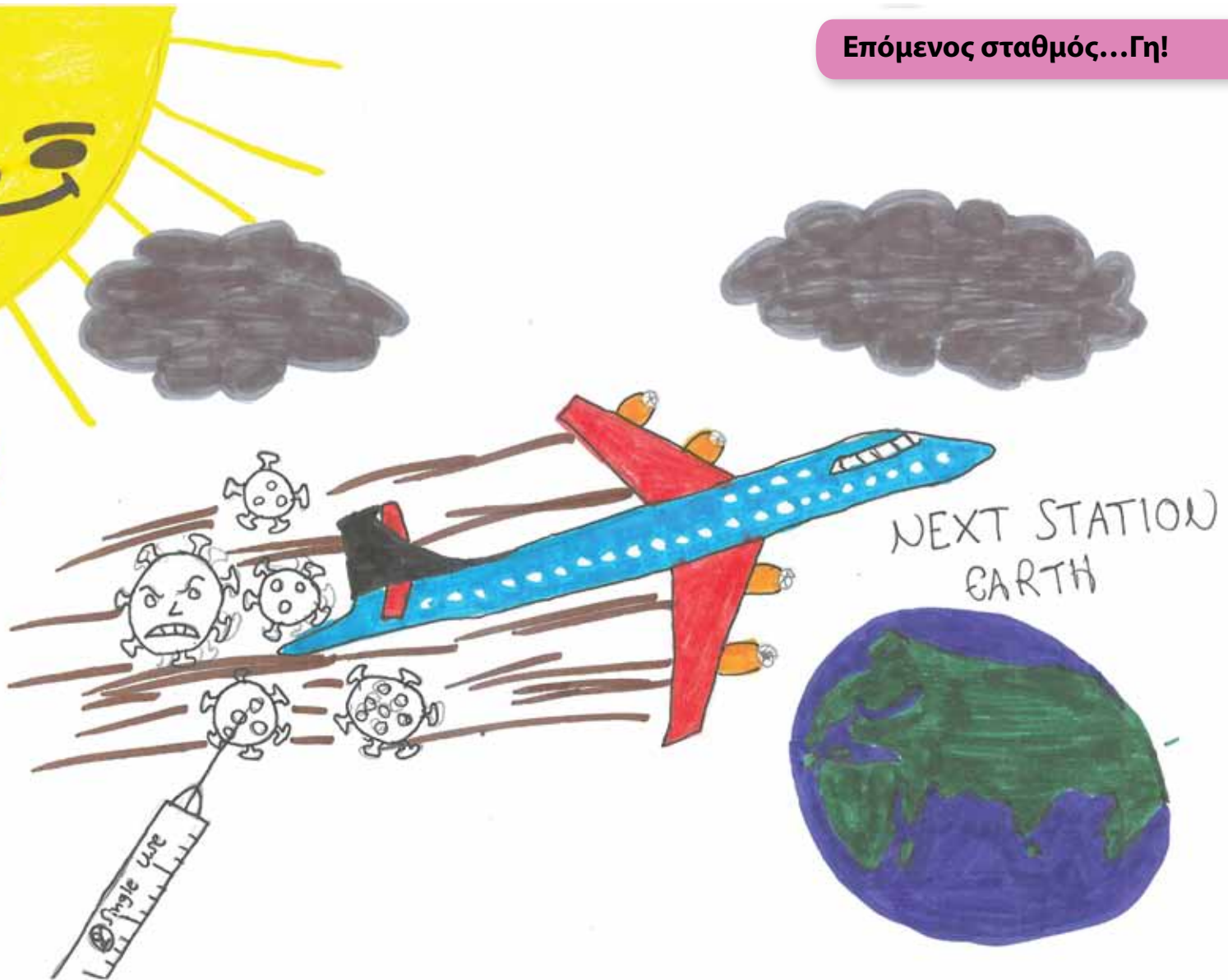
Έχουν περάσει σχεδόν 15 μέρες καραντίνας και έχω συνηθίσει μέσα στο σπίτι γιατί φοβάμαι να βγω έξω. Η μαμά μου δημιουργεί κάθε μέρα ένα πρόγραμμα κι έτσι σκέφτομαι ότι απλά άλλαξαν οι δραστηριότητές μου και όλα μπορούν να γίνονται και από το σπίτι, αλλά όλα είναι διαφορετικά. Έμαθα και δυο καινούργιες λέξεις που τις άκουγα αλλά δεν ήξερα τι σημαίνουν, την υπευθυνότητα και την αλληλεγγύη. Σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές πρέπει όλοι να δείξουμε υπευθυνότητα και αλληλεγγύη, αλλιώς θα καταρρεύσουμε και θα φτάσουμε σε σημεία τραγωδίας. Ακούγοντας στις ειδήσεις πως χιλιάδες κόσμος πεθαίνει καθημερινά και πως έχει εξαπλωθεί ο ιός, καταλαβαίνω ότι η κατάσταση γίνεται τρομακτική! Θα λέω όμως στα εγγόνια μου κι εγώ όταν μεγαλώσω: «Εγώ, παιδί μου, πέρασα κορονοϊό! Εσείς δεν έχετε δει τίποτα!». Τελικά καλό ήταν και το σχολείο και το ωδείο που ήθελα να σταματήσω και τα γερμανικά που βαριόμουν και ο κος Γιάννης ο μαθηματικός που έφερε η μαμά μου για να μην έχω κενά στο γυμνάσιο. Ακόμα και τα γεύματα του σχολείου καλά ήταν! Τώρα φοβάμαι πιο πολύ, αλλά προσέχω και πιο πολύ και ελπίζω ακόμα περισσότερο. Ελπίζω πως θα τελειώσει αυτή η κρίση και θα γίνουν όλα όπως πριν και δεν θα λείπει κανένας από τους αγαπημένους μου. Θα κάνω υπομονή και θα βλέπω τη γιαγιά μου από το μπαλκόνι και τον παππού από το τζάμι. Ελπίζω πως αν όλοι μαζί γίνουμε μία δύναμη, όχι ενωμένοι έξω αλλά μέσα στην καρδιά, εκεί που έχουμε τη δύναμη, θα καταφέρουμε με αυτή τη δύναμη να νικήσουμε!

Βασίλης Καλαϊτζής
Χίος

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Επόμενος σταθμός...Γη!

Άρτεμις Λαζαρίδου

Πολίχνη Θεσσαλονίκης

Η εμπειρία αυτή που ζούμε είναι διαφορετική και πρωτόγνωρη. Δεν υπάρχει λόγος να στεναχωριόμαστε και να αγωνόμαστε. Πρέπει να βρούμε την ελπίδα και να πιστέψουμε στους εαυτούς μας.

Εγώ ανησυχώ λίγο. Όμως περνάω ωραία σπίτι μου, με την οικογένειά μου. Βρίσκω καταπληκτικά παιχνίδια για να περάσω τον χρόνο μου στην αυλή. Διασκεδάζω κάνοντας κατασκευές, παίζω ξεκαρδιστικά επιτραπέζια και διαβάζω τα αγαπημένα μου βιβλία. Έτσι ο χρόνος μου περνάει ευχάριστα.

Επίσης φτιάχνω πεντανόστιμα ανοιξιάτικα μπισκότα με ζαχαρόπαστα.

Μου λείπουν αρκετοί φίλοι και γι' αυτό κάνουμε βιντεοκλήσεις. Δεν έχω καταλάβει πώς περνάνε οι μέρες και σε λίγο θα έρθει το καλοκαίρι. Σχεδιάζουμε με την οικογένειά μου να πάμε για κάμπινγκ. Θα ήθελα τώρα να ήμουν στο εξοχικό μου και να τρέχω στη θάλασσα. Ελπίζω να περάσει γρήγορα ο καιρός και να βρεθώ ξανά στην καθημερινότητά μου.

Ποτέ δεν περίμενα να πω πως μου λείπει λιγάκι το σχολείο. Σκέφτομαι πολλές φορές ότι μόνο που έχω ανθρώπους που νοιάζονται και με φροντίζουν, τότε όλα θα πάνε καλά. Ευτυχώς που η διασκέδαση είναι στο σπίτι μου και στο μυαλό μου, μαζί με ανθρώπους που αγαπώ.

Φαντάζομαι τον κόσμο πώς θα είναι αργότερα. Οι σκέψεις μου με το μικρόβιο αυτό γίνονται όλο και πιο περίπλοκες. Όμως θέλω να είμαι θετική με ό,τι και αν συμβεί. Αναρωτιέμαι πώς θα συνεχίσω; Θα τα ξεχάσω όλα αυτά;

Ο καιρός όμως θα περάσει και θα ξαναδώ τον κόσμο. Θα κοιτάζω μπροστά. Η ζωή θέλει όνειρα και φαντασία. Το παρελθόν μου θα το θυμάμαι, αλλά το μέλλον μου ελπίζω να με αγκαλιάσει σφιχτά. Έτσι είναι η ζωή. Έχει χαρές, λύπες, στεναχώριες και μερικές φορές μας φέρνει και μικρόβια. Πάντα σκέφτομαι πως μέσα από τις δοκιμασίες όλα θα γίνουν καλύτερα και θα μας βρουν πιο αγαπημένους.

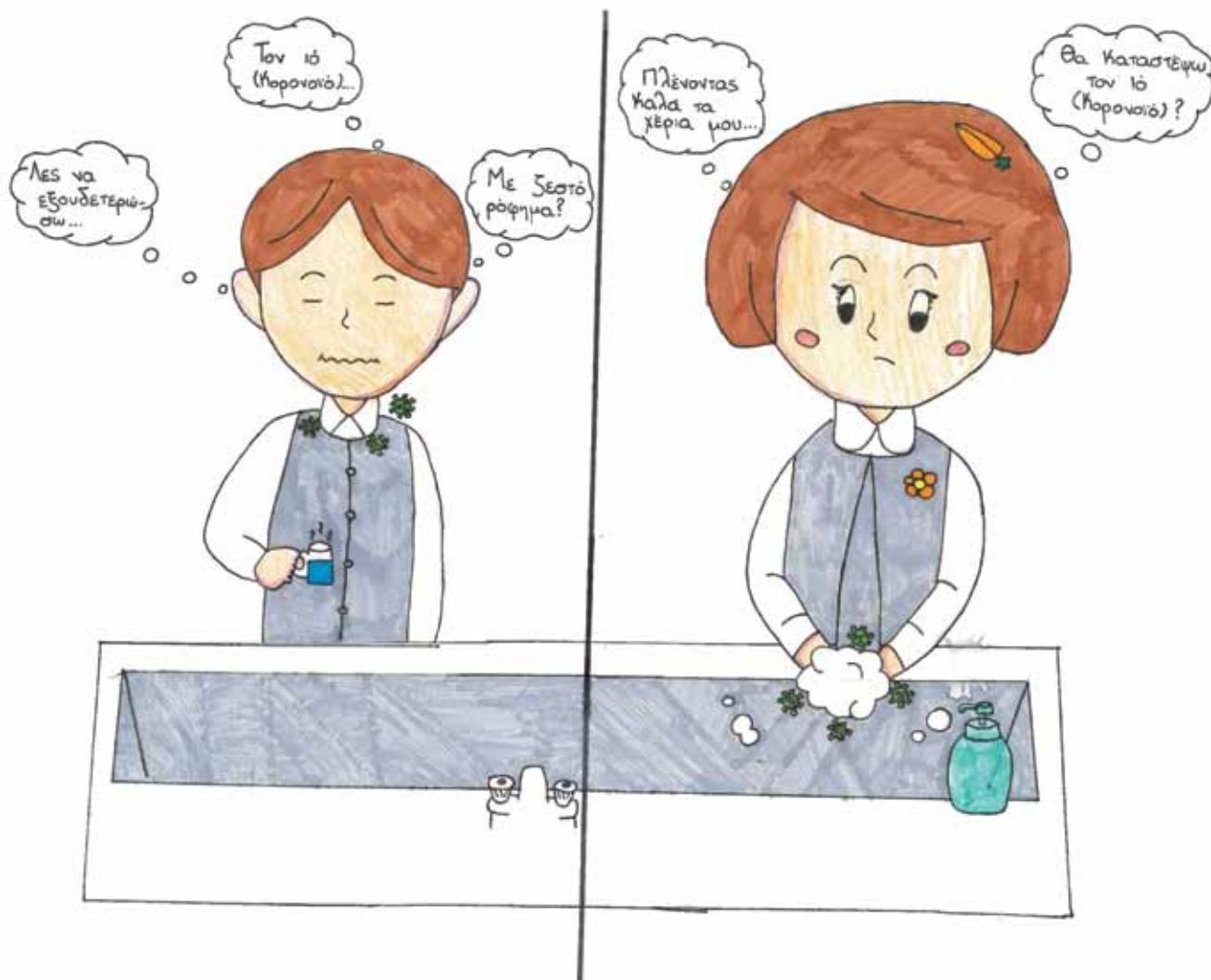

Αφροδίτη Κίζου

Μεταμόρφωση

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ

Κορονοϊός

Άγγελος - Ιωσήφ Ζωγραφάκης

Παλλήνη

ΚΟΡΟΝΟΙΟΣ **VS** **ΑΝΤΙΣΩΜΑΤΑ**

Για άλλη μια φορά δεχόμαστε ΕΠΙΘΕΣΗ. Μια νέα επίθεση. Τι είδους εχθρός είναι αυτός : Φοράει κορόνα... Αααα, είναι ένας κορονοϊός. Σιγά έχουμε αντιμετωπίσει κι άλλους σαν κι αυτόν.

Χα, χα !!! Δεν με γνωρίζετε καθόλου. Είμαι ένας νέος ΠΑΘΟΓΟΝΟΣ ιός, πάρα πολύ μικρός και πολύ πολύ έξυπνος !! Θα σας εξαφανίσω ...

Σιγά... όταν θα καταφτάσουν οι ενισχύσεις με τα αντισώματα από το εμπόλιο για σένα, θα σε στείλουμε απο εκεί που ήρθες.

Μάλλον δεν καταλάβατε καλά !! ΔΕΝ υπάρχει εμπόλιο για μένα. ΔΕΝ υπάρχουν ενισχύσεις για εσάς. ΖΩ στον αέρα, στις επιφάνειες, στα ρούχα, στις συσκευασίες και αντέχω για ώρες.

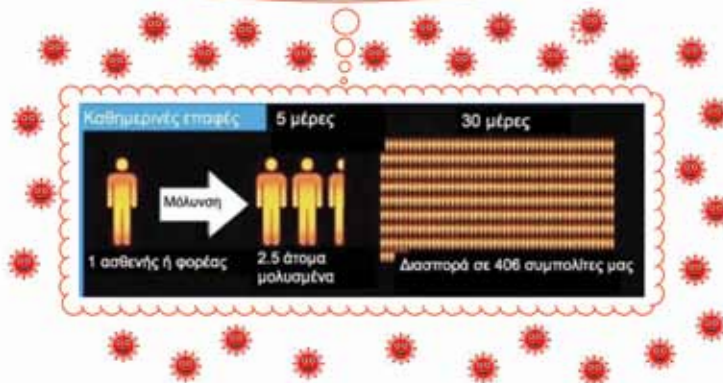
Και λοιπόν;
Οι άνθρωποι θα σε καθαρίζουν και το ταξίδι σου θα τελειώνει ...

Ναι, όμως μου αρέσει να ξεκουράζομαι και στα χέρια των ανθρώπων. Έχω ακούσει ότι οι άνθρωποι συνηθίζουν να τα βάζουν στο πρόσωπό τους. Σας το είπα είμαι πανέξυπνος... Αυτή την κακή συνήθεια των ανθρώπων θα εκμεταλλευτώ και θα μπω από το στόμα, τη μύτη και τα μάτια τους και θα βρω τα κύτταρά τους.

Εκεί ο στρατός μου θα μεγαλώνει, για να κάνει έφοδο με το φτέρνισμα, τον βήχα και την αναπνοή σε άλλα κύτταρα. Και κοιτάξτε τι θα γίνει !!!!

Οι άνθρωποι θα έχουν πονόλαιμο 🧑 ,
πονοκέφαλο 🧑 , ζαλάδα 🧑 , αδυναμία 🧑 , πυρετό 🧑 ,
δυσκολία στην αναπνοή 🧑

**ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣΩ
ΟΛΟΥΣ !!
ΘΑ ΚΑΝΩ
ΠΑΝΔΗΜΙΑ !!**

Ναι, αλλά οι άνθρωποι δεν είναι τόσο κουτοί όσο φαντάζεσαι. Νομίζεις ότι είσαι έξυπνος γιατί τους βρήκες απροετοίματους. ΔΕΝ θα είναι για πάντα έτσι.

Ήδη έχουν αρχίσει να σε αντιμετωπίζουν :

- Πλένουν συχνά και σχολαστικά τα χέρια τους,
- Όταν βήχουν ή φτερνίζονται καλύπτουν το στόμα και τη μύτη τους με τον αγκώνα ή μ' ένα χαρτομάντιλο,
- Πετάνε τα χρησιμοποιημένα χαρτομάντιλα
- Αποφεύγουν τις κοντινές επαφές,

- Προσέχουν τη διατροφή τους,
- Προσπαθούν να είναι σε καλή φυσική κατάσταση,
- Επικοινωνούν με τον γιατρό τους και ακούν τις συμβουλές ΜΟΝΟ από τους επιστήμονες, και
- Για κάποιο χρονικό διάστημα εφαρμόζουν το

Επιστήμονες απ' όλο τον κόσμο συνεργάζονται και θα βρουν εμβόλιο και φάρμακο για σένα !!

? ! ? ! ? ! ? !

Στο τέλος θα σε ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ...

Θα σε ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ !!!!!

Μαρίλια Νικολάου

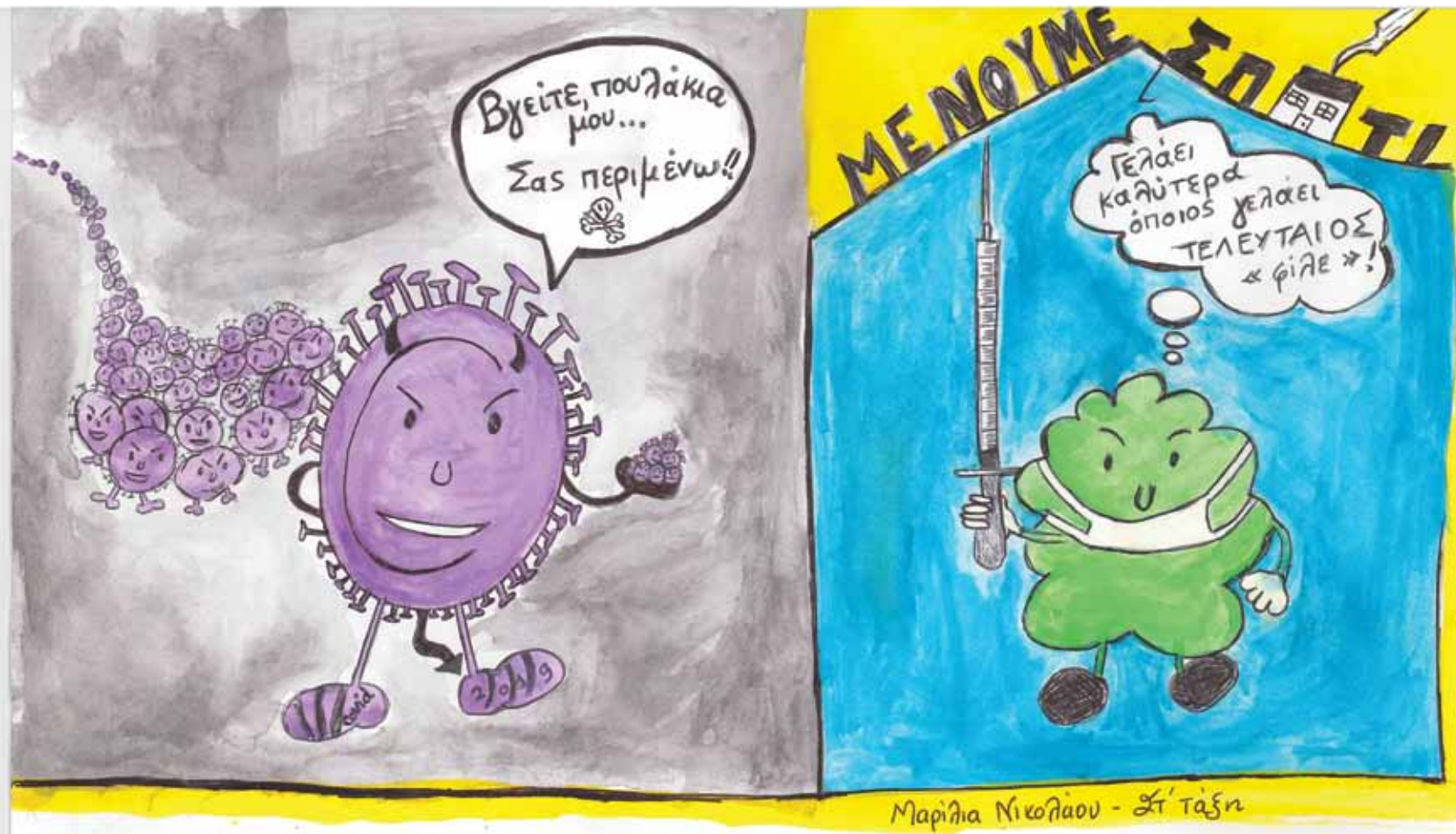
Αθήνα

Μια φορά και έναν καιρό σε μια μακρινή χώρα ζούσε ένας επιστήμονας που τον έλεγαν Κορόνας Τσε Βάιρους. Ο Κορόνας ήταν πολύ στεναχωρημένος, γιατί κανένας δεν του έδινε σημασία. Πείσμωνσε λοιπόν πολύ και αποφάσισε να κάνει όλον τον κόσμο να μιλάει γι' αυτόν. Κάθε μέρα κλεινόταν στο εργαστήριό του ώρες για να φτιάξει το μαγικό υγρό που θα έκανε τους ανθρώπους ανίκητους!

Ένα βράδυ εντελώς ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα! Θυμήθηκε ένα βιβλίο που είχε χρόνια στη βιβλιοθήκη του. Το άνοιξε στη σελίδα 19 και άρχισε να αντιγράφει τα συστατικά μιας φόρμουλας που βρήκε εκεί. Γύρισε τη σελίδα του βιβλίου και συνέχισε να αντιγράφει μέχρι το τέλος. Μετά άρχισε να παρασκευάζει τη συνταγή μέσα στα κατσαρολάκια και τους γυάλινους σωλήνες του. Επιτέλους! Τα είχε καταφέρει! Σύντομα όλοι θα μιλούσαν γι' αυτόν.

Το επόμενο πρωί η γυναίκα του Λι-Αν πήγε να καθαρίσει το εργαστήριο. Σκούπισε τον πάγκο, το πάτωμα και έπλυνε όλα τα σκεύη. Το ίδιο βράδυ όμως ανέβασε πυρετό και άρχισε να βήχει συνεχώς. Δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια της και ένιωθε τα πνευμόνια της να καίγονται. Ο Κορόνας πήγε στο εργαστήριο να πάρει μια δόση από το μαγικό υγρό, αλλά αυτό είχε εντελώς εξατμιστεί. Άρπαξε το βιβλίο και ανακάλυψε ότι έλειπε η σελίδα 20. Τι τρομερό! Είχε ενώσει 2 συνταγές και είχε δημιουργήσει έναν πανίσχυρο ιό. Γρήγορα η πόλη γέμισε με αρρώστους και η χώρα το ίδιο. Ο Κορόνας είχε γίνει πια διάσημος.

Απελπισμένος, αποφάσισε να διαδώσει το μυστικό του μήπως βρεθεί κάποιος άλλος, καλύτερος επιστήμονας να λύσει το πρόβλημα. Η αγάπη του για τη γυναίκα του ήταν πάνω απ' όλα!!!

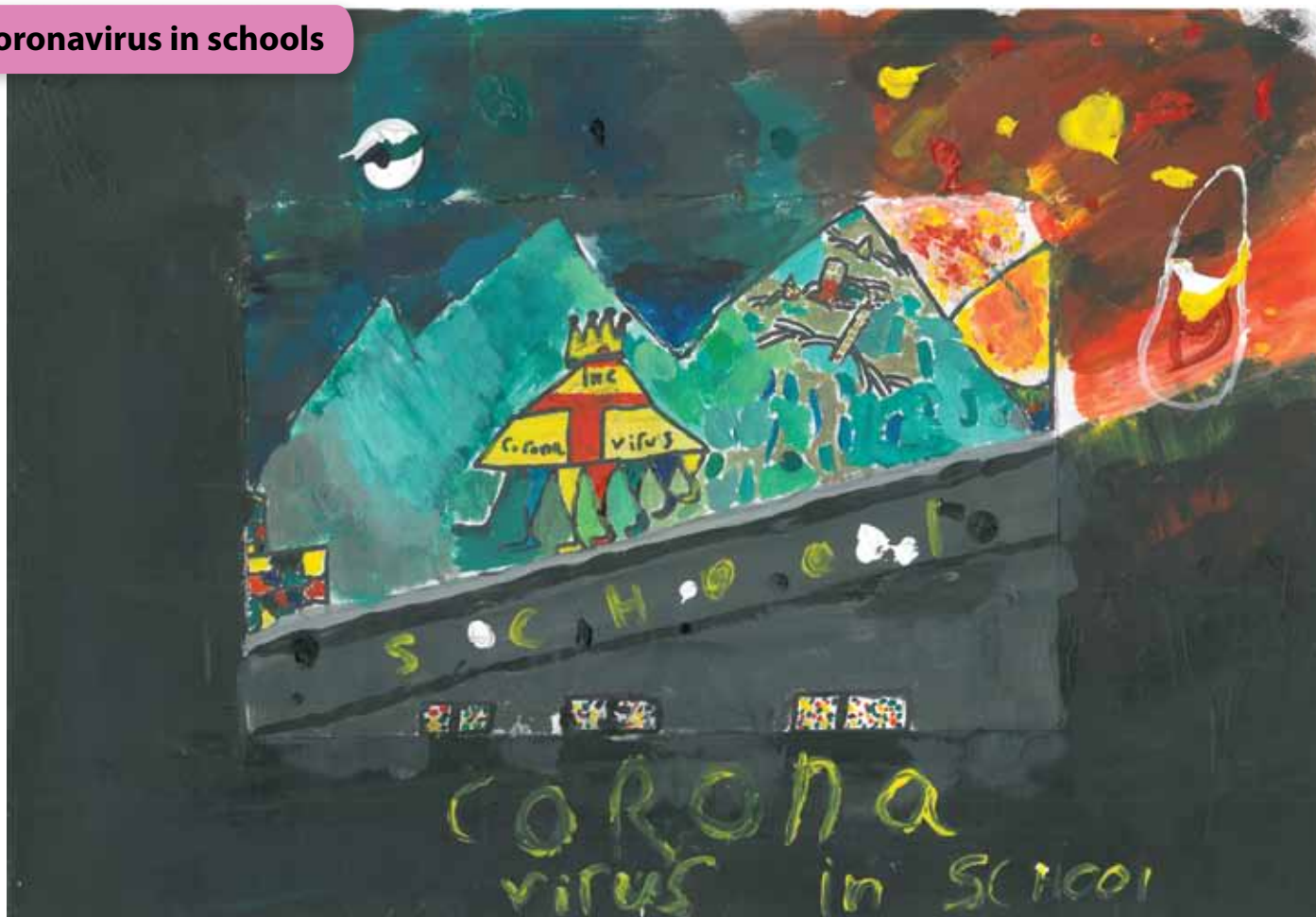

Γιώργος Λάγγας

Αγία Παρασκευή

Coronavirus in schools

Ο Coronavirus (κορονοϊός) έχει κυριαρχήσει και έχει καταφέρει να επικρατήσει στις μέρες μας σαν πρωτοσέλιδο αλλά και σαν πρωτόγνωρο φαινόμενο ή αλλιώς «κόκκινος συναγερμός». Για αυτό και εγώ, μαθητής της 6ης Δημοτικού, σκέφτηκα να ζωγραφίσω, δηλαδή να αποτυπώσω μέσα από ένα έργο, πώς τον φαντάζομαι. Τον φαντάζομαι να περπατάει πάνω στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στις εκκλησίες, στις στέγες γενικότερα, και να ερμηώνει ό,τι υπάρχει γύρω του. Σκοπός μου ήταν να αποδώσω με σουρρεαλιστικό τρόπο αυτή την καταστροφική αλλά και συγχρόνως μαγευτική δύναμη αυτής της πανδημίας.

Ηλιάνα Στογιάννου
Χίος

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Ηλιάνα
Στογιάννου
6/4/2020

Σήλια Λαμπράκη

Πανόραμα Θεσσαλονίκης

Πίσω στον χρόνο

Στο έτος 5600 εξαιτίας του υπερπληθυσμού του πλανήτη και των ακραίων καιρικών φαινομένων, η Κυβέρνηση αποφασίζει να στείλει ανθρώπους σε μια τυχαία χρονιά του παρελθόντος, μέσω χρονομηχανής, ώστε να ζήσουν εκεί. Αποφασίζεται ότι μια δεκαπεντάχρονη θα μεταφερθεί στο έτος 2020:

- Να θυμάσαι, μόλις φτάσεις εκεί, δεν υπάρχει επιστροφή, **είπε ο προγραμματιστής και της φόρεσε ένα ρυθμισμένο ρολόι**. Σε στέλνουμε στη χώρα όπου ζούσαν οι πρόγονοί σου, Ίριδα.

Η Ίριδα έγενεψε και ξαφνικά κάτι τη ρούφηξε στο κενό. Ένιωσε να ταλαντεύεται επικίνδυνα, αλλά όταν άνοιξε τα μάτια της δεν ήταν πια στο εργαστήριο των χρονομηχανών, αντίθετα βρισκόταν σε ένα μεγάλο λιμάνι, όπου περπατούσαν ελάχιστοι άνθρωποι φορώντας μάσκες, αντί τις αποστειρωμένες φόρμες που τους ανάγκαζαν να φοράνε στο 5600. Μάλιστα, πρόσεξε ότι η ίδια φορούσε ένα λευκό μπλουζάκι και ένα ξεσκισμένο μπλουτζίν. Τότε, άρχισε να ψάχνει το ρολόι της τόσο μανιασμένα, που φαινόταν σαν να πάλευε. Κάποια γυναίκα με μάσκα την πλησίασε:

- Ψάχνεις το αντισηπτικό; **ρώτησε ευγενικά.**
- Ποιο; **απόρησε η Ίριδα που πρώτη φορά άκουγε αυτήν τη λέξη...**

Η κοπέλα την αγνόησε και της έριξε στα χέρια ένα παχύρρευστο υγρό.

- Ευχαριστώ, **μουρμούρισε η Ίριδα**. Πού βρίσκομαι;
- Στη Θεσσαλονίκη! **την κοίταξε η κοπέλα με απορία**. Αυτός ο κορονοϊός θα μας τρελάνει!

Η Ίριδα πετάχτηκε απότομα. Σε ένα βιβλίο είχε διαβάσει για μία πανδημία, τον «κορονοϊό» που είχε σκοτώσει πολύ κόσμο. Η Ίριδα άρχιζε να ωρύεται. Η καραντίνα αυτής της πανδημίας είχε κρατήσει πέντε χρόνια! Από τον θυμό της άρχισε να τρέχει και τότε...

Ξύπνησε. Ήταν Οκτώβριος, 2019, και βρισκόταν στο κρεβάτι της. Η μητέρα της μπήκε μέσα στην κάμαρά της:

- Μαμά, τι είναι ο κορονοϊός; **ρώτησε**.

Η γυναίκα **ξαφνιάστηκε**.

- Μία ασθένεια στην Κίνα. Χθες αναγνώρισαν τα πρώτα κρούσματα. Στάσου! Πώς το ξέρεις; Αφού το βράδυ ανακοινώθηκε!

Η Ίριδα **κοίταξε το κενό με πανικό και λιποθύμησε...**

Μαρία Αδαμοπούλου
Καστοριά

Ας μείνουμε σπίτι σε επαφή

Έλλη - Μαρία Κολέτσου
Βούλα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Μέσα από το παράθυρο το 2020

Άννα - Μαρία Θωμά

Λάρνακα

Ο Δράκος COVID-19

Θα σας πω ένα παραμύθι και ας μην είναι παραμύθι... Μια φορά και έναν καιρό ζούσε ένας δράκος φοβερός, σκοτεινός και απειλητικός. Όλο και καυχιόταν ότι ήταν πολύ δυνατός, γιατί με το πέρασμά του μόλυνε τους ανθρώπους κι έκλεβε τις ανθρώπινες ζωές. Το όνομα αυτού του δράκου δολοφόνου ήταν COVID -19.

Ξεκίνησε το ταξίδι του από την Κίνα. Ταξίδεψε σε όλες τις χώρες της γης και κατάφερε να μολύνει χιλιάδες ανθρώπους. Ο εγωισμός του φούντωνε όλο και περισσότερο κάθε φορά που τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης όλων των χωρών τον αποθέωναν ότι πέτυχε τον σκοπό του. Βρυχιόταν και ευχαριστιόταν με τα κατορθώματά του και ήταν σίγουρος ότι θα εξοντώσει κάθε ανθρώπινη ζωή. Ήθελε να γίνει κυρίαρχος της γης.

Έφτασε και στο δικό μας νησί και άλλαξε απότομα τη ζωή των ανθρώπων. Μας στέρησε την ελευθερία μας, αφού μας ανάγκασε να μένουμε κλεισμένοι στα σπίτια μας. Μας στέρησε το δικαίωμα να μορφωνόμαστε. Έκλεισε τα σχολεία μας τα οποία έχουν μείνει βουβά, χωρίς ζωντάνια και παιδικά χαμόγελα. Οι δρόμοι και οι εκκλησίες ερήμωσαν σαν να κατοικούνται από φαντάσματα. Λιγосτοί άνθρωποι κυκλοφορούν, ντυμένοι με μάσκες και γάντια σαν ζόμπι, για να πάρουν τα απαραίτητα που χρειάζονται για να ζήσουν. Μέσα στον πανικό και τη σύγχυση, ο ένας φοβάται να πλησιάσει τον άλλο, σαν άγνωστοι μεταξύ μας, γιατί ο θανατηφόρος δράκος παραμονεύει και με την ανάσα του μολύνει την ατμόσφαιρα. Τα όνειρά μας έγιναν εφιάλτες, αφού έχει εισβάλει για τα καλά στο μυαλό μας το θηρίο αυτό και μας παρακολουθεί με τα σκοτεινά και απειλητικά του μάτια...

Φυλάκισε τις αξίες της ζωής, όπως τη φιλία, την αγάπη, την αλληλοβοήθεια, αφού ο καθένας βρίσκεται κρυμμένος στο καταφύγιό του γιατί φοβάται για τη ζωή του. Πήρε το χρώμα από τα όνειρά μας, πήρε την αγάπη που ήταν φωλιασμένη στις καρδιές μας, αφού μας στέρησε τις αγκαλιές, τα φιλιά και την ελευθερία να επισκεπτόμαστε τα αγαπημένα μας πρόσωπα. Συνεχίζει το έργο του ατρόμητος και λιγουρεύεται τις ευπαθείς ομάδες, γιατί είναι εύκολος στόχος για εκείνον. Προκαλεί τρόμο, αγωνία, θυμό, πόνο και θλίψη στους ανθρώπους κάθε φορά που τους κλέβει τα αγαπημένα τους πρόσωπα.

Παρόλο που μας αφείρεσε το δικαίωμα να απολαμβάνουμε τη ζωή, μας δίδαξε κιόλας τη σημασία της ζωής. Με βοήθησε να καταλάβω καλύτερα τα λόγια του Μικρού Πρίγκιπα, ο οποίος λέει πως την ουσία της ζωής τη βλέπουμε μόνο με τα μάτια της καρδιάς. Εμείς τα παιδιά, οι μικροί ήρωες έχουμε τα δικά μας όπλα, αγάπη για τη ζωή, πίστη στον Θεό και αρκετή υπομονή για να μείνουμε στο σπίτι. Είμαι σίγουρη πως η αγάπη μας για τη ζωή θα βρει το αντίδοτο και θα εξοντώσει τον Δράκο.

Εύχομαι να μη ζήσω ξανά αυτό το παραμύθι, κι ας μην είναι παραμύθι... Στο βάθος της καρδιάς μου, όμως, ξέρω ότι εδώ στο νησί μας, όπως και αλλού, οι δράκοι ξεχνάνε, οι άνθρωποι ξεχνάνε και η τρέλα δε θέλει πολύ να φουντώσει πάλι, φτου ξανά κι απ' την αρχή...

Λήδα Καργάκου

Δήμητρα Γκαγκούση

Μάουσα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΗ

Η γειτονιά του κόσμου

Δέσποινα Λοΐζου

Λευκωσία, Λακατάμια

Ένας ιός και όλα άλλαξαν

Με λένε Δέσποινα Λοΐζου, είμαι 11 χρονών και φοιτώ στην έκτη τάξη του Γ' Δημοτικού σχολείου Λακατάμιας «ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ», στην Κύπρο. Αυτήν τη στιγμή το σχολείο μου θα μπορούσε να είναι οπουδήποτε, γιατί νομίζω πως όλα τα παιδιά σε όλα τα μέρη του κόσμου ζούμε και νιώθουμε το ίδιο.

Μέχρι χτες έγραφα στις εκθέσεις μου μόνο για μάγους και πριγκίπισσες. Τώρα έχω μπροστά μου ένα μολύβι και δεν ξέρω από πού να αρχίσω, αφού η ιστορία μου δεν θα είναι φανταστική, αλλά σχετίζεται με έναν πραγματικό εφιάλτη. Νιώθω παράξενα, σαν να είμαι μέσα σε μια τρύπα στο κενό. Θυμάμαι ότι όλα άρχισαν ένα βράδυ όταν ακούσαμε στην τηλεόραση για έναν ιό. Έναν ιό που εμφανίστηκε για πρώτη φορά και απ' ό,τι φαίνεται θα μας μείνει αξέχαστος. Το μυαλό μου έκανε διάφορα σενάρια, άκουσα τη μητέρα και τον πατέρα μου να μιλάνε κρυφά για αυτό, αλλά δεν έδωσα σημασία. Πίστευα πως ήταν συζήτηση για μεγάλους.

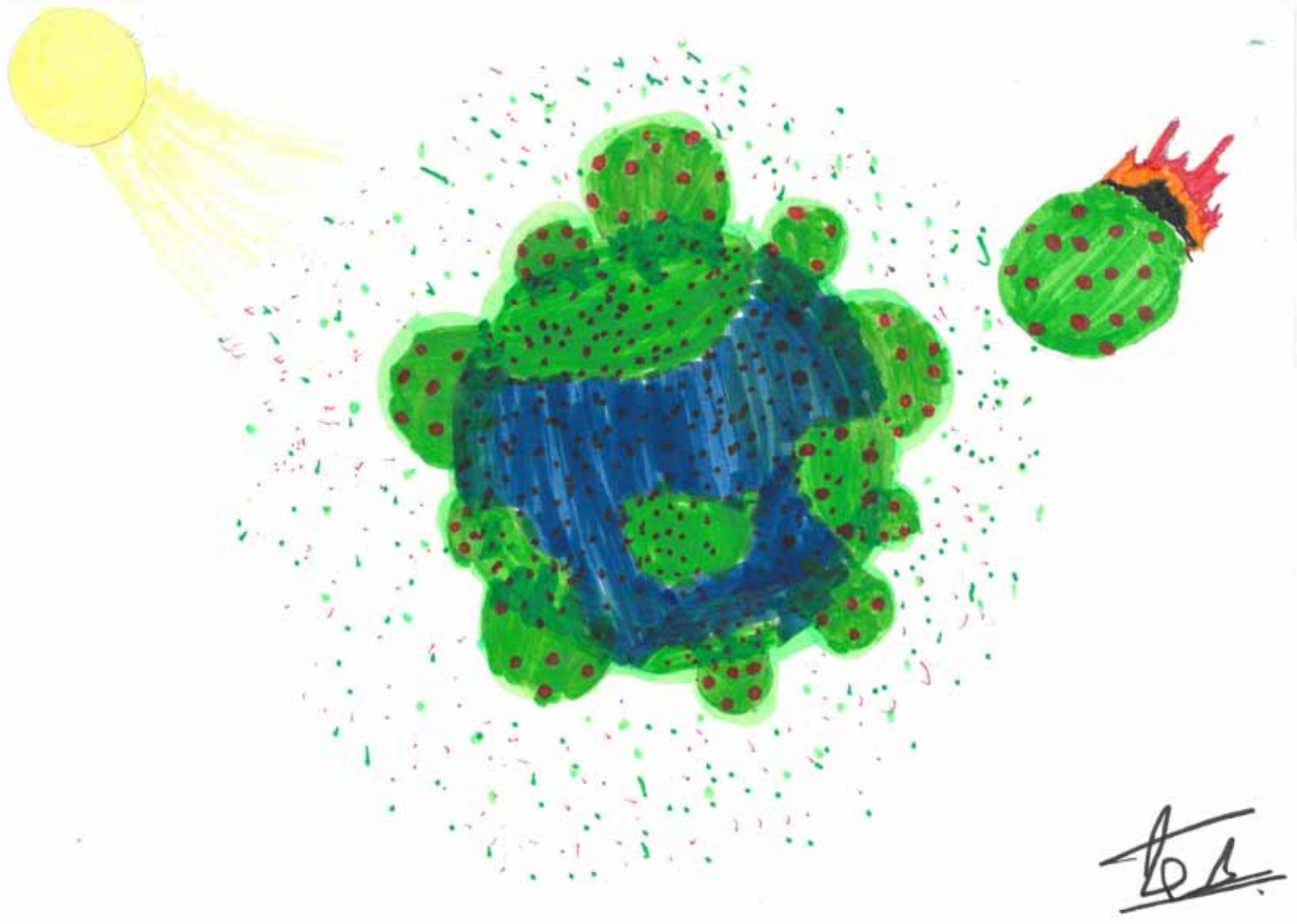
Ήταν Τετάρτη όταν μας ενημέρωσαν πως τα σχολεία θα μείνουν κλειστά. Εκείνη τη στιγμή, δεν μπόρεσα να το κρύψω, ένιωσα χαρά, γιατί άρχισαν να έρχονται στο μυαλό μου βόλτες και παιχνίδια. Δεν ήξερα τι θα με περιμένει! Τις επόμενες μέρες άκουσα πως όλα τα καταστήματα και τα λούνα παρκ θα μείνουν κλειστά και ότι θα μείνουμε περιορισμένοι στο σπίτι. Φοβήθηκα πως θα βαρεθώ και αυτό έγινε. Τις επόμενες μέρες άκουσα ξανά τους γονείς μου να λένε πως τα μαθήματα που θα χάσουμε μπορεί να αναπληρωθούν το καλοκαίρι. Τότε ξεπρόβαλα από την κρυψώνα μου και άρχισα να φωνάζω. Δεν ήθελα να χάσω το καλοκαίρι μου, αλλά δεν μπορούσα να κάνω κάτι και άρχισα να το συνειδητοποιώ. Αυτό που με προβληματίζει όμως είναι... το πώς θα αντέξουμε να είμαστε για τόσες μέρες, όσες χρειάζονται για να συμπληρωθούν δύο μήνες, κλεισμένοι στο σπίτι.

Τώρα πια οι σκέψεις μου άλλαξαν. Νιώθω πως ξαφνικά μεγάλωσα, αφού μια μέρα χάξεψα τις ειδήσεις. Πιστεύω πως δεν είναι δίκαιο να στεναχωριέμαι για τις βόλτες που θα χάσω, γιατί σε αυτήν την περίπτωση τα πράγματα είναι τραγικά. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι μόνο η μαγεία μπορεί να μας σώσει, αλλά δυστυχώς για να έρθει η μαγική χρυσόσκονη πρέπει να δουλέψουμε σκληρά. Να δουλέψουμε την υπομονή μας, την ευγένειά μας, την έγνοια μας για τους άλλους. Άρα ελπίζω οι ήρωες-γιατροί να βρουν σύντομα το φάρμακο που θα μας σώσει και να ξαναμπούμε όλοι στους παλιούς και καθημερινούς μας ρυθμούς. Ας γίνει έτσι και εγώ υπόσχομαι πως δεν θα παραπονεθώ ποτέ ξανά για τίποτα!

Άννα - Μαρία Αλεξίου
Φιλοθέη

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Σπυριδούλα Μουστακλή

Ιωάννινα

Τα βαπόρια που δε γύριζαν

«Άνθρωποι ταξίδευαν με βαπόρια στη θάλασσα. Σε μια αλλιώτικη θάλασσα. Σε μια θάλασσα κατάμαυρη σαν πίσσα. Όταν όλοι επιβιβάζονταν, ένας άντρας με μάσκα, γάντια και άσπρη στολή φώναζε με επιβλητική φωνή πως το ταξίδι αυτό ήταν δίχως επιστροφή. Τότε τα πρόσωπα των συγγενών και φίλων που στέκονταν στην αποβάθρα, σκοτείνιαζαν. Έκλαιγαν και φώναζαν πως είναι άδικο.

Αμέσως πεταγόμενι λαχανιασμένα από το κρεβάτι. Ήταν ξανά ο εφιάλτης. Τον έβλεπα κάθε βράδυ. Δυστυχώς όμως ήταν και ένας αληθινός εφιάλτης, που με στοιχειώνει νύχτα και μέρα: άνθρωποι να πηγαίνουν ταξίδια χωρίς επιστροφή, να πεθαίνουν εξαιτίας αυτής της καταραμένης νόσου, του κορονοϊού.

Ναι, του κορονοϊού! Αυτή η λέξη αντηχούσε συνέχεια στα αυτιά μου. Αυτή η λέξη με έκανε τόσο πολύ να φοβάμαι! Φοβόμουν μην πάθουν κάτι τα αγαπημένα μου πρόσωπα. Σε αυτή τη σκέψη κουκουλωνόμουν στα σκεπάσματα προσπαθώντας να διώξω τον φόβο μου.

Ο κορονοϊός ήταν μια θανατηφόρα νόσος. Πρωτοεμφανίστηκε εκείνη τη χρονιά στην Κίνα και εξαπλώθηκε σε όλες τις χώρες του κόσμου. Υπήρχαν πολλές διαφορετικές απόψεις για την προέλευσή του. Εγώ όμως δεν ήμουν επιστήμονας για να ξέρω, ήμουν ένα παιδί.

Η καθημερινότητά μας είχε αλλάξει ολοκληρωτικά. Δεν μπορούσαμε να πάμε σχολείο και να παίξουμε έξω. Η μόνη επικοινωνία που είχαμε με τους φίλους μας ήταν μέσω ηλεκτρονικών συσκευών. Δεν μπορούσαμε όμως να τους αγκαλιάσουμε και να τους αισθανθούμε δίπλα μας. Έξω είχε μπει η άνοιξη, αλλά όλα ήταν ψυχρά. Δεν ζεσταίνονταν από ανθρώπινες φωνές και παιδικά γέλια.

Όμως, κάθε αστέρι στον ουρανό ήταν μια ελπίδα στην ψυχή μας. Κάθε χαμόγελο του ήλιου μας έδινε κουράγιο. Όλοι οι ερευνητές του κόσμου αγωνίζονταν να βρεθεί ένα φάρμακο ή ένα εμβόλιο.

Και βρέθηκε! Νικήσαμε! Γιατί όταν είμαστε όλοι ενωμένοι, είμαστε νικητές! Αυτό πρέπει να θυμάται κάθε άνθρωπος στον κόσμο!»

είπε συγκινημένη η γιαγιά Σπυριδούλα στα εγγόνια της και τα καληνύχτισε με ένα γλυκό φιλί.

Αφροδίτη Μιχαλάκη

Κέρκυρα

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

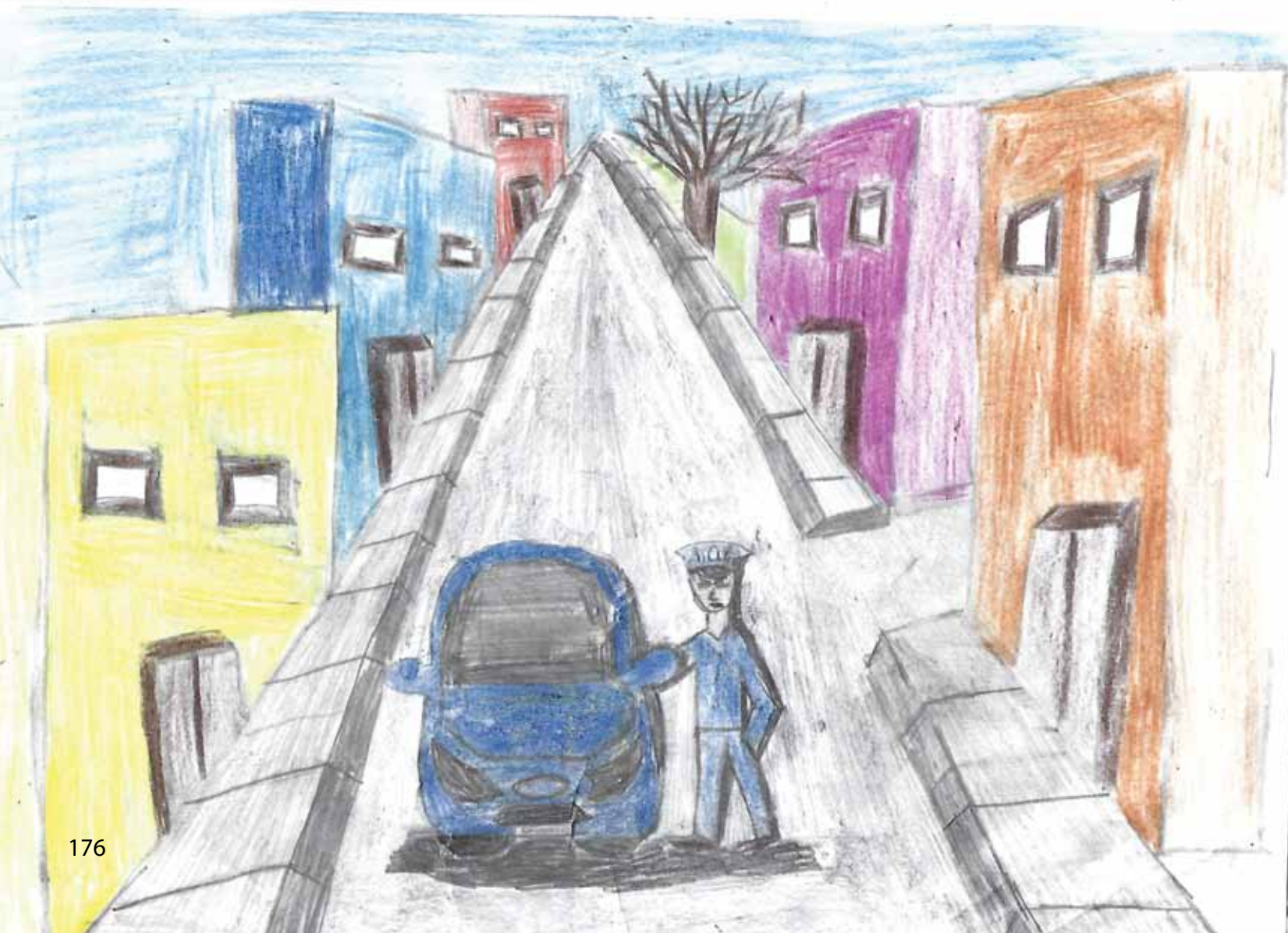

Θωμάς Θώμος

Μέα Σκιώνη Χαλκιδικής

Μείνετε σπίτι για το καλό όλων μας

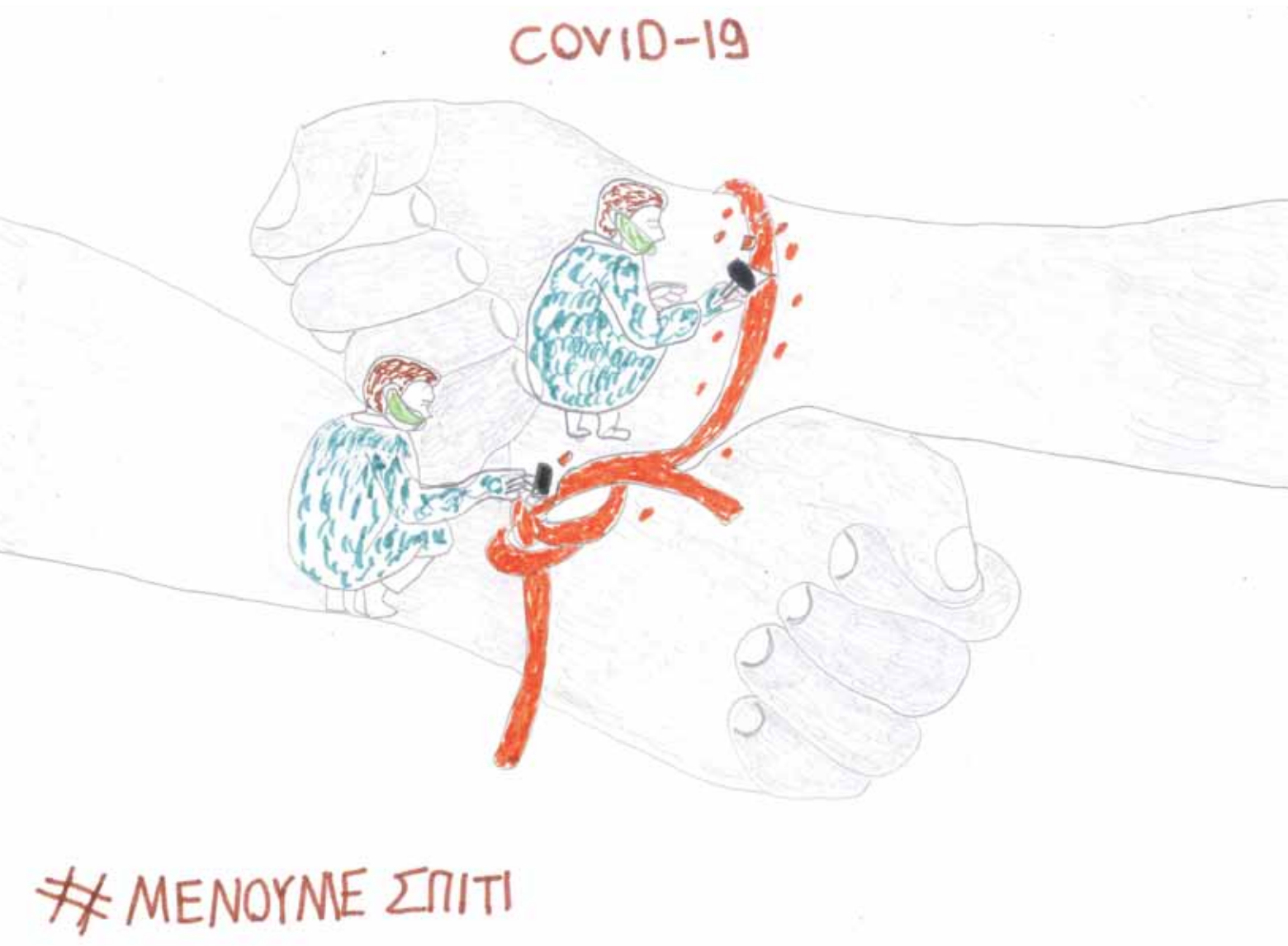
Δήμητρα Παπαχρήστου
Θεσσαλονίκη

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Η πανδημία αλλάζει τα δεδομένα

Δήμητρα Μαυροκεφάλου
Βασιλική Λευκάδας

Έλενα Τσαντέ
Κορυδαλλός

ΕΛΛΗΝΟ
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

Ελπίδα Μεβολωρά

Αρχοστόλι Κεφαλλονιάς

ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ Η ΜΑΜΑ!

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΣΤΕΡΓΙΑ ΚΑΒΒΑΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΣΟΦΙΑ ΓΑΛΗ

ΣΕΙΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

❖ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΠΑΙΔΙ ❖

Μια σειρά βιβλίων που με ηρωίδα τη Μάντη μάς δείχνει με πολλή αγάπη, μπόλοκο χιούμορ και τον απαραίτητο ρεαλισμό τι σημαίνει να γίνεται κανείς από μωρό παιδάκι.

Για παιδιά προσχολικής ηλικίας

Η Μάντη από το πρωί που θα ξυπνήσει μέχρι το βράδυ που θα πάει για ύπνο φωνάζει «Μαμά!» Θέλει συνέχεια να ακούει τη φωνή της, να χώνεται στην αγκαλιά της και να βλέπει το προσωπάκι της. Και όταν αυτά δεν συμβαίνουν, η Μάντη ανησυχεί. Μέχρι που καταλαβαίνει ότι η μαμά, όπου κι αν είναι, είναι πάντα «εδώ»!

ISBN: 978-960-563-373-8

36 σελίδες • 22 x 22 εκ. • Δεμένο

ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

ΡΑΝΙΑ ΛΑΜΠΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΟΥΡΑ

ΣΕΙΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΜΙΚΡΟΪ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Κάτι γίνεται στο Ηλιακό σύστημα! Οι πλανήτες, ένας ένας με τη σειρά, αφήνουν τη θέση που είχαν εκεί ψηλά, στον ουρανό, και κατεβαίνουν στη Γη, για να εμφανιστούν στην τηλεόραση. Ένας νέος δημοσιογράφος με λαμπρό μέλλον τούς προσκαλεί έναν έναν, και εκείνοι ανταποκρίνονται. Οι συνεντεύξεις και οι εκπομπές που μεταδίδονται από την τηλεόραση είναι πρωτοφανείς και πρωτόγνωρες! Ο πληθυσμός της Γης ζει μια μοναδική εμπειρία! Οι πλανήτες αποκαλύπτουν την προσωπικότητα και τον χαρακτήρα τους. Η συνέχεια στην «οθόνη» σας...

ISBN: 978-960-563-374-5

48 σελίδες • 22 x 22 εκ. • Δεμένο

Η ΣΦΙΧΤΗ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΥΜΠΟΥΣΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΟΥΡΑ

ΣΕΙΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΤΑ ΖΩΑΚΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ

Η σειρά βιβλίων «ΤΑ ΖΩΑΚΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΩΝ» απευθύνεται σε παιδιά ηλικίας 3-5 ετών.

Μέσα από σύντομες ιστορίες τα παιδιά έρχονται σε πρώτη επαφή με τα βασικά συναισθήματα, τα κατανοούν, τα αποδέχονται και τα αγκαλιάζουν.

Η σειρά στόχο έχει να καλλιεργήσει τη συναισθηματική νοημοσύνη των παιδιών βοηθώντας τα να εκφράζουν όλα τα συναισθήματά τους: **ευχάρισια** και **δυσάρεστα**.

Στο βιβλίο αυτό, θα διαβάσεις την ιστορία της Αγάπης, της ελεφαντίνας με τη μεγάλη προβοσκίδα.

Η Αγάπη τρελαίνεται να κάνει σφιχτές αγκαλιές στα **ζώακια των συναισθημάτων**.

Γιατί όμως εκείνα κάθε φορά που τη βλέπουν, τρέχουν μακριά της;

ISBN: 978-960-563-319-6

36 σελίδες • 22 x 22 εκ. • Δεμένο

Ο ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΡΓΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΟΥΡΑ

Μια φορά κι έναν βροχερό καιρό, σε μια πόλη που είχε χάσει τα χρώματα της και οι άνθρωποί της περπατούσαν βιαστικοί και σκυθρωποί, δεν γίόρταζαν ποτέ και δεν έλεγαν παραμύθια στα παιδιά τους, ζούσε ένα μικρό κοριτσάκι, η Ουρανούλα, που αγαπούσε πολύ το ουράνιο τόξο. Στο σχολείο οι συμμαθητές της την έλεγαν κοροϊδευτικά «Ουρανούλα Τοξούλα» και κανείς δεν έπαιζε μαζί της. Όπου μια μέρα, μετά από μια δυνατή βροχή, το ουράνιο τόξο θα εμφανιστεί μπροστά στα έκπληκτα μάτια όλων...

Μια τρυφερή ιστορία για το ουράνιο τόξο που κρύβουν μέσα τους τα παιδιά, την ελπίδα για έναν κόσμο γεμάτο χρώματα.

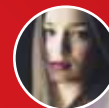
ISBN: 978-960-563-326-4

36 σελίδες • 22 x 22 εκ. • Δεμένο

Η ΩΡΑΙΑ ΤΑΞΙΔΕΜΕΝΗ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΕΦΗ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

QR CODE

Η Ωραία Ταξιδεμένη έχει έναν σκοπό. Νέο κόσμο να φτιάξει με έναν φωτεινό και ξεχωριστό ουρανό. Μαζεύει ευχές παιδιών και σαν αστέρια τις κρεμάει. Ποιες είναι όμως αυτές οι ευχές; Ποιοι τις δίνουν και έχουν τόση αξία; Άραγε θα τα καταφέρει;

Ένα παραμύθι για τη διαφορετικότητα, την ισότητα, την αγάπη, την αγκαλιά και όλα όσα θέλουν του κόσμου τα παιδιά. Και ο ουρανός να χαρά.

ISBN: 978-960-563-313-4

36 σελίδες • 22 x 22 εκ. • Δεμένο

ΕΝΑΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ ΤΟ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ

ΑΝΝΗ ΘΕΟΧΑΡΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΑΝΝΗ ΘΕΟΧΑΡΗ

«Είναι στ' αλήθεια τόσο ωραίο να είσαι κάτι το σπουδαίο, μέσα στα ζώα το πιο μεγάλο, μα εγώ θα γίνω κάτι άλλο!»

Μια ιστορία για έναν μικρό ελέφанта που... ήθελε να γίνει κάτι άλλο. Ποιος θα τον εμποδίσει και ποιος θα σταθεί στο πλάι του;

Μια ιστορία για τη μοναδικότητά μας και την πίστη στον εαυτό μας.

ISBN: 978-960-563-284-7
36 σελίδες • 22 x 22 εκ. • Δεμένο

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΑΣ ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΠΑΓΩΝΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΖΑΦΟΥΚΟ ΥΑΜΑΜΟΤΟ

QR CODE

Η Βούλα, μια μικρή μαύρη κουκκίδα, έχει χαθεί στις σελίδες του Κόκκινου Βιβλίου. Πώς βρέθηκε εκεί; Και από ποια εικόνα του έχει φύγει; Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να το ανακαλύψει. Να ταξιδέψει στις σελίδες του! Στο ταξίδι της αυτό θα γνωρίσει τα πλάσματα του βιβλίου, θα ζήσει περιπέτειες, θα κάνει φίλους... Θα βρει όμως πού πραγματικά ανήκει;

Μια ιστορία που μας θυμίζει πως όσο διαφορετικοί και να είμαστε, όλοι έχουμε μια σημαντική θέση στον κόσμο αυτόν.

ISBN: 978-960-563-112-3
36 σελίδες • 22 x 22 εκ. • Δεμένο

ΟΤΑΝ ΠΑΙΖΑΜΕ ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ, ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ ΜΟΥ

ΓΙΩΤΑ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΡΑΖΗΣ

QR CODE

ΦΟΝ Ο ΦΟΒΕΡΟΣ

ΓΙΩΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΟΝΤΑΙΟΥ

QR CODE

Η ΠΟΛΥΧΡΩΜΗ ΣΚΑΚΙΕΡΑ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΟΝΤΑΙΟΥ

«Διαβατάρικες σκιές στο σεντόνι της ζωής είμαστε.»
έλεγε συχνά ο πατέρας.
«Ας πορευόμαστε με γέλιο και τραγούδι.
Κι όποτε σκοτεινιάζει ολότελα,
χορό θα στήνουμε με το σκοτάδι. Αβάντι, μάεστρο!»
φώναζε γελώντας κι άρπαζε την αγαπημένη του φιγούρα...
Γινόμουν δώδεκα εκείνη τη μέρα του Οκτώβρη
που το σεντόνι όλων μας γέμισε ξαφνικά σκιές
άγνωστες κι απειλητικές.
Είναι ακόμα νύχτα όταν οι σειρήνες κλέβουν τον ύπνο μας...
«Ξυπνήστε, Κολλητηράκια μου, έχουμε πόλεμο.»
Κάπου στην Αθήνα, τον Οκτώβρη του 1940,
ένα αγόρι συναντά την Ιστορία και πορεύεται μαζί της. . .

Προλογίζει η συγγραφέας Αγγελική Βαρελλά.

*Αφηγείται ο φημισμένος
καραγκιοζοπαίκτης Άθως Δανέλλης.*

ISBN: 978-960-563-296-0

72 σελίδες • 22 x 30 εκ. • Δεμένo

Μόλις φύτρωσε ένα ακόμη κεφάλι στους ώμους μου.
Ένα τεράστιο κεφάλι. Με πέντε μάτια και τρία στόματα.
Η φαγούρα στους ώμους το έδειχνε καθαρά.
Να είναι καλά ο Γιάννης.
Δεν πρόλαβα να συνηθίσω το κεφάλι δράκου
με τα έξι χέρια που μου πρόσθεσε ο Νίκος χτες βράδυ
και τσουπ... ένα ακόμη.
Αλλά ούτε κι αυτό θα το χαρώ.
Σε λίγο κάτι καινούριο θα ξεφутρώσει πάλι.
Ούτε μάγος να ήμουνα με τόσες μεταμορφώσεις.
Κάθε στιγμή αλλάζω μορφή... Γεννήθηκα μαζί με τη ζωή.
Έχω διαφορετικά πρόσωπα.
Όσα και αυτοί που με βλέπουν. . .
Όλοι φοβούνται κάτι. Κάποιοι. Εμένα.
Εμένα με τα πολλά πρόσωπα
και το ένα κι ανατριχιαστικό όνομα. Το ξέρεις. Φον...

Ένα βιβλίο που θα κάνει τον παιδικό φόβο να ΤΡΕΜΕΙ!!!

ISBN: 978-960-563-181-9

40 σελίδες • 22 x 30 εκ. • Δεμένo

Η Ειρήνη ονειρεύεται έναν κόσμο με περισσότερα
χαμόγελα και περισσότερο ελεύθερο χρόνο
για εκείνη και τον πατέρα της.
Ένας Μαύρος στρατιώτης, πάνω στην ασπρόμαυρη
γυαλιστερή σκακιέρα, ονειρεύεται έναν κόσμο
πολύχρωμο, χωρίς πόλεμο.
«Αχ! Πόσο θα ήθελα να ήμουν ζωγράφος!
Να χαρίζω χαμόγελα με το πινέλο μου
και στον καμβά μου να ανθίζουν μέσα σε κήπους
τα όνειρα.»

Τι θα συμβεί όταν ο Μαύρος στρατιώτης βρεθεί δίπλα
στα ξεχασμένα πινέλα και τις νερομπογιές της Ειρήνης;

Ποια θα είναι η επόμενη κίνησή του
πάνω στην ασπρόμαυρη σκακιέρα;

ISBN: 978-960-563-266-3

40 σελίδες • 22 x 30 εκ. • Δεμένo

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΑΛΛΙΩΣ...

ΒΟΥΛΑ ΓΙΑΓΚΑΖΟΓΛΟΥ ΠΑΠΟΥΔΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΖΩΗ ΧΩΡΙΑΤΕΛΛΗ

Μια μικρή χελώνα συναντά έναν καλογυμνασμένο λαγό. Μαγεμένη από τις αθλητικές του ικανότητες, του ζητά να αγωνιστούν στο τρέξιμο και στα άλματα. Σαν βόμβα σκάει το αίτημά της στα αυτιά του λαγού αλλά και όλων των ζώων. Μα καλά, τι νομίζει αυτή η χελώνα; Επειδή κάποτε γράφτηκε ένα παραμύθι, ότι δήθεν κέρδισε μια χελώνα έναν λαγό, μπορεί η ιστορία να επαναληφθεί; Αυτά συμβαίνουν μόνο στα παραμύθια! Στην αληθινή ζωή, η χελώνα είναι χελώνα και ο λαγός είναι λαγός... Δεν γίνεται αλλιώς.

ISBN: 978-960-563-241-0

40 σελίδες • 22 x 30 εκ. • Δεμένο

ΔΕΝ ΘΑ ΣΕ ΠΕΙΡΑΞΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΤΣΙΑΡΗΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΕΡΟΥΤΣΟΥ

Κοιτάχτηκα μια τελευταία φορά στον καθρέφτη. Ευτυχώς οι γονείς μου έλειπαν, κι έτσι δεν θα με διέκοπταν. Έπρεπε να το κάνω σωστά! Χωρίς να χάσω άλλο χρόνο, έβαλα τη μηχανή στο κεφάλι μου και τρίχες άρχισαν να πέφτουν. Συνέχισα το έργο μου, και στο τέλος δεν υπήρχε ούτε μια τρίχα στο κεφάλι μου. Η αλήθεια είναι πως στην αρχή τρόμαξα λιγάκι. Να, δεν ξέρω πώς να το πω, αλλά φαινόμουν διαφορετικός...

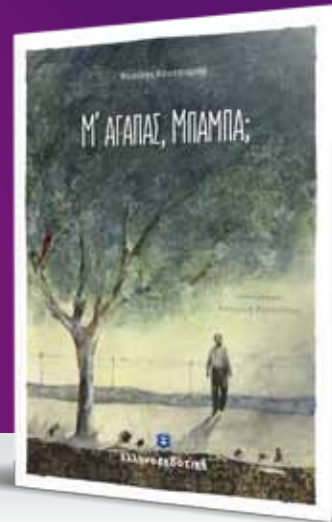
**Μια ιστορία για την ανιδιοτελή αγάπη.
Αλήθεια, μέχρι πού μπορούμε να φτάσουμε,
όταν αγαπάμε αληθινά;**

ISBN: 978-960-563-244-1

32 σελίδες • 22 x 30 εκ. • Δεμένο

Μ' ΑΓΑΠΑΣ, ΜΠΑΜΠΑ;

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΤΣΙΑΡΗΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΕΡΟΥΤΣΟΥ

Γεννηθήκαμε σε έναν πανέμορφο δρόμο. Σε μια πεδιάδα μακριά από σπίτια και φασαρία. Στο τέρμα αυτού του δρόμου βρισκόταν το σπίτι του κυρ Σταύρου, του «μπαμπά» μας. Άνθρωπος αυτός, δέντρα εμείς. Εγώ δεν έμοιαζα με τα υπόλοιπα δέντρα. Εκείνα είχαν ρίξει περισσότερο μπόι από μένα και καμάρωναν με τον ψιλόλιγνο κορμό τους, ενώ ο δικός μου κορμός παρέμενε κοντός με τα κλαδιά μου να καλύπτουν ένα μεγάλο κομμάτι του δρόμου. Μια μέρα ο μπαμπάς με πλησίασε και μου είπε: – Πώς μπερδεύτηκε σπόρος από άλλη ποικιλία στο σακούλι μου; Δηλαδή, είχα φυτρώσει κατά λάθος εδώ; Ο μπαμπάς μου, άραγε, μ' αγαπούσε;

**Μια ιστορία για τη διαφορετικότητα
και την αποδοχή του άλλου!**

ISBN: 978-960-563-149-9

48 σελίδες • 22 x 30 εκ. • Δεμένο

Η ΜΕΡΑ ΜΟΥ ΣΕ ΑΣΠΡΟ-ΜΑΥΡΟ

ΤΖΕΝΗ ΚΟΥΤΣΟΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΣΟΦΙΑ ΓΑΛΗ

Δεν είναι φορές που τα βλέπεις όλα μαύρα, κατάμαυρα σαν το βαθύ σκοτάδι, επειδή νομίζεις ότι σου πηγαίνουν όλα στραβά και ανάποδα; Και κάτι τέτοιες στιγμές στενοχωριέσαι ή θυμώνεις και εύχεσαι να ήσουν σούπερ ήρωας για να λύνεις οποιοδήποτε πρόβλημα στη στιγμή;

Ίσως, όμως, οι κακές στιγμές να μην είναι τόσο μαύρες τελικά, και το μόνο που χρειάζεται είναι να βλέπουμε τα πράγματα με περισσότερο **χρώμα!**

ISBN: 978-960-563-229-8

40 σελίδες • 22 x 30 εκ. • Δεμένο

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ

ΛΙΝΑ ΜΟΥΣΙΩΝΗ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΕΡΟΥΤΣΟΥ

*Σουσάμι, άνοιξε!
Παστέλι, κόλλησε!
Τζουμπαρατάτζουμ;
Σκουληκομυρμηγκότρυπα;
Μακαρόνια-με-κιμά;*

Η πόρτα δεν άνοιγε με τίποτε.
Θα περνούσα λοιπόν όλη μου τη ζωή εδώ μέσα;
Σαν λιοντάρι στο κλουβί; Μα πώς τα κατάφερα έτσι;
Πόσο θα 'θελα να βρω ένα μαγικό κλειδί,
να ανοίξω την πόρτα και να πετάξω!

**Ελάτε να βρούμε μαζί το μαγικό κλειδί
και να πετάξουμε με ένα μαγικό χαλί!
Μια ιστορία για τα συναισθήματα
που μας δίνουν φτερά και πατάμε.**

ISBN: 978-960-563-166-6

36 σελίδες • 22 x 30 εκ. • Δεμένο

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

ΕΛΕΝΗ ΜΠΕΤΕΙΝΑΚΗ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΟΝΤΑΙΟΥ

Ήταν μια φορά κι έναν καιρό, στη μέση ενός απέραντου ωκεανού, ένα μικρό νησί με όνομα παράξενο και κατοίκους μικροσκοπικούς, που όλη μέρα έπαιζαν και τραγουδούσαν και δούλευαν μόνο όταν είχαν κέφι. Το μικρό νησί του Πηγαίνελα είχε για βασιλιά του τον Γαργαλίτσα τον Πρώτο και βασίλισσα την πανέμορφη Σκανταλιά. Το ζευγάρι είχε κι έναν γιο, τον Χαρταετό, που αγαπούσε πολύ τις περιπέτειες. Το όνειρό του ήταν να ταξιδέψει μακριά από το νησί του, να γνωρίσει καινούρια μέρη κι άλλους ανθρώπους... Στον δρόμο του, όμως, εμφανίζεται η μάγισσα Χαρβάλω, που του υπόσχεται να τον βοηθήσει, φτάνει να περάσει τρεις δοκιμασίες. Τι θα ζητήσει ο πρίγκιπας από τον νάνο Άνω Κάτω και τι από τη γριά Μοναδική; Να εμπιστευτεί την άγνωστη μάγισσα; Ένα σύγχρονο παραμύθι για τις επιθυμίες και τα όνειρα. Για την εμπιστοσύνη μας στους αγνώστους και τις υποσχέσεις που πρέπει να τηρούνται.

ISBN: 978-960-563-339-4

40 σελίδες • 22 x 30 εκ. • Δεμένο

ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΠΑΓΩΝΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΡΑΝΙΑ ΗΛΙΑΔΟΥ

Ο Σίμωνας θέλει πολύ έναν φύλακα άγγελο να τον προσέχει.
Το να είσαι παιδί είναι δύσκολο κάποιες φορές!
Όμως, ποιος θα του το 'λεγε ότι ο δικός του
φύλακας άγγελος θα ήταν ένα... ΚΟΡΙΤΣΙ!
Πού ακούστηκε φύλακας άγγελος με τσιμπιδάκια,
φρου φρου κι αρώματα;
Τα κορίτσια είναι φοβητσιάρες,
κλαψιάρες και πολυλογούδες!
Τέτοιος φύλακας άγγελος... να του λείπει!
Ή μήπως βιάζεται πολύ να βγάλει συμπεράσματα;

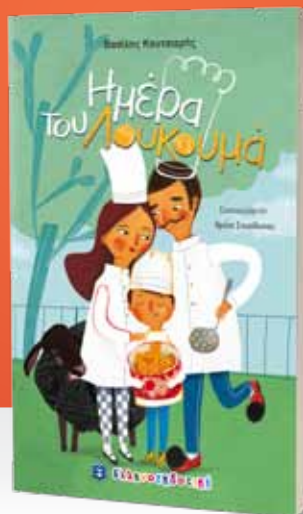
*Μια ιστορία για αγόρια και κορίτσια, για κορίτσια και αγόρια,
για όλα εκείνα που μας κάνουν να μοιάζουμε
αλλά και να διαφέρουμε, και που κάνουν τις σχέσεις μεταξύ
των δύο φύλων τόσο όμορφες και ξεχωριστές!*

ISBN: 978-960-563-334-9
32 σελίδες • 15 x 22 εκ.

ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΛΟΥΚΟΥΜΑ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΤΣΙΑΡΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΧΡΥΣΑ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

Ένα πρωινό ο μπαμπάς ήρθε με τα προβατάκια μας
μέσα στην αυλή του σχολείου!
– Μα, για να τα γνωρίσουν οι συμμαθητές σου!
μου είπε ενώ τον κοιτούσα άφωνος.
Μια άλλη μέρα οι γονείς μου παρουσιάστηκαν
με τις παραδοσιακές στολές τους
στη γιορτή που ετοιμάζαμε με την τάξη μου!
– Αυτή είναι η παράδοσή μας, αγάπη μου!
Γιατί με κοιτάς έτσι; απόρησε η μαμά.

*Τι άλλο μου ετοιμάζουν πραγματικά δεν ξέρω!
Τρομάζω μόνο και να το σκεφτώ...*

ISBN: 978-960-563-333-2
32 σελίδες • 15 x 22 εκ.

ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ ΓΙΑ ΜΕΝΑ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΡΑΝΙΑ ΗΛΙΑΔΟΥ

Ο μικρός ήρωας έπρεπε να φτιάξει
το δέντρο της οικογένειάς του.
Έτσι, ξεκίνησε με τη γιαγιά του
ένα ταξίδι στον χρόνο μέσα από φωτογραφίες.
Είδε τους γονείς του και τους θείους του παιδιά,
τη γιαγιά και τον παππού νέους,
φαντάστηκε τον εαυτό του στο μέλλον...
Ανακάλυψε μια άλλη διάσταση του χρόνου,
αυτή που περνά μέσα από τις γενιές των ανθρώπων.

*Ένα βιβλίο για το δέντρο της ζωής
και τις ρίζες της οικογένειας.*

Ευέλικτη ζώνη:
χρόνος, οικογένεια,
γενεαλογικό δέντρο.

ISBN: 978-960-563-303-5
48 σελίδες • 15 x 22 εκ.

ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΤΣΙΑΡΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΝΑΤΑΛΙΑ ΚΑΠΑΤΣΟΥΛΙΑ

«Λουκά, με αυτά που κάνεις θα μείνεις μόνος!»
μου είπε μια μέρα η μαμά.
Πήρα το ύφος του μετανιωμένου παιδιού.
Παλιά έπιανε αμέσως. Εκείνη τη μέρα, όχι.
«Στο δωμάτιό σου, τώρα!» μου φώναξε
κι εγώ, απλώς, εξαφανίστηκα.
Μόλις είχε φύγει από το σπίτι η νονά μου.
Μα πού να ήξερα ότι τα χέρια μου είχαν σοκολάτα;
Ήμουν σίγουρος ότι τα είχα σκουπίσει.
Εγώ να την αγκαλιάσω ήθελα μόνο.
Μανία κι αυτή να φοράει λευκά ρούχα την άνοιξη...

ΣΕΙΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

Μικροί Ήρωες σε Μεγάλες Σκανταλιές

ISBN: 978-960-563-302-8
32 σελίδες • 15 x 22 εκ.

ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ ΣΛΟΥΡΠ!

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΤΣΙΑΡΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΝΑΤΑΛΙΑ ΚΑΠΑΤΣΟΥΛΙΑ

Την ήθελα αυτή την πορτοκαλάδα.
Ναι, το ήξερα πως ήταν με ανθρακικό
και πως οι γονείς μου δεν θα μου επέτρεπαν να την πιω,
αλλά εγώ θα προσπαθούσα να τους πείσω...

ΣΕΙΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

Μικροί Ήρωες σε Μεγάλες Σκανταλιές

ISBN: 978-960-563-235-9
48 σελίδες • 15 x 22 εκ.

ΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑΚΙΑ ΤΗΣ ΜΠΑΡΤΣΕΛΟΝΑ

ΣΤΕΡΓΙΑ ΚΑΒΒΑΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΚΡΙΓΚΟΥ

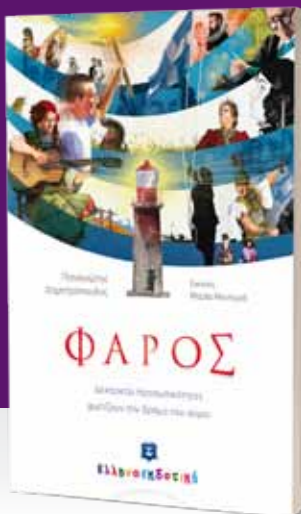
Τι κάνεις όταν εκεί που κοιμάσαι του καλού καιρού,
ξαφνικά ακούς –καλά, εντάξει, η μαμά σου ακούει πρώτη–
μωρά γατάκια να κλαίνε έξω από το παράθυρό σου;
Τι κάνεις αν δεν μπορείς να τα πάρεις σπίτι,
επειδή έχεις ψάρια στο ενυδρείο, μαμπά με αλλεργία
στις γάτες και ήδη ένα μωρό, την αδερφή σου;
Δεν ξέρω τι θα έκανες εσύ, αλλά ο Γιώργος με τη βοήθεια
της οικογένειάς του, των συμμαθητών του, της καθηγήτριας
των καλλιτεχνικών του και τόσων άλλων που αγαπάνε τα ζώα
αναλαμβάνει να τους βρει το σωστό σπίτι.
Βέβαια, υπάρχει πάντα και η μαμά γάτα,
που είναι μεγάλη και πιο δύσκολο να υιοθετηθεί.
Μια Μπαρτσελόνα όμως δύσκολα μένει στα αζήτητα.

*Μια ιστορία με πρωταγωνιστές όχι μόνο τα αδέσποτα
αλλά και όσους κάνουν ό,τι μπορούν για να τα βοηθήσουν
να βρουν μια ζεστή αγκαλιά.*

ISBN: 978-960-563-312-7
40 σελίδες • 15 x 22 εκ.

ΦΑΡΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΟΥΡΑ

Αριστοτέλης, Μέγας Αλέξανδρος, Υπατία, Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Μαντώ Μαυρογένους, Καλλιρρόη Παρρέν, Σπύρος Λούης, Κωνσταντίνος Καραθεοδωρή, Νίκος Καζαντζάκης, Γεώργιος Παπανικολάου, Η Κυρά της Ρω, Λέλα Καραγιάννη, Έλλη Σουγιουλτζόγλου, Κατίνα Παξινού, Σοφία Βέμπο, Μαρία Κάλλας, Νίκος Γκάλης.

Από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, σπουδαίοι φιλόσοφοι και ξακουστοί στρατηλάτες, πρωτοπόροι επιστήμονες, αγωνιστές της Ελευθερίας, καλλιτέχνες και αθλητές άφησαν το αποτύπωμά τους στην ιστορία της ανθρωπότητας, κάνοντας πράξη το όραμά τους με πίστη σε υψηλά ιδανικά και αξίες, με ισχυρή θέληση και γενναιότητα. Γνωρίζοντας τη ζωή και το έργο τους, γνωρίζουμε την πατρίδα μας, την ιστορία και τον πολιτισμό μας. Τα επιτεύγματά τους μπορούν να αποτελέσουν πηγή έμπνευσης για όλα τα παιδιά, μα και για τους μεγάλους, για όλους όσοι αναζητούν έναν Φάρο να φωτίζει την πορεία της ζωής τους.

ISBN: 978-960-563-183-3
144 σελίδες • 15 x 22 εκ.

ΟΔΟΣ ΑΛΚΥΟΝΗΣ

ΒΟΥΛΑ ΓΙΑΓΚΑΖΟΓΛΟΥ ΠΑΠΟΥΔΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΙΡΗΛΙΑ ΦΩΤΙΑΔΟΥ

QR CODE

Μια όμορφη αλκυόνα, μετά από μια φθινοπωρινή μπόρα, τσαλαβουτά ξανά και ξανά τα λεπτά της πόδια στη μουσκεμένη άμμο. Ξαφνικά, ΜΠΑΜ! σκοντάφτει επάνω στο τραχύ κέλυφος του Στρατή, ενός σαλιγκαριού που θαύμαζε το ουράνιο τόξο. Όταν ο Στρατής αντιλαμβάνεται ότι το αδέξιο πλάσμα που διέκοψε τις πολύχρωμες σκέψεις του ήταν μία αλκυόνα, αναρωτιέται γιατί αυτή προτιμά να «σέρνεται» κάτω στη γη από το να πετά ψηλά!

Πώς θα αισθανθεί ο Στρατής όταν, αρκετή ώρα μετά τη συνάντησή τους, θα κοιτάξει την αλκυόνα βαθιά μέσα στα μάτια και θα καταλάβει πως, ενώ τον κοιτούσε, δεν τον έβλεπε; Η τυχαία συνάντησή τους θα γίνει η απαρχή μιας ξεχωριστής φιλίας με απόλυτο σεβασμό στις ιδιαιτερότητες του κάθε πλάσματος.

ISBN: 978-960-563-305-9
112 σελίδες • 15 x 22 εκ.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΙΚΟΥΡΑΣ

ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΙΩΤΑΚΗ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΟΥΡΑ

Η Γη μας είναι πιγμένη στα πλαστικά. Η Πλαστικούρα έχει φροντίσει γι' αυτό. Χάρη στις πλαστικές δημιουργίες της, είναι η πιο αγαπητή διασημότητα του κόσμου. Μια μέρα, όμως, εξαφανίζεται. Όλοι την αναζητούν... Εκείνη έχει παγιδευτεί σε έναν τόπο όπου κανείς δεν τη θαυμάζει. Εκεί συναντά τον Πέτρο και τη Λένα, δυο παιδιά που τη φέρνουν αντιμέτωπη με τις συνέπειες της αλόγιστης χρήσης του πλαστικού. Θα καταφέρουν να την πείσουν ότι μπορούμε να ζήσουμε και χωρίς συσκευασίες και πλαστικά μιας χρήσης; Θα αλλάξει η Πλαστικούρα, για να σωθεί ο πλανήτης μας;

ΕΠΑΙΝΟΣ

στον 63ο λογοτεχνικό διαγωνισμό της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς στην κατηγορία «Λογοτεχνικό Βιβλίο Γνώσεων εκτενούς φόρμας για παιδιά»

ISBN: 978-960-563-285-4
112 σελίδες • 15 x 22 εκ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗ #1

Στη μακρινή Ωκεανία

ΤΖΕΝΗ ΚΟΥΤΣΟΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΣΑΝΤΡΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

Ο Άρης μετακομίζει στην Αθήνα, στην καρδιά της μεγαλούπολης. Δύσκολη αλλαγή. Το σπίτι, η γειτονιά, ο κόσμος – όλα καινούρια. Ευτυχώς, το νέο του σπίτι έχει και σοφίτα που προορίζεται για δική του, αλλά με μία προϋπόθεση: να την καθαρίσει ο ίδιος και να πετάξει όλη τη σαβούρα του παλιού ιδιοκτήτη. Με σακούλες σκουπιδιών και τη σκούπα στο χέρι, ο Άρης αναλαμβάνει δράση. Αυτό που δεν γνωρίζει, όμως, είναι πως αυτή η εκκαθάριση σύντομα θα του αλλάξει τη ζωή.

Ένα ημερολόγιο του παλιού ιδιοκτήτη, του καθηγητή Φίλιππου, θα σταθεί η αφορμή για τον Άρη και τη νέα του φίλη, τη Λίνα, να ταξιδέψουν σε κόσμους διαφορετικούς. Να γνωρίσουν αυτόχρονες λαούς της Αυστραλίας, της Νέας Ζηλανδίας και να μάθουν για τις καθημερινές τους συνήθειες και τον πολιτισμό τους. Και όλα αυτά, μέσω ενός ιπτάμενου τρίκυκλου!

Όμως, πού βρίσκεται τώρα ο καθηγητής; Τι σχέση είχε με τους Αβορίγινες και τους Μαορί; Τι γνωρίζει για αυτόν η κυρία Μοσχούλα και τι ρόλο παίζει η Βάγια Στάμου; Και, αλήθεια, αυτό το τρίκυκλο υπάρχει;

ISBN: 978-960-563-173-4
128 σελίδες • 15 x 22 εκ.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΕΦΤΙΑΧΝΕ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΟΥΡΑ

Στην πόλη Λα Κρουασαντερί όλα αλλάζουν, όταν καταφθάνει ο φοβερός Τρόμος με τους πιστούς ακόλουθούς του. Ένα εντεκάχρονο αγόρι, ο Φίλιπ, έχει άλλα σχέδια όταν ανακαλύπτει το παλιό ημερολόγιο του παππού, γεμάτο με απίστευτες εφευρέσεις: ρομποτικά ψάρια, μια μηχανή που φτιάχνει ιστορίες και ακουστικά ποντικογαργαλιού. Τι θα συμβεί στην πόλη όταν ντρούν σκορπίζουν απίθανες ιστορίες για χταπόδια του βόρειου Ειρηνικού Ωκεανού, για ένα αγόρι πρόσφυγα, για τη μήνυση εναντίον του Αισώπου, για έναν φτωχό ιπποκόμο που έβγαλε την παρανυχίδα ενός κακού ιππότη, για έναν παράξενο μάγο που είχε αλλεργία στις πράσινες γραμμές, για μια μαγική χρυσή ζυγαριά; Ποιος μπορεί να κρύβεται πίσω από όλα αυτά; Ποιος μπορεί να νικήσει τελικά τον Τρόμο;

ISBN: 978-960-563-180-2
160 σελίδες • 15 x 22 εκ.

ΕΛΛΗΝΟ ΕΚΔΟΤΙΚΗ

γιατί αξίζει σε κάθε παιδί!

www.ellinoekdotiki.gr

Ellinoekdotiki Publishing

ellinoekdotiki